

လင်းသစ်

တက္ကသိုလ်ဆရာတော်နှစ်ဦးသည် သိန်းဖေမြင့်

နဝမအကြိမ်

MZ
07

လမ်းသစ်စာအုပ် အမှတ် (၅)

သိန်းဖေမြင့်
တက်ခေတ်နတ်ဆိုး
(နဝမအကြိမ်)

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၆၇၊ ၃၄ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

စာပေတွင် မွေ့သူတို့၏အမြင်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ အနေနှင့်လည်းမဟုတ်၊ ဖြတ်တောက်ရေးဆင်သာ အရာရှိတစ်ဦး အနေနှင့်လည်းမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းမပြုမီက ဖတ်ရသည်မှာ ကြုံခဲ့သော အခွင့်ထူးပင်ဖြစ် သည်။ ဦးသိန်းဖေ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ထိုအခွင့်ထူးကို ကျွန်ုပ် ရခဲ့ သည်။ သူသည် ဤစာအုပ်ကို ရေးနေဆဲပင် သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ဖတ်ကြည့်နိုင်သည်ဟု ပြောပနိုင်လောက်အောင်ပင် အခွင့်သာခဲ့ သည်။ သူသည် 'မပြီးခင် လူမမြင်စေနှင့်' ဟူသော ဆိုရိုးစကားကို ဂရုမထားဘဲ ယခုကဲ့သို့ မြင်ခွင့်ပေးသည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား ရသာ ထူးတစ်ခုဖြင့် ပျော်မွေ့ ယစ်မှူးစေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးတွင် အရိုးဆုံးအလုပ်ဖြစ်သော အလုပ်၏ မူတည်ရာ အရိုးတကာ အရိုးခံအကြောင်းကြီးကို မဏ္ဍိုင်ထူကာ ဝတ္ထုတစ်ခု တည်ဆောက် ထားသည်။ သူသည် ယခုခေတ် မြန်မာ့လူ့ဘောင်ကို ထင်ရှားပြတ် သားစွာ သရုပ်ဆောင်ပြထားရာ စာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသူများမှာ အလွန်တရာ သရုပ်ပါသဖြင့် လူပကတိဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သုံးနှုန်းသောစကား၊ ရေးသားထားသော စာသားတို့မှာ သူတစ်ပါး အတုယူ၍ ရေးမရသော သိန်းဖေစကားနှင့် သိန်းဖေစာသွားတို့ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် ယခုခေတ် မြန်မာအမျိုး သား လူငယ်လူရွယ်ကလေးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေသော ဘေးအန္တ ရာယ်ကြီးများကို ထင်ရှားစွာ သိရှိရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

ရန်ကုန်တိုင်း၏ တောသား*

* 'တောသား' မှာ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ ကလောင်နာမည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ထက် ဧမ်ကြီးခေတ် အင်္ဂလိပ် စာဖတ်ပရိသတ်တို့က 'တောသား' ၏ အကြောင်းကို ပိုမို၍ သိကြသည်။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ အမြင်

ကာလသားရောဂါ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်စေနိုင်သော စာအုပ်ကိုရေးသဖြင့် ဦးသိန်းဖေအား ကျွန်ုပ် ချီးကျူးထောမနာပြုပါသည်။ စာအုပ်ကို ပွင့်လင်းပြတ်သားသော စကားလုံးတို့ဖြင့် အားပါးမနာရေးလျက် လူကြီးလူငယ် အားလုံးဖတ်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ဤစာအုပ်တွင်ပါသော ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သမျှ အသေးစိတ်အချက်အလက်တို့သည် အမှန်အကန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို တစ်ယောက်ကစ၍ တစ်ရာဆိုသကဲ့သို့ လူတိုင်းစေဖတ်ကြ၍ ရောဂါဆိုး၏ ဖြစ်ပေါ်ပုံ သဘောလက္ခဏာနှင့် ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို သင်ကာရန်ကင်းစွာ သိရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က အနည်းငယ် စွက်ပါဦးမည်။ ဤတိုင်းပြည်တွင် ရောဂါသည် အလွန်တရာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသော်လည်း ကြောမ်းတို့ကြောင့် လူအပေါင်းတို့က အရေးကြီးသော ကာလသားရောဂါမှာ ဂနိုရီယာနှင့် ဆစ်တရပ်စ်တို့ကို ဝန်ရိယာဆိုသည်မှာ ကျင်ချောင်းမှ ဝန်ရိယာကို မီးဖိုချားကန်ရည်ထည့်သွင်းကောင်း

ရသည်မဟုတ်။ ကာမရာဂ စပ်ယှက်မှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရောဂါကို ကုသ၍မပစ်လျှင် ယောက်ျားတွင် ငှေးစေ့ရောင်ခြင်း၊ ထုံကျင်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်းပိတ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်လာလေသည်။ မိန်းမများတွင် သားအိမ်ရောင်ပြီး မြို့သွားတတ်သည်။

ဆစ်ဖလစ်မှာ သေးငယ်သော အပွန်းအနာကလေးဖြင့် စပေါ်၍ ပျောက်သွားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး အပြုလိုက် အဆုံလိုက် အနာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုအနာများ ဝင်သွားပြီးနောက် မျက်စိကန်းခြင်း၊ ရူးခြင်း၊ ကိုယ်အပိုင်းများ သေသွားခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်တတ်သည်။ ဆစ်ဖလစ်ကိုလည်း ရောဂါသွေးရှိသူနှင့် ကာမရက်စပ်ယှက်မှုကြောင့်သာ ရရှိလေသည်။ ရောဂါသည် ရူးခြင်းစသော ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အခြေသို့မရောက်အောင်၊ စောစောစီးစီးကပင် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသဖို့လိုလေသည်။ ကာလသားရောဂါ ရလျက်ရှိသူ၊ ရခဲဖူးသူတို့သည် ဆေးရုံသို့သွား၍ဖြစ်စေ၊ တတ်ကျွမ်းသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ထံသို့ဖြစ်စေ သွား၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခံရန် ကျွန်ုပ် အကြံပေးလိုသည်။

လူတစ်စုသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းဖြစ်၍ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ကလေးတို့ကို မွေးထုတ်နိုင်မှ လူမျိုးတစ်မျိုးအဖြစ်ဖြင့် ထွန်းကားကြီးပွားနိုင်သည်။ သင့်အမျိုးအတွက် သင်ထမ်းရွက်ရန် တာဝန်မှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းရှိဖို့ ဖြစ်သည်။ ဦးသိန်းဖေသည် ဤစာအုပ်ဖြင့် ဤတရားကို ဟောထားပေသည်။

တွန်လာမက်*

MA., M.B.B.C.H. [Cantab]

M.R.C.S. [Engl. L.R.C.P. [London]

* ဤဒါနိန်းရေးသူ ဒေါက်တာတွန်လာမက်မှာ MA., M.B.B.C.H. [Cantab] M.R.C.S. [England], L.R.C.P [London] စသော ဆေးဘွဲ့များရရှိသော ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်၍ ဝန်ကြီးဌာန၏ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ကာလသားရောဂါဘက်ဆိုင်ရာ အကြံပေးပုံဖြစ်သည်။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

စာရေးဆရာသဘော

တစ်နေ့သ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက 'အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ သူငယ်မလေးပဲ။ သူ့အဖေ ထမင်းစားရင် ငါးအရိုးထွင်ပေးတယ်' ဟု ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ချီးမွမ်းလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ထိုသဘာဝကို ကြားပြီးနောက် မိတ်ဆွေပြောသော စကားတို့တွင် အာရုံမစူးတော့ပေ။ ထိုသူငယ်မလေးကို ကျွန်တော် ရလျှင်ဟူသောအဆိုကို ကိုယ့်စိတ်တွင် ကိုယ်သွင်း၍ ကိုယ့်စိတ်တွင် ကိုယ်ချေပနေမိတော့သည်။ 'ဒီလို ဟာမျိုးကလေးနဲ့ရရင် ငါ့ကော်မှာပဲ၊ ခုတော့ အရိုးထွင်ပေးမယ့်လူ မပြောနဲ့၊ ထမင်းစားရအောင်လို့တောင် ခေါ်မယ့်သူမရှိဘူး၊ ထမင်းစားချင်ရင် ဆိုင်က ပေါက်ဖော်တို့၊ ကာကာတို့ကို ဆော်ကာဟစ်ကာ မှာနေရတယ်။ ကဲ... အဲဒီသူငယ်မလေးနဲ့ ရရောဆိုပါတော့။ ထမင်းစားကြတဲ့အခါမှာ သူ့အဖေလည်း အရိုးထွင်ပေးရ၊ လင်လည်း အရိုးထွင်ပေးရဆိုရင် သူ့ဓမ္မာ ကိုယ့်ထမင်းတောင် ကိုယ် စားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးနဲ့ ထမင်းအတူစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဘိုးကြီးကို တစ်ယောက်တည်း အရင် ဦးဦးဖျားဖျား ထမင်းကျွေး၊ သူက အနားကထိုင်ပြီး အရိုးထွင်ပေး။ အဘိုးကြီး စားပြီးတော့မှ သူရယ်၊ ငါရယ် စားကြရော။ သူ့ထွင်ပေးတဲ့ ငါးကလေးက သိပ်စားကောင်းမှာပဲ။ အို... ဒါထက် ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူပါလိမ့်။ အပျိုလေးလား၊ အအိုလေးလား' ဟု သူ့အကြောင်းကို ကိုယ့်အကြောင်း ခြောင်းဆန်အောင် တွေးနေမိသည်။ တွေးရင်း

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိသေးဘဲ မှန်း၍ကြိုက်တတ်သော စာရေးဆရာ၏ စဉ်းစားဉာဏ်ကို ချင့်ချိန်ကာ ရယ်မိလေသည်။ ထိုသို့ရယ်သောအခါ မိတ်ဆွေက 'ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ အရူးတွေပဲ၊ ကျုပ်မှာဖြင့် ကောင်မလေး သေသွားလို့ သနားစရာကောင်းကြောင်း ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားက ရယ်နေတယ်' ဟု ညည်းလိုက်လေသည်။

ဤသည်ကား စာရေးဆရာ သဘောတည်း။ အကြောင်းကလေး တစ်ခုရလျှင် စိကာပတ်ကုံးဖွဲ့နွဲ့ကာ စဉ်းစားတတ်သည်။ ကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာဟူသမျှကို ကုလားဖန် အမျိုးမျိုးထိုးကာ အမျိုးမျိုးချိုး၍ ကစားတတ်သည်။ ဤသဘောကို သိပါလျက် အဆွေသည် 'ကိုသိန်းဖေဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ရေးထားတာပဲ' ဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော် အား အလွန်အမူး ချီးကျူးရာသာ ရောက်သဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပြောကြပါဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဤစာအုပ်ကို ပုံမနှိပ်မီ ဖတ်ရှု၍ လိုသောနေရာတို့၌ ပြင်ဆင်ရန် အကြံပေးကြသော 'တောသား' နှင့် 'သိပ္ပံမောင်ဝ' တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

စာရေးသူ

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

မျက်စိရှေ့တွင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသွားသည်ကို မြင်ဖူးသူ အလွန် ရှားပေလိမ့်မည်။ ညွန့်မောင်သည်ကား သူ့မျက်စိရှေ့တွင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသွားသည်ကို မြင်ရပေ၏။ တောင်ကြီးသည် အက်၍အက်၍ လာ၏။ အာ၍အာ၍ သွား၏။ ကွဲ၍ကွဲ၍ လိုက်၏။ ကျ၍ကျ၍ ဆင်း၏။ ညွန့်မောင်၏ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် တောင်ကြီးသည် ကျောက်ခဲပုံ ကြီး ဖြစ်သွား၏။ သဲပုံကြီး ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ညွန့်မောင်ရှေ့တွင် ကွဲပြုသော တောင်ကြီးမှာ မျှော် လင့်ချက်တည်းဟူသော တောင်ကြီးသာဖြစ်လေသည်။ ခင်ထွေးကို အသေအချာရမည်ဟု ယုံကြည်သော မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီး ဖြစ် လေသည်။ မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီးသည် သဲပုံကြီးဖြစ်သွားပြီး သဲပုံ ကြီးမှ တစ်ဖန် ရေတွင်မျောပါသွားကာ သောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားလေ ပြီ။ ညွန့်မောင်သည် ရှေ့တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော လွင်တီး ခေါင်ကိုသာ မြင်ရလေတော့သည်။

ခင်ထွေးကို ရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖရကာပီတိ ဝှမ်းဆီထိ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ဖိုးသော်တာ လစန်းသည်ပင် အကြိမ်ကြိမ် ဆန်း၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတ်ခဲ့လေပြီ။ သူများပြောလျှင် ယုံလေ့ရှိသော လူရိုးညွန့်မောင်မှာ ခင်ထွေးပြောသော စကားများကို ယုံခဲ့၏။ ခင်ထွေး ဖခင်က ရိုးတိုးရိပ်တိတ် အားပေးစကား ပြောသည်များကို အားထားခဲ့ မိ၏။

ဦးသမီး အိမ်ထောင်ကျပြီးမှယူမယ်” ဟု ဦးဘဆင် ခေါင်းခါ၏။ ဒါဖြင့် “မကြာခင်က စေ့စပ်လာတဲ့ အိုင်စီအက် ကိုသိန်းဖေနဲ့ လက်ဆက်လိုက်ပါလား ဦးရဲ့” ဟု မရဲတရဲ မျက်နှာငဲ့၍ အကြံပေးလေရာ “အိုင်စီအက်၊ ဟင်... အိုင်စီအက်၊ ဘာဖြစ်မလဲ။ ကျုပ်လိုချင်တာက ကျုပ်အလုပ်မှာ နားလည်မယ့်လူ။ ကျုပ်ကကြံပြု၊ အနားယူချင်ပြီ။ ကျုပ်အလုပ်မှာ နားလည်ပြီး ကူညီမယ့်လူကိုသာ လိုချင်တာပဲ” ဟု နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြန်ကြားခဲ့၏။

ဤသို့သော ဦးဘဆင်၏ စကားနှင့် အမူအရာတို့ကား မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီးကို ဖန်တီးဖွဲ့စည်းပေးအပ်သော ရုပ်ကလာပ်တို့ ဖြစ်သတည်း။

ခင်ထွေး၏ “အစ်ကိုကြီးဆီမို့ စာရေးတာ၊ ဖေဖေ ရန်ကုန်သွား တုန်းကတောင် ထွေး စာမရေးဘူး” ဟူသော စာအရေးအသားကလေး မျိုးသည် ညွန့်မောင်၏ နှလုံးသား အသည်းဆိုင်တို့ကို အချစ်လူးသော မြားကလေးများ လွှတ်လျက်ရှိ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ မျိုးမရှိ ဆွေမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်နေရတာ သနား ပါတယ်” ဟူသော အထွေး၏ စကားမျိုးတွေကြောင့် ညွန့်မောင်သည် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့် စိမ့်၍စိမ့်၍ အားငယ်နေရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ပျားတို့လက်တွင် တမား၊ နှင်းဆီ၊ ငှက်ပျော စသည်ဖြင့် အထူး ထူးသော ဝတ်ရည်များသည် ချိုမြိန်ပျားရည် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ဦးဘဆင် နှင့် ခင်ထွေးတို့၏ အမူအရာ အပြောအဆို အမျိုးမျိုးသည် ညွန့်မောင် ၏ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တွင် ခင်ထွေးကို ငါရမည်ဟူသော တစ်ခုတည်းသော သညာကိုဖြစ်စေ၏။ တစ်ခုတည်းသော ဥပါဒါန်ကို စွဲစေ မြဲစေ၏။

ညွန့်မောင်မှာ အသက်ရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်။ အတွယ် အရာ သံယောဇဉ်ကလည်း နည်းပြီး ပင်ကိုကပင် အစိုးရအလုပ်ကို မလွှဲသာ၍ လုပ်နေရလေရာ ဦးဘဆင်နှင့် တွေ့ခြင်းသည် တစ်သက်

တစ်ခါ ကြုံသည့် ရတနာပုံဆိုက်ခြင်းဟု ယူဆလိုက်ရပေ၏။ သူသည် တစ်မိနစ်အတွင်း သစ်သုဋ္ဌေးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်လေပြီ။ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းမှာ ထိုတစ်မိနစ်အတွင်း လက်ရှိ သစ်တောဝန်ထောက် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဖြစ်လေသည်။ ယခု တစ်မိနစ်တွင် သစ်တောဝန်ထောက်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် ငါးမိနစ်တွင် နုတ်ထွက်လွှာ တင်လိုက်၏။ နောက်ဆယ်မိနစ်တွင် ဦးဘဆင်ထံ အလုပ်ဝင်လေ၏။ ညွန့်မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဦးဘဆင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် သွားနေရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းပြီ။ ခင်ထွေးကို ရဖို့ကိစ္စ ဤမျှဖြင့် သေချာပြီလော။ ရာထူးမှ မထွက်ခင်ကပင် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်က မသင့်မြတ် ပါလော။ ညွန့်မောင် သဘောအရ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောဖို့မလိုပေ။ အကြောင်းမူကား ယောက္ခမလောင်းတို့သည် သမက်လောင်းတို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထိုက်သည်။ ဦးဘဆင်သည် ဝန်ထောက် ညွန့်မောင်ကိုသာ သိရသေးသော်လည်း မန်နေဂျာညွန့်မောင်ကို မသိရ သေးပေ။ ညွန့်မောင်ကလည်း မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘဆင်ကိုသာ သိရသေး သော်လည်း အလုပ်ရှင်သုဋ္ဌေး ဦးဘဆင်ကို မသိရသေးပေ။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် သာမန်ပေါင်းသင်းကြည့်ရုံဖြင့် မသိနိုင်။ အလုပ် တစ်ခုခုကို အတူလက်တွဲလုပ်ကြည့်မှ သိနိုင်သည်မှာ လူ့လောက၏ အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ “အထွေးကလေး ဆိုတာကတော့ အထူး မေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ဟာ နဖူးစာဆုံပြီမို့ ထင်ပါရဲ့။ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်ရင် မပျော်ဘဲမနေနိုင်ဘူး။ သံလိုက်ဓာတ် များ ငြိနေသလို တစ်ယောက်အနားတစ်ယောက် မသွားဘဲ မတိုးဘဲမနေ နိုင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ လူပရိသတ် ဗိုလ်ပုံမှာဆိုရင် သူ မမြင်မြင်အောင် ငါက ကိုယ်ရောင်ပြတဲ့အခါပြ၊ ငါက သူ့မမြင်ပြန်ရင်လည်း သူက အသံပြုလိုပြုရှာတယ်” စသည်ဖြင့်တွေးကာ သေချာနေပြန်လေ၏။

ကောင်းပြီ။ ခြေချော်လက်ချော် လွဲကြချေက အသို့လုပ်မည်နည်း။

ကိုညွှန်မောင်၊ ကိုညွှန်မောင် လက်ရှိရာထူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီးနောက် မှ ခင်ထွေးကို မပိုင်ပါလျှင် ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး ဆိုသကဲ့သို့ မရှိပါလော။ ညွှန်မောင်မှာကား ထိုအဖြစ်မျိုးကို မကြောက်ပေ။ အောက်ကိုင်မှ အပေါ်ကိုင်ကူးသူသည် လက်လွှတ်၍ ကျမည်စိုးသဖြင့် အောက်ကိုင်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ အထက်လှမ်းဆွဲ၍ မမိနိုင်ချေ။ အရဲစွန့်၍ အောက်ကိုင် မှ လက်လွှတ်ကာ အထက်ကိုင်သို့ ကူးမှဖြစ်လေသည်။ ထို့အတူ ရှိပြီးသားအလုပ်ကို စွန့်ပြီး ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ အခြားအလုပ်တစ်ခုကို ကြံစည် ရှာဖွေမှ ယောက်ျားပီသပေမည်။

ညွှန်မောင်သည် ရန်ကုန်တွင် ဦးဘဆင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဖြင့် ဆောင်ရွက်လေရာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံခြားများနှင့် တိုက်ရိုက် မဆက်သွယ်နိုင်သော ဦးဘဆင်မှာ ညွှန် မောင်ကြောင့် နိုင်ငံခြားတို့နှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်မိလေသည်။ ညွှန်မောင် အပေါင်းအသင်းကောင်းသောကြောင့် သစ်တောလိုင်စင်များ အများအပြားကို အဖိုးချိုသာစွာနှင့် ဦးဘဆင် ရလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ အတွေ့အကြုံများသော သူငယ် ချင်းများက ညွှန်မောင်အား “ကိုညွှန်မောင်၊ လူကြီးဘက်ကတော့ သေချာတယ်ပဲထားတော့။ လူကြီးဆိုတာ စိတ်ပြောင်းခဲပါတယ်။ ကောင် မလေးကို သေချာအောင် မေးထားဦး။ ခင်ဗျားပြောသလောက်နဲ့တော့ မလွမ်းလောက်သေးဘူး။ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ရိပ်တိတ်တိတ် ချိတ် တိတ်တိတ် လုပ်တာကတော့ ရိုးနေပြီ။ ခင်ဗျားကို ရိပ်တိတ်တိတ်လုပ် တာ ဖြစ်နေဦးမည်။ တကယ်အတည်ကျတော့ တီဆားထိသလို တွန့် သွားတတ်တယ် ကိုယ့်လူ” ဟု ဖျောင်းဖျသောကြောင့် ညွှန်မောင်သည် ခင်ထွေးထံသို့ အတိအလင်း ချစ်စာ ကြိုက်စာကို ရေးရလေသည်။ မကြာမီ ခင်ထွေးက “ဖေဖေ သဘောတူရင် ပြီးတာပါပဲ။ အထွေး သဘောနဲ့တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့” ဟု စာပြန်လိုက်လေသည်။

လိမ္မာတယ်။ ကောင်မလေး ငယ်ပေမယ့် လိမ္မာတယ်။ လူကြီး

လူကောင်း သားသမီး ပီသတယ်ဟု ညွှန်မောင်သည် ချီးကျူးပြီး တယ် လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။ အော်ပရေတာအား ပျဉ်းမနားကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပေးရန် ပြောပြီးချထားလိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းအနီးမှ မခွာနိုင်။ ကလင်ကလင်အသံကို စောင့်နေ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ အလုပ်ကို လည်း မလုပ်နိုင်။ အထွေး၏ တစ်ခါတုန်းက ပြောင်ကလိကာ ကြည့် နေသော မျက်လုံးကြီးများကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။ စောင့်ရသည် ကြာသောကြောင့် အော်ပရေတာအား “ပျဉ်းမနား မဆက်ရသေးဘူးလား” ဟု မေးရာ “ငါးမိနစ်နဲ့ မရနိုင်ဘူး လူကြီးမင်းရှင့်” ဟု ပြောသံကို ခံယူ ရလေမှ သူ့အဖြစ်ကို သူ ရိပ်မိလေ၏။ အစေခံက လာရောက်၍ “ဆရာ၊ လက်ဖက်ရည် ပြင်ပြီးပြီ ဆရာ” ဟု ပြောလေရာ လှည့်မျှမကြည့်ဘဲ “အေး” ဟု ဖြေ၍ ထိုင်မြဲထိုင်နေလေ။ ဇနီး မီးနေခန်း၌ အော်ဟစ်နေရာ အပြင်မှ ကလေးငိုသံ ကြားရတော့မည်ကို စောင့်နားထောင်နေသော ဖခင်နှင့်တူစွာ ညွှန်မောင်သည် တယ်လီဖုန်းကို စောင့်နေမိ၏။

“ကလင်၊ ကလင်” ပျဉ်းမနားသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်မိလေပြီ။ ညွှန်မောင်သည် တယ်လီဖုန်းကို နာနာပါအောင် ဆုပ်လျက် မျက်နှာနှင့် ကျပ်နေအောင် ကပ်ထား၏။ “ဟဲလို” ဟူသော အသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသောအခါ -

- “အထွေးတစ်ယောက် ရှိသလား” ဟု မေး၏။
- “အခု စကားပြောနေတယ်လေ”
- “အစ်ကိုကြီး ပြောနေတယ်”
- “အမလေး ... သိပါတယ်”

ညွှန်မောင်သည် “အမလေး ... သိပါတယ်” ဟူသော စကား ကလေးတွေကို ချစ်နေ၏။ ၎င်းစကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အနုလုံ ဖုဋိလုံ ဆင်ခြင်နေ၏။ ထိုစကားတို့ကို ဆောင်ကြဉ်းလာသော အသံနှင့် ဟန်တွင် နားဝင်ပီယံဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမည်ပင် မသိဘဲ တွေ့နေမိလေ၏။

“ကဲလေ ပြောပါလား။ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့လား”

“ဟာ ... ဟာ ... ညီမလေး မလုပ်နဲ့၊ မဟုတ်ဘူး။ ညီမလေးနဲ့ပြော
မှာ ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြောလေ”

“ဟို ... ဟိုဒင်း ... အစ်ကိုကြီးကို ညီမလေးက ကတိတစ်ခု ပေး
ထားတယ်နော်။ အဘိုးကြီးသဘော တစ်ခုတည်းနော်၊ ဟုတ်လား။
တော်တော်ကြာကျတော့ အထွေးက ကေတိကေတာ မလုပ်နဲ့နော်၊
ဟုတ်လား။ အဘိုးကြီး သဘောကျဖို့တော့ အစ်ကိုကြီး တာဝန်ထား။
အလုပ်ကိုကြီးစားပြီး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လုပ်သွားရင် ပြီးမှာပဲ။ အထွေး”

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ နားထောင်နေပါတယ်”

“အဘိုးကြီးသဘော တစ်ခုတည်းနော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အထွေးစကား တည်ပါတယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ခု ထွေး ဘာလုပ်နေသလဲ”

“မုန့်စားနေတယ်”

“ဟာ ... စားချင်လိုက်တာ၊ ကျွေးပါလား”

“စားလေ၊ ရော့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်သံကို အပြန်အလှန် ကြားနေကြလေ၏။
တယ်လီဖုန်းကြိုးထဲတွင် ရယ်သံနှစ်ခု တိုက်မိ ခိုက်မိကြမည်မှာ မလွဲ
တည်း။ ရယ်သံရပ်ပြီး ဘာမျှမပြောကြ။ တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ပြော
စရာ ရှာနေကြ၏။

“ဘာပြောဦးမလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ ချဲ့ရီယို”

ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် စိတ်ချလက်ချ အလုပ်လုပ်လျက်
ရှိလေ၏။ ညွန့်မောင်အဖို့ အလုပ်သည်ပင် အသက်၊ အသက်သည်ပင်
အလုပ်ဖြစ်လာတော့၏။ ထို့ထက် ဘာလုပ်လုပ် ငါတို့အလုပ်ဟူသော
အစွဲသည် ပေါ်လာလေ၏။ သူတွေ့ရာ၊ သူပြောရာ၊ သူလုပ်ရာ ဟု

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သမျှသည် ညွန့်မောင်အတွေး၊ ညွန့်မောင်အပြော၊ ညွန့်မောင်အလုပ်
မဟုတ်တော့ဘဲ ငါတို့ (ဦးဘဆင်၊ ညွန့်မောင်၊ ခင်ထွေး) အတွေး၊
ငါတို့အပြော၊ ငါတို့အလုပ် ဖြစ်လာတော့၏။

တစ်နှစ်ကြာလေပြီ။ အချိန်ကား ပြောင်းရွှေ့သွားလေပြီ။ ဦးဘဆင်
သည် ပြောင်းလဲလာသော လက္ခဏာမရှိ။ ခင်ထွေးတွင် ပြောင်းလဲလာ
သော လက္ခဏာမရှိ။ ညွန့်မောင်မှာလည်း အလုပ်လုပ်ရာမှာဖြစ်စေ၊
ခင်ထွေးကိုရဖို့ရာ မျှော်လင့်ချက်မှာဖြစ်စေ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် ဦးလေးသောင်းအား ပျဉ်းမနား
ဦးဘဆင်ထံသို့ စေတပ်ပြောဆိုရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ပါဆိုလျှင်
ရှစ်ရက် စေလေပြီ။ ဤ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ကား မျှော်လင့်ချက်
တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသောနေ့ ဖြစ်သတည်း။

ဦးလေးသောင်း သွားစ ပထမနေ့က ညွန့်မောင်၏ အကြော
ရှိသမျှ ညွန့်မောင်၏ အာရုံအကြည်ဓာတ်ရှိသမျှ ညွန့်မောင်၏ အသည်း
နှလုံး၊ ညွန့်မောင်၏ ဦးနှောက်အားလုံးတို့တွင် မျှော်လင့်ချက်တို့သည်
ဘောင်ဘင်ခတ် လျှံဝေနေလေသည်။

“ပြီးပြီ၊ ငါ့ကိစ္စတော့ ပြီးပါပြီ။ ဪ ... ဒါထက် ငါကလည်း
ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အထွေးက ငါနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်နေရမယ်။
သူ့ဖေဖေနဲ့ ခွဲနိုင်ပါ့မလား။ အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဆိုတော့ ဒါက
တစ်ခက်ပဲ။ အဘိုးကြီး သိပ်ပျင်း သိပ်လွမ်း ကျန်ခဲ့ရှာမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့
မကောင်းသေးဘူး။ အထွေး ငါ့ဆီမှာ ဆယ့်ငါးရက်နေ၊ ဖေဖေဆီမှာ
ဆယ့်ငါးရက်နေ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတယ်။ ငါ့ဆီမှာ အမြဲနေလည်း
ငါ့မှာ အလုပ်ပျက်ချင် ပျက်ဦးမှာ။ သူ့ မယားဖြစ်လာရင် ငါက သိပ်
ချစ်မှာ။ သူ့ကို ဟိုလိုက်ပို့ရ၊ ဒီလိုက်ပို့ရ။ မအားရ၊ မနားရဖြစ်မှာ။
ငါ့မှာ အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်စရာတွေကလည်းများ။ မိန်းမရှိနေတော့
ဧကဧကထွက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ မရှိတဲ့ ဆယ့်ငါး
ရက်မယ် အလုပ်တွေနင်းလုပ်၊ သူ့ရှိတဲ့ ဆယ့်ငါးရက်မယ် သူနဲ့ ရပ်ရှင်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

အတူတူသွားကြည့်၊ မိတ်ဆွေတွေအိမ် လျှောက်လည်၊ ပျော်ပျော်နေကြ
မယ်။ ကောင်းတယ်။ ဒီအကြံ လက်ခံတယ်” ဟု ညွှန်မောင်သည်
ဘူတာရုံမှ ဦးလေးသောင်းကို ပို့အပြန် စဉ်းစားလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညအဖို့ ဘယ်သို့နေမည်၊ ဘယ်သို့ချစ်မည် စသည်ဖြင့်
စဉ်းစားတွေးတောရင်း ပျော်မြူးနေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်
မပျော်။ “ငါ အထွေးကို ကိုရွှေသားရဲ့မိန်းမနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးထားမယ်။
ကိုရွှေသားမိန်းမဟာ သိပ်တော်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး စီမံခန့်ခွဲရာမှာ
အင်မတန် လိမ္မာတယ်။ အဲဒီလို မိန်းမတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေရမှ အထွေး
ကလေးစိတ်ပျောက်ပြီး မယားလိမ္မာကြီးဖြစ်မှာ။ လူနဲ့သူနဲ့ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေးအတွက် ဆရာမခင်ခင်ကြီး လက်ထဲအပ်ထားလိုက်ရင်
ပြီးတာပါပဲလေ” ဟု အထွေးကလေးကို ရည်မှန်းကာ နေရာချထားမိ
ပေ၏။

ဒုတိယနေ့တွင်ကား “ဦးလေးသောင်း ဒီအချိန်ဆိုရင် ဟိုကို
ရောက်ပြီ။ ဒီအချိန်တော့ အာလာပ သလ္လာပတွေ ပြောနေကြတာနဲ့ ငါ
ကိစ္စ ပြောရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အထွေးလေးက ဦးလေးသောင်းကို ကပ်
ပြီး ငါ့အကြောင်း မေးနေမှာပဲ။ အို ... အထွေး၊ အမြဲပြုံးချိုတဲ့အထွေး။
အထွေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ခုတော့ အတိအလင်း ချစ်ကြရတော့မယ်။ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ချစ်ကြရတော့မယ်။ အို ... အထွေး၊ အမြဲရိုးသားတဲ့အထွေး။
အထွေးကလည်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့ရှင်းရှင်း။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့
ရှင်းရှင်း။ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြတဲ့အခါမှာ မာယာတွေ၊ အပလီတွေ
မပါဘဲနဲ့ ပေါင်းသင်းကြရတော့မယ်။ ဥဩငှက်ဟာ ရင်ထဲ အသည်းထဲက
အသံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းထုတ်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် သီချင်း
ကျူးရင့်တယ်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက တိုက်ရိုက်လာတဲ့ ဥဩသံဟာ
ဘယ်တော့မှမရိုးဘဲ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသလို အထွေး ရင်တွင်း
အသည်းတွင်းက တိုက်ရိုက်လာတဲ့ စကားကလည်း အစ်ကိုကြီးကို
အမြဲတမ်း သာယာစေလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရင်တွင်း အသည်းတွင်းက

တိုက်ရိုက်လာတဲ့ စကားကလည်း အထွေးလေးကို သာယာစေလိမ့်မယ်”
စသည်ဖြင့် ထမင်းစားရင်းလည်းတွေး၊ အိမ်သာတက်ရင်းလည်းတွေး၊
စာဖတ်ရင်းလည်းတွေး။

“ဟော ... နေ့လယ်ရောက်လာပြီ။ အဘိုးကြီးလည်း အားပြီ။
ခုနေ အဘိုးကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးလေးသောင်းရယ်၊ အဘိုးကြီးရယ်
စကားစပြောကြတော့မယ်။ ဟင် ... ဦးလေးသောင်းကြီး ပြောမှပြောရဲ
ပါ့မလား။ ကဲလေ ပြီးမှာပါပဲ။ ဘာမှအနှောင့်အယှက်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီလို ဦးလေးသောင်းတို့ တတွတ်တွတ်နေကြတော့ အထွေးက ချောင်း
နားထောင်တွင် သူ့ခမျာ ရှက်တက်တက်နေမှာပဲ” စသည်ဖြင့် ညွှန်
မောင်၏ ဦးနှောက်သည် ပျာလောင်ခတ်နေလေ၏။

နေ့လယ်တွင် ပြောဆိုပြီးပါက ဦးလေးသောင်းက ညွှန်မောင်
ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြန်ပြောရမည်ဖြစ်၏။ ဟန်ကျလျှင်ပြီးပြီ၊
မဟန်လျှင် မပြီးသေးဘူးဟူသော စကားအတိုချုံးကိုသာ ပြန်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညွှန်မောင်သည် ထိုနေ့အဖို့ တယ်လီဖုန်းအသံ
လေတင်လေညာ ကြားလောက်ရာအရပ်မှ ဝေး၍ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့
မသွားပေ။ တယ်လီဖုန်း အသံလာတိုင်း တုန်လှုပ်သောလက်ဖြင့်
ကောက်၍နားထောင်၏။ တခြားကဖြစ်လျှင် “ကိုညွှန်မောင် မရှိဘူး”
ဟု ဖြောင်လိမ်၍ ပြောလိုက်၏။ အမှန်မသိနိုင်ပါ။ အခြားမှ တယ်
လီဖုန်း စကားပြောသည်ကို နားထောင်ပါလျှင် အလုပ်ရှုပ်မည်ဆိုက
ရှုပ်နိုင်သည်။ အလုပ်ရှုပ်သဖြင့် ဤတယ်လီဖုန်းအနီးမှ ခွဲခွာသွားလိုက
သွားရမည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဧည့်သည်တွေလာနေက ညွှန်မောင်အဖို့
နားမရှင်းစရာပင် ဖြစ်လောက်ပေ၏။ သို့ကြောင့်ပင် ဖြောင်လိမ် လိမ်
ပါစေ။

ထိုနေ့အဖို့ ပျဉ်းမနားမှ တယ်လီဖုန်းမလာ။ အဘိုးကြီး တော
သွားနေသဖြင့် ကိစ္စကို မပြောရသေး၍လော၊ အခွင့်မသာသေး၍ အဘိုး
ကြီး ရှိပါလျက် မပြောရသေးခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ဦးလေးသောင်း

ကား တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားမပြောတော့ဘဲ ယနေ့ည မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါလာလျက် နက်ဖြန်နံနက်မှ ညွန့်မောင်အား မင်္ဂလာသတင်းကို ဖွင့်အံ့လော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အထွေးနှင့် ညားမည်ကား သေချာသည်။ အထွေးသည် အခါများစွာက အပျိုဘဝသည် မလွတ်လပ်၊ သွားချင်ရာ မသွားရ၊ လုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရ၊ ဣန္ဒြေသံပတ္တိတွေ ငဲ့ညှာနေရသည်။ စသည်ဖြင့် ညည်းညူဖူးသည်။ ညွန့်မောင်သည် အထွေးကိုရက လွတ်လပ်ရေးကိုပေးရန် ကြံရွယ်ထားသည်။ “အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီပြင်ယောက်ျားတွေလို အူတိုတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမကို ချုပ်ချယ်တာဟာ ကုလား အယူအဆတွေ။ အစ်ကိုကြီးဟာ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား တန်းတူအခွင့်အရေး ရထိုက်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့လူ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆိုရင် အထွေး စိတ်ချမ်းသာမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီပြင် ယောက်ျားနဲ့သာရရင် အပျိုဘဝက ထက်တောင် ပိုပြီး မလွတ်လပ်ဘဲနေမှာ” စသည်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ တွေးနေရသည်နှင့် ဒုတိယနေ့တွင်လည်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်လေသည်။

တတိယနေ့တွင် ဦးလေးသောင်း ပြန်လာမည်ကို မျှော်၏။ မီးရထား ဆိုက်သောအချိန်တွင် မော်တော်ကား အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားတိုင်း ထွက်ကြည့်မိ၏။ လှမ်းကြည့်မိ၏။ မဟုတ်တိုင်း ငေးကျန်ခဲ့လေ၏။ ရထားအချိန်ကျော်လွန်မှ မလာသေးသည်ကို ယုံကြည်ပြန်၏။

“မနေ့က ဧည့်သည်တွေများနေလို့ မပြောရသေးဘဲ ရှိမှာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ပြောဖြစ်မှာပါပဲ။ အထွေးနဲ့ရတော့ ငါ့မှာလည်း အလုပ်တွေ အများကြီး သက်သာမယ်။ အခုတော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘက်က ဆိုရင် အလှူသွားရ၊ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ရ၊ လူနာသွားမေးရနဲ့ အချိန် သိပ်ကုန်တာပဲ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ မိန်းမကို ကိုယ်စားလွှတ်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။ အထွေးကို လွတ်မယ်။ ဒီအချိန်တွေကို အလုပ်မှာပဲ အသုံးချလိုက်မယ်။ အထွေးကလည်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရဲရဲတင်းတင်းဆိုတော့ အဲဒီ ပေါင်းရေးသင်းရေး ကိစ္စတွေမှာ သိပ်ကောင်းမှာ။ ဒါမှ

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ငါ့အချစ် အထွေးဟာ ပါရမီဘက်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။ အထွေး၊ အို ... အထွေး၊ ပါရမီဘက် အထွေးကလေး”

ညွန့်မောင်သည် မလျှော့သော လုံ့လ၊ မလျှော့သော သမာဓိ၊ မလျှော့သော အာရုံတို့ဖြင့် ပျဉ်းမနားမှ တယ်လီဖုန်းသံကို နာခံလျက် ရှိပေ၏။ ရထားဆိုက်ချိန်များတွင်လည်း ဦးလေးသောင်း လာမလာဟု စောင့်စားမိ၏။

စာဖတ်သူတို့သည် ထိအဖွင့်တွင် မျှော်လင့်နားစွင့်ကြဖူးမည်မှာ မလွဲပါ။ အဆွေ စာဖတ်သူ၊ ထိပေါက်စဉ်ကို မျှော်မိသော အဆွေ၊ စောစိတ်တို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်စမ်းပါလော့။ ညွန့်မောင်၏ ယခုစောစိတ်နှင့် အဆွေစောစိတ်တို့ကို ယှဉ်ကြည့်ပါလော့။

အဆွေမှာ တစ်သိန်းတွင် တစ်ယောက် ထိပေါက်ရန်ကိုပင် ထိုမျှ မျှော်လင့် စိတ်စောနေပါလျှင် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ် ပျက်လျှင်ပျက် စောင့်စားရရှာသော ညွန့်မောင်မှာ အသို့ရှိမည်နည်း။

ရထားဆိုက်ချိန်ကျတိုင်း ဦးလေးသောင်း မပေါ်လာသောအခါ ညွန့်မောင်သည် စိတ်ရှုပ်လာလေ၏။ “အဘိုးကြီး ဖျားနာနေ၍ မပြောရဘဲ ဖြစ်နေသလား။ အို ... ဖျားနေရင် သာလို့ပြောကောင်းတယ်။ ဖျားတယ် နာတယ်ဆိုရင် သေဘေးပြေးတွေကြတာပဲ။ သားရေး သမီးရေး ဆိုရင် ပြေးမြင်ကြတာပဲ။ သမီးကလေး နေရာချဖို့ စီစဉ်ခဲ့ချင်မှာပဲ။ ဖျားရင်နာရင် သာပြီး ပြောကောင်းတယ်” ညွန့်မောင်သည် မိမိလိုရာ ဘက်သို့သာ ဆွဲ၍ စဉ်းစားနေပြန်တော့၏။

“ဖျားရင် နာရင်လည်း ဦးလေးသောင်းက အကြောင်းကြားဖို့ ကောင်းတယ်။ မပြောတတ်ဖူးလေ၊ ဦးလေးသောင်းဆိုတဲ့လူကလည်း သူ့မယားငယ်တွေဆီကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ဆီမှ စာရေးချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး” ညွန့်မောင်သည် သူ့ဦးလေးသောင်းကို အပြစ်တင်မိလေ၏။

အခါတိုင်း ညွန့်မောင်ကား လမ်းလျှောက်မှန်၏။ ယခုကား လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမူကား သူ၏ ရှေ့ကံကြမ္မာကို

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဖန်တီးမည့် တယ်လီဖုန်းအနီးမှ မခွာလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ လမ်း
 လျှောက်ချိန် လမ်းမလျှောက်မီသည်ကို တွေးမိသောအခါ “ဟာ...
 ဘာကိစ္စရှိသလဲ၊ နောက်တော့ အထွေးနဲ့ တွဲလျှောက်မယ်။ မနက်
 အစောကြီးထပြီ အထွေးနဲ့ လမ်းလျှောက်မယ်။ အထွေးလည်း ကျန်း
 မာရေးနဲ့ ညီညွတ်မယ်။ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားတွေကိုလည်း လမ်းလျှောက်
 ရင်းမှ ပြောကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်လို့ အမြဲတမ်း
 ကျန်းမာနေရင် အထွေးဟာ အမြဲတမ်း လှနေမှာပဲ။ ဒါထက် တချို့
 မိန်းမတွေဟာ လင်ရရင် နေချင်သလို နေပစ်လိုက်တယ်။ မပြုမပြင်
 ထင်သလိုနေတယ်။ ဒါဟာ ယောက်ျား အိပ်မပျော်အောင် လုပ်တာ
 တစ်ခုပဲ။ မိန်းမဟာ လင်ရပြီးရင် လင်ကို မေ့မပစ်ရဘူး။ လင်ချစ်အောင်
 အမြဲလုပ်နေရမယ်။ ယောက်ျားကလည်း မယားကို ပိုင်ပြီးသားမို့ မေ့
 မပစ်ရဘူး။ ကိုယ့်မယားကို ကိုယ် အမြဲနောက်ပိုး ပိုးနေရမယ်။ ငါတို့
 တော့ အထွေးကလေးကို အဲဒီ လင်မယားဥပဒေကို သင်ပေးမယ်။
 လမ်းလျှောက်ရင်း သင်ပေးမယ်” ဟု စဉ်းစားလုံးတို့သည် မီးခိုးမဆုံး
 မိုးမဆုံး ဖြစ်လာလေ၏။

ညွန့်မောင်သည် ဦးလေးသောင်းကိုသာ ထောင်းချင်၏။ “အလ
 ကား ဦးလေးသောင်းကြီး၊ စကားသာဖောင်နေအောင် ပြောနေချင်တာ၊
 စာရေးဖို့များဖြင့် လက်ကျိုးနေသလိုပဲ” ဟု မြည်တွန်တောက်တီးမိ
 လေ၏။ စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်လာသေး၏။

“တောက်... ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာပါလိမ့်မလဲ။ ဘာများဖြစ်နေ
 ပါလိမ့်မလဲ။ ဒီလောက်မရေမရာနဲ့ နေရမယ့်အစား မပေးစားဘူးဆိုတဲ့
 စကားမျိုး ကြားပါရစေတော့” ဟု တမိတော့၏။ ထိုသို့ တမိလျှင်
 ညွန့်မောင်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ မပေးစားဘူး ဟုတ်လား၊
 မပေးစားဘူး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဦးဘဆင်သည် ညွန့်မောင်အား များစွာ
 ချစ်၏။ အရေးပေး၏။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် တာဝန်လွှဲ၏။ ညွန့်မောင်
 မကြည်ဖြူ မကျေနပ်အောင် ဘယ်သောအခါကမှ မလုပ်ခဲ့။ ဦးဘဆင်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သည် ညွန့်မောင်အား ချစ်ရုံမျှမက ညွန့်မောင်၏ အရည်အချင်းများ
 ကို လေးစား၏။ “အထွေးနဲ့ပေးစားရင် သူနဲ့ငါဟာ တကယ့်သားအဖ
 ဖြစ်သွားမယ်။ ငါဆိုတာကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်။ ချစ်စရာ အမေ
 မရှိ၊ အဖေမရှိ။ သူ့ကိုပဲ အဖေအဖြစ်နဲ့ ချစ်ရမှာ။ နမူနာယူရမယ့်
 ယောက္ခမနဲ့ သမက်ဖြစ်နေမှာပဲ” ဟု ညွန့်မောင်သည် အားလျှော့ချည်
 အားတက်ချည်နှင့် ဖြစ်ရရာ၏။

“ငါ့ကို တစ်နှစ်လုံးလုံး အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ။ ပြီးတော့
 ငါ့မှာ သဘောမကျတာ တွေဟန်မတူပါဘူး။ တွေ့ရင် ပါးစပ်က ဖွင့်
 ပြောမှာပေါ့။ ငါက မကြိုက်တာရှိရင် ပြောပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြော
 ဖူးသားပဲ။ ဦး၊ ဦးတွေ့ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဦးကို အမြဲအကျိုးဆောင်မယ့်
 သမက်မျိုးပါ။ ဦးအလုပ်တွေကို ဘာမှ လှည့်ကြည့်ဖို့မလိုအောင် လုပ်
 မယ်။ ဦးက အများအကျိုးဆောင် အလုပ်တွေ လိုက်လုပ်နေရုံပဲ။ ထင်
 ပေါ်ကျော်ကြားအောင် အများပွဲလယ် ဂုဏ်တက်အောင်နေရုံပဲ။ ဘယ်မှာ
 ဘာလူကြီး၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘာကြီးဆိုတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရုံပါပဲ”
 ဟု ဦးဘဆင်၏ ဓာတ်ပုံကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြောမိရာသေး၏။ သို့ဖြင့်
 ဦးလေးသောင်း ပျဉ်းမနားသွားနေသည်မှာ ယနေ့ ရှစ်ရက်တိုင်ခဲ့လေပြီ။

J

ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး မိုးနှင်းများ ပိတ်ဖုံးနေခဲ့ပေ၏။ ညွန့်မောင်တို့
 အိမ်ရှေ့တွင် ပြေးလျက်ရှိသော လမ်းမကြီးကို ရေးရေးသာ မြင်ရပေ၏။
 မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်များ၊ အဆောက်အအုံများမှာ ကောင်းကင်နှင့်
 ရောလျက်ရှိသော မှိုင်းညိုညို တောင်ကမူများနှင့် တူနေတော့၏။
 အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော လှည်းများ၊ မော်တော်
 ကားများ၊ လူအများကို မည်သည့်အရာ၊ မည်သူမည်ဝါဟု တပ်အပ်
 ပြောနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ညွန့်မောင်အတွက် ခက်နေသည်မှာ ညတွင် စောစောမအိပ်နိုင် သော်လည်း နံနက်တွင် စောစောကြီး နိုးလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေလေ၏။ သူ့ရှေ့ရေမှာ မိုး နှင်းများဖြင့် အုံ့ဆိုင်နေလေသဖြင့် ဦးဘဆင်၏ စကားတည်းဟူသော နေရောင်ခြည်ကိုသာ မျှော်လင့်နေ၏။

ရှစ်နာရီထိုးလေသော် မိုးနှင်းများသည် ကျဲစပြုလေ၏။ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ ထိုးထွက်လာသော ဖျော့တော့သော နေရောင်ခြည်သည် မိုးနှင်းများနှင့် ရက်ကန်းရက်တမ်း ကစားလိုက်ပေ၏။

မကြာမီ တက္ကစီတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လာ၏။ ဦးလေး သောင်း ဖြစ်မှာပဲဟု ညွန့်မောင်သည် ထကြည့်၏။ အစစ်ပါပဲ။ ဦးလေး သောင်း ပြန်လာလေပြီ။ ဦးလေးသောင်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခပ်ဖြည်း ဖြည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေပြီ။ ညွန့်မောင်၏ ကိုယ်တွင်း၌ ငလျင်လှုပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ညွန့်မောင်၏ရင်သည် တုန်၍လာလေ ၏။ ဦးလေးသောင်းကိုမြင်လျှင် ညွန့်မောင်သည် ဘာမျှမပြောနိုင်။ ဦးလေးသောင်းလက်ထဲမှ ယူစရာရှိတာကိုသာ ဆွဲယူလိုက်သော်လည်း ဦးလေးသောင်းမှ နှုတ်မဆက်နိုင်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဦးလေးသောင်း ကလည်း ဘာမျှစကားမပြောခြင်းဖြစ်၏။ ညွန့်မောင်သည် ဝမ်းမသွား ချင်၊ ဆီးမလွှတ်ချင်ဘဲ အိမ်သာသွားတက်၏။ ကြားရတော့မည်။ ဘာသတင်းကို ကြားရမည်နည်း။ ညွန့်မောင်က ကြားရမည့်သတင်းကို မတွေးဝံ့ပေ။ ကြားလည်း မကြားချင်သေးပေ။ အမင်္ဂလာသတင်းကို ကြားရလျှင် မခက်ပါလော။ ခုနစ်ရက်ကျော်ကျော် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဦးလေးသောင်း ပြန်လာမည့်အရေး မျှော်မိ၏။ ကဲ ... ဦးလေးသောင်း ရောက်ပါပြီ။ ညွန့်မောင်ကား ဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိ။ ညွန့်မောင်သည် မထွက်ချင် ထွက်ချင်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့လာခဲ့၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင် တွင် ခွေခွေကြီး ထိုင်နေသော ဦးလေးသောင်းက -

“ဂလုပ်မှာ အခု ဘာကားပြနေသလဲဟေ့” ဟု မဆီမဆိုင်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

စကားမရှိ စကားရှာ ပြောလေ၏။ ညွန့်မောင်က “မပြောတတ်ဘူး” ဟု ဖြေလိုက်၏။ သူတို့ကား ထိုစကား သူတို့နှင့် လုံးဝမဆိုင်သည်ကို သိကြ၏။ အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေကြပြီးနောက်မှ စကားများ ထွက် လာကြ၏။

“ဦးလေးသောင်း မနေ့က ပြန်လာမလားလို့ မျှော်နေတယ်”

မနေ့ကသာ မျှော်ပါသလော အဆွေစာဖတ်သူ။ မနေ့က မျှော် သည်ဆိုသောစကား မှန်ပါသလော။ “အေး ... ပြန်တော့ ပြန်မလို့ပဲ။ အဘိုးကြီးက နေပါဦးဆိုလို့” အဘိုးကြီးက တားထားသည်ဆိုပြန်ပြီ။ ညွန့်မောင်တို့ ရှေ့ရေများကို အတိအကျ အကွက်ချပြီး စီမံပေးနေကြ သောကြောင့်လော။

“ဦးလေးသောင်း သိပ်ကြာတာပဲဗျာ”

“ကြာဆို ကဲ ... ငါ့တု၊ စိတ်အေးအေးလူလူထားပြီး နားထောင်။ စဉ်းစားနားထောင်။ အဘိုးကြီးဟာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာပဲ။ သူ့ခမျာ အများကြီး စဉ်းစားရှာတယ်”

“ကဲဗျာ၊ အဖြေက ဘယ်လိုတုန်း”

“အဘိုးကြီး ကောင်းကောင်းမအိပ်၊ ကောင်းကောင်းမစား။ အမြဲစဉ်းစားနေတာပဲ။ ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးညှိခံထားပြီး ဘာမှ စကားတော့ ကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ သူ့ဟာသူ တွေနေတာ ပဲ။ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ခင်ထွေးနဲ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောဘူး။ အလုပ်ဆိုတာလည်း မဆင်းဘူး။ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ကဲ ... ဦးလေးသောင်း ဘာလဲ။ အဖြေက ဘယ်လိုတဲ့လဲဗျာ”

“အဖြေကလား တိုတိုပဲ။ ယောက်ျားပဲ ညွန့်မောင်ရာ ဘာစိတ် ပူစရာရှိသလဲ။ ပူချင်းပူ မိန်းမကသာ ပူရမှာပေါ့”

“ဦးလေးသောင်း ကျွန်တော် ယောက်ျားစိတ်ရှိတဲ့လူပါ။ မပူ တတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုများ ပြောလို့လဲ”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“တိုတိုပဲကွ၊ အကြောင်းမညီညွတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့သမီးကလည်း မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘာ ... ဘာဗျ၊ သမီးကလည်း မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အထွေး ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်” ညွန့်မောင်သည် ထိုင်ရာမှထ၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် လက်ထောက်၏။ “အထွေး ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်” ဦးလေးသောင်းသည် သတင်းစာကို ဖတ်နေလေ၏။ ညွန့်မောင်ကား ဦးလေးသောင်းပြောသည်ကို မယုံနိုင်ဖြစ်၍ ဦးလေးသောင်း ကစားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ဟု တွေးရှာ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးသောင်းက ငါက ကစားတာပါဟူသော စကားကို ဆိုမည်လားဟု အတော်ကြာ ငေးစောင့်နေမိသေး၏။

“တကယ်ပဲလား ဦးလေးသောင်း”

“ကောင်မလေးကလည်း စိတ်ညစ်ဟန်တူပါတယ်။ ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာပဲ။ မျက်နှာကလေးကလည်း အိုလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကို မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘာလို့တဲ့တဲ့”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွာ”

“သူ့အဖေ မပေးစားချင်တဲ့ အကြောင်းကရော”

“ဒါလည်း မသိဘူးကွ”

“မသိဘူး။ မသိဘူး။ ခင်ဗျား ရှစ်ရက်တောင် ဟိုမှာနေပြီး ဘာမှ မသိခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျား ဒါဖြင့် ဘာသိသလဲ”

ဦးလေးသောင်းကား ဘာမျှမဖြေ။ ညွန့်မောင်အတွက် များစွာ ဝမ်းနည်းမိလေ၏။ ညွန့်မောင်ကား ဦးလေးသောင်း ပြန်လာရေးအတွက် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် မျှော်ခဲ့ရ၏။ ကဲ ... ယခု ဦးလေးသောင်း လာပါပြီ။ ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဦးလေးသောင်း ပြန်မလာသေးက ကောင်းသေး၏ ဟု တင်စားလိုက်လေသည်။ ညွန့်မောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ စွာခွဲ၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် သွားထိုင်ပြန်လေ၏။ ထိုင်ပြီး သက်ပြင်းကြီး

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ချလိုက်၏။ ရှေ့သို့ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ ဦးလေးသောင်းကား ညွန့်မောင်ကို တစေတစောင်း အကဲခတ်ရင်း သတင်းစာပေါ်သို့ သာ မျက်နှာပြုထား၏။ ညွန့်မောင်၏ မျက်တွင်းများသည် ရှစ်ရက် အအိပ်ပျက်ခြင်းကြောင့် များစွာ ချိုင့်လျက်ရှိနေ၏။ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသော ဆံပင်တို့သည် ပြောင်းဖူးမွေးများကဲ့သို့ တထောင်ထောင် ဖြစ်နေလေ၏။ များစွာ ကြည်လင်တောက်ပလေ့ရှိသော မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်တောက်ပခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ များစွာ ချိုသာ ပြုံးရွှင်တတ်သော ပါးစပ်သည် ပြုံးရွှင်ခြင်း မဖြစ်တော့ပြီ။

ညွန့်မောင်၏ မျက်မှောက်တွင်ပင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသွားလေသည်။ တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲနေစဉ် ကျောက်မှုန့်၊ သဲမှုန့်တို့သည် တထောင်းထောင်းထ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေး အုံ့မှိုင်းနေလေ၏။ ညွန့်မောင်၏ ဉာဏ်အမြင် ဉာဏ်စက္ခုသည်လည်း ရှုပ်ထွေး အုံ့မှိုင်းနေလေ၏။

ညွန့်မောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်လဲလိုက်၏။ သူသည် မည်မျှ နဲ့နဲ့ချည့်နဲ့သည်ကို ယခုမှ ရိပ်မိ၏။ ယခင်က မျှော်လင့်စောကြောင့် ကိုယ်ကာယ၏ နဲ့နဲ့မှုကို သတိမထားမိရှာ။

ခရီးရိုးရိုးကို တစ်ပြင် တစ်လျှောက်တည်း သွားရသူနှင့် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်သွားရသူ မည်သူက ပိုမောမည်နည်း။ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်ရသူမှာ တက်စဉ်အခါ အားကုန်စိုက်ရ၏။ ဆင်းသော အခါ အရှိန်လွန်ကျမသွားစေရန် အားစိုက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထား၏။ အတက်အဆင်း အားကုန်စိုက်ရသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဖတ်ဖတ်မော၏။ ညွန့်မောင်၏ စိတ်သည် ရှစ်ရက်လုံးလုံး ခင်ထွေး ရမည် မရမည် ပြဿနာတွင် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေခဲ့၏။ ယနေ့ကား သူ့စိတ် ဖတ်ဖတ်မောပြီ။

ညွန့်မောင်သည် အိပ်လိုက်၏။ အိပ်ပျော်သွား၏။ သို့သော် လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကား အိပ်ပျော်သည်မဟုတ်။ အိပ်မက် ပရမ်းပတာ တို့သည် နှောင့်ယှက်လျက်ရှိ၏။ ခင်ထွေး သေသွားပြီဟု အိပ်မက်တွင် မြင်သဖြင့် အိပ်ရင်း စိတ်စောနေသေး၏။ မကြာမီ ခင်ထွေး သေရာက ထပြီ နှစ်ယောက်သား မြင်းရထား စီးသွားကြ၏။ ဦးလေးသောင်းက ရထားမောင်း၏။ ထူးဆန်းသော မြင်းရထားသည် ရေပေါ်တွင်လျှောက်၍ မောင်းသွား၏။ သူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့်မသိ၊ ညွန့်မောင်၏ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ကျောင်းပေါ်တွင် ခင်ထွေး ငို၏။ နောက် ရယ်၏။ နောက် ငိုပြန်၏။ သို့ဖြင့် အစီအစဉ် မရှိသော အိပ်မက်သည် ရောက်ချင်ရာ ရောက်ရင်းဖြင့် ညွန့်မောင်သည် ရှစ်ရက် ခရီးကြမ်း၏ အမောဒဏ်ကို ခံရှာလေသည်။

၃.

ညွန့်မောင်သည် ညနေစောင်း (၃)နာရီလောက်တွင် နိုးလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများဖြင့် ရွှဲစိုနေလေ၏။ ရှေးရှေးက အိပ်ရာမှနိုးလျှင် လွန်စွာ လန်းဆတ်၍ အားအင်ရှိ၏။ ယခုမူ နွမ်းနယ်နုံးချည့်လျက် အိပ်ရာမှ နိုးရ၏။ ခေါင်းမှာလည်း ထိုင်းနေသဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ ထိုင်းမှိုင်းသော ဦးနှောက်တံခါးကို ပျင်းရိလေးကန်စွာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်၌ အဆောတလျှင် ဝင်လာသူကား အထွေးကလေး ဖြစ်သတည်း။

“အထွေး၊ အစ်ကိုကြီးကို မချစ်ဘူးဆို၊ ဟုတ်ပါ့မလား အထွေး ရယ်။ အစ်ကိုကြီးကို အထွေး ချစ်တယ်နော်။ ဂါဒင်ပါတီ တစ်ခုတုန်းက အဖြစ်ကလေးကို အစ်ကိုကြီး ခုထက်ထိ သတိရသေးတယ်။ တခြား လူတွေက သူတို့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူတို့ စားပွဲအသီးသီးမှာ စားသောက်နေကြတုန်း အစ်ကိုကြီးက စားပွဲတစ်ချပ်မှာ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေတယ်။ အထွေးက တိုက်ပေါ်တီကို အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ်။

အထွေးကို အစ်ကိုကြီး မမြင်ဘူး။ ဒီတော့ အထွေးက ကလေးတွေကို ခေါ်လားပြောလားနဲ့ အသံပြုလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ အထွေး ပေါ်တီကို ပေါ်မှာ ရှိတာသိလို့ အစ်ကိုကြီး မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ညီမလေးက ညာဘက်လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို သုညသဏ္ဍာန်လုပ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးနှင့် ထက်ခြမ်းခွဲပြတယ်။ အစ်ကိုကြီးတော့ ဒီတုန်းက ညီမလေးပြတာ ဘာလို့မသိဘူး။ ညီမလေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေရတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဘာတွေ မတွေးမိဘူး ဟုတ်လား။ နောက်မှ ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း အဖော်ကွဲလို့ သနားပါတယ်လို့ ပြောတယ်ဆို။ အဲဒီလို ရွှင်ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ချစ်လုံးကလေးတွေ ပေးလေလေ အစ်ကိုကြီး ချစ်လေပဲ။ တစ်ခါတုန်းကလည်း အထွေးက အိမ်ဝင်းပန်းခြံထဲမှာ လျှောက်သွားနေတယ်။ အစ်ကိုကြီးက အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဒီတော့ အထွေးကို ဆီးတဲ့ပြီး အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ မလာဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ အထွေးက နှုတ်ခမ်းစုပြီး အမြင်ကတ်စရာကြီး ဘယ်သူက မလာဘူးဆိုလို့လဲ၊ လာ သွားကြ မယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲသွားကြတယ်။ ဒီတုန်းက အမူအရာတွေ၊ ဒီတုန်းက ပြောတာဆိုတာ ဧည့်ခံတာတွေကို ချစ်တဲ့အမူအရာလို့ အစ်ကိုကြီး အကဲခတ်ခဲ့ပြီ။ ညီမလေး ချစ်တယ်နော်။ ဦးလေးသောင်းကြီး ပြောတဲ့စကား အစ်ကိုကြီး မယုံဘူး”

ညွန့်မောင်သည် အိပ်ရာမှထ၏။ ဦးလေးသောင်း စကားကို မယုံမှုကြောင့် အားတင်းသွားပြန်၏။ မယုံဘူးဟူသော စကားကို ရေရွတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ ဦးလေးသောင်းကား ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အိပ်ပျော်နေ၏။ နံနက်က ဦးလေးသောင်း ပြောပုံဆိုပုံမှာ တည်တံ့လှသဖြင့် မယုံရန် ခက်ဘိသေး၏။ ယုံမည် မယုံဘူးဟု ညွန့်မောင်သည် ဝမ်းတွင်း၌ အတိုက်အခံပြောပြီးသော် သေချာအောင် တယ်လီဖုန်းအနီးသို့ ကပ်မိလေ၏။ ပျဉ်းမနားသို့ တယ်လီဖုန်း ဝေဖန်ပြန်လေ၏။ ဦးလေးသောင်းကား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တွန့်လိုက်

လွန်လိုက် လုပ်လိုက်၏။ ညွှန်မောင်ကား ဦးလေးသောင်း နီးလာခြင်းကို အလိုရှိ၏။ ခင်ထွေးက သူ့ချစ်သေးသည်ကို သိစေလို၏။ သို့သော် ဦးလေးသောင်းကား အိပ်မြဲ အိပ်နေပြန်၏။

မကြာမီ တယ်လီဖုန်း ပျဉ်းမနားသို့ ဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးဘဆင်နံပါတ်ကို တောင်းယူ၏။

“ဟလို” ဟု သဲ့သဲ့ကလေးအသံသည် ပျဉ်းမနားမှ လာလေ၏။

ညွှန်မောင် တယ်လီဖုန်းပြောရင်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သည်မှာ တစ်သက်လုံး နှစ်ကြိမ်သာဖြစ်ဖူး၏။ ပထမဆုံး တယ်လီဖုန်းတွင် စကားပြောသောအကြိမ်နှင့် ယခု ခင်ထွေးဆီ ပြောသောအကြိမ်ဖြစ်၏။

“မခင်ထွေးတစ်ယောက် ရှိသလား”

“ပြောနေတယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

ညွှန်မောင်သည် သူ့အသံပျက်သလောက် ခင်ထွေးအသံ မူလသံပေါက်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။ သူ စကားမပြောနိုင်သေး။

“အစ်ကိုကြီး ဘာပြောမလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ ပြောမလိုလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ အထွေးနဲ့ ပြောချင်တယ်။ ဦး ဘယ်မှာလဲ။ အနားမှာရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာပြောမလဲ”

ညွှန်မောင်သည် ခင်ထွေးအဖြေကို ကြောက်နောက်အလား သူ့အမေးကို မမေးဝံ့သေးဘဲ နေဘိ၏။ နောက်မှ ကဲလေ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပေါ့ဟု အားယူကာ မေးရလေ၏။

“ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်လား” ညွှန်မောင်၏ ပါးစပ်သည် တယ်လီဖုန်း စကားခံခွက်မှ ဘေးချော်ထွက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အထွေး ဒီလိုပြောတယ်။ ကောင်း

ပါပေ့ အထွေးရယ်” ပျဉ်းမနားဘက်မှ အထွေးသည် သူ့ညည်းညူသံကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။

“ဟား ဟား... အစ်ကိုကြီး ငိုဦးမလိုလား”

“အထွေး၊ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး အထွေးရဲ့။ အထွေး အစ်ကိုကြီးကို မချစ်ဖူးလား”

“မချစ်ဖူး”

“ဘာလို့ မချစ်တာလဲ”

“မချစ်နိုင်လို့ မချစ်တာ ဟီ... ဟီ...”

“အထွေး အတည်ပြောစမ်းပါ”

“အတည်ပြောတာ၊ အထွေးမှာ ချစ်တဲ့လူရှိနေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုလူလဲ။ အစ်ကိုကြီးတို့ထက် ဘယ်လိုသာသလဲ။ အစ်ကိုကြီးထက် သာတာရရင် သဘောတူပါတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ညီမလေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေမှာပဲ။ ဘယ်သူတုံး ညီမလေးရဲ့”

“ဟား... ဟား... အလကားပြောတာ။ ချစ်တဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း မချစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မချစ်နိုင်တာလဲ အထွေးရဲ့၊ ပြောပါဦး”

“ဘာလို့ မချစ်မှန်း မသိဘူး၊ ချစ်လို့ကိုမရဘူး”

“အစ်ကိုကြီးအကြောင်း ဘာများ မဟုတ်တာတွေ ကြားနေလို့ အထွေး မချစ်တာလဲဟင်၊ ပြောပါဦး အထွေးရယ်”

“ဘယ်သူပြောတာမှ အထွေးက ယုံတာမဟုတ်ဘူး၊ အထွေးကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတဲ့စကား။ အထွေး မချစ်နိုင်ဘူး။ အထွေး မချစ်ဘူးဆိုလို့လည်း အစ်ကိုကြီး ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ အထွေး သိပါတယ်”

“နို့... ဟိုတုန်းက ဖေဖေသဘော တစ်ခုပါပဲလို့ အထွေး ဘာလို့ ပြောသလဲ”

“ဖေဖေ သဘောမတူဘူးထင်လို့ ထမင်းရေပူလာ လျှာလွှဲပြောတာပဲ”

ညွန့်မောင်မှာ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ၍ ကြောင်နေစဉ်တွင် ခင်ထွေးလည်း တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ တယ်လီဖုန်း ဖြတ်လိုက်သံ ကြားလိုက်လျှင် ညွန့်မောင်သည် မူးသွားသည် ထင်မိ၏။ နောက် အတန်ကြာမှ တယ်လီဖုန်းကို ချထားလိုက်၏။ ဦးလေးသောင်း ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တော်ပါသေး၏။ ဦးလေးသောင်း အိပ်လျက်ပင်။ တယ်လီဖုန်းတွင် ဘာပြောကြသည်ကို ဦးလေးသောင်း မကြား။ ဦးဘဆင်တို့နှင့် တွေ့ကတည်းက အပျက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့။ အဖြစ်ကိုသာ တစ်ဖက်သတ် တွေးခဲ့သော ညွန့်မောင်သည် အပျက်၏ အကြောင်းရင်း၊ အပျက်၏ အဖြစ်သနစ်၊ အပျက်၏ အကျိုးတို့ကို ဉာဏ်မငုံမိနိုင်ချေ။ သူ တည်ဆောက်ခဲ့သော မျှော်လင့်ချက် တောင်ကြီးသည် အက်ကွဲပြိုလဲသွားရုံမျှမက သဲဖြစ်၍ ရေတွင် မျောပါသွားခဲ့ပြီ။ ညွန့်မောင်ရှေ့တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော လွင်တီး ခေါင်သာ ရှိတော့သည်။

၄

ညွန့်မောင်သည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်၏။ အရပ်တွေကိုသာ မြင်ရ၍ အသံတွေကိုသာ ကြားရ၏။ ဘာလုပ်နေကြသည်၊ ဘာပြော ဘာဆိုနေကြသည်ကို နားလည်ရန် စိတ်စူးစိုက်၍ မရနိုင်ချေ။ မျက်စိထဲ၌ ခင်ထွေး၏ မျက်နှာသာပေါ်လျက် နားထဲတွင် “ဖေဖေ သဘောမတူဘူးထင်လို့ ထမင်းရေပူလာ လျှာလွှဲပြောတာ” ဟူသော စကားကိုသာ ကြားနေ၏။ ရုပ်ရှင်ထဲမှ စကားပြောသံလည်းကောင်း၊ သီချင်းသံ အတီးအမှုတ်သံလည်းကောင်း ခင်ထွေး၏ နောက်ဆုံးစကားကို နစ်မသွားချေ။ ညွန့်မောင်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်လာ

ပြန်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိနောက်သည်။ နားရှုပ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ကြာရှည်စွာ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ရုပ်ရှင်တစ်ဝက် မကျိုးမီ ရုံအပြင် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရုံရှေ့ရောက်သောအခါ အိမ်သို့လည်း မပြန်ချင်။ စိတ်ပျော်အောင် ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် “ဟေ့ ... ညွန့်မောင်” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မာဖလာ ခေါင်းစည်းထား၍ ဖရောကုတ်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်မှန်ကား မီးရောင်ဖြင့် တဝင်းဝင်းနေ၏။ သူကား ညွန့်မောင်၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း စံဖေဖြစ်လေသည်။ စံဖေကပြုံးပြီး “ဟေ့ ... သူဌေးသမက် ဘယ်သွားမလို့လဲကွ” ဟု မေး၏။

“ငါပျင်းတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာပဲ။ ပိုပျင်းလာတာနဲ့ ထွက်လာတာပဲ။ ဘယ်သွားရမယ် မသိပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ မင်း ပျော်စေရမယ်”

“သွားမယ်လေ ဒါဖြင့်”

“ခဏစောင့်ဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရုံရှေ့ ခပ်မှောင်မှောင်တွင် စောင့်နေကြ၏။ မကြာမီ ရုံတွင်းမှ ၂၂ နှစ်ခန့်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ မိန်းမပျိုမှာ မီးရောင်တွင် ဝင်းလဲ့လဲ့ အသားရှိ၏။ မျက်နှာလှပ၏။ ကိုယ်လုံး စိုပြည်၍ ခပ်ပြတ်ပြတ် အရပ်ရှိ၏။ ပုသည်ဟုကား မဆိုနိုင်။ သူသည် ကတ္တီပါ ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို လက်မှပိုက်ထား၏။ ပိတ်ပါးအင်္ကျီတို လက်ကျပ်နှင့်ဖြစ်၏။ စံဖေက ထိုမိန်းမပျိုရှေ့တွင် ကိုယ်ရောင်သွားပြ၏။ ထိုမိန်းမပျိုသည် တောင်မြောက်လေးပါး ကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ စံဖေနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ စံဖေသည် ညွန့်မောင်ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ညွန့်မောင် စံဖေတို့၏ကြားတွင် ထိုမိန်းမပျိုက တက်ထိုင်လိုက်၏။ ကားသည် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လေ၏။

အတန်ကြာသွားမိလျှင် စံဖေက မိန်းမပျို၏မေးကို ကိုင်လျက်-

“အလှ၊ ဟောဒါက သူဌေးသမက်လောင်း ကိုညွန့်မောင်တဲ့ကွ”

ဟု မိတ်ဆက်လေလျှင် လှလှက ပြောင်ချော်ချောင် မျက်နှာထားနှင့် ခေါင်းငဲ့ကာ-

“ဟုတ်တယ်လား ကိုကို” ဟု မေးလေ၏။

ညွန့်မောင်ကား မြွေပူရာ ကင်းမှောင်ဆိုသလို တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသငွေဖြင့် ပူထူသွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းကိုကား ဘာမျှမပြော တော့ဘဲ -

“ဟေ့ ... ဒရိုင်ဘာ၊ ကားရပ်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကားသည် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရာ ကျိခနဲ မြည်သွားလေ၏။

“ဟေ့ ... ညွန့်မောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်းမျက်နှာကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာကွာ”

လှလှသည် ညွန့်မောင်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

“ဟာကွာ ... မင်းသိပ်လှောင်တဲ့ကောင်။ ငါ မင်းနဲ့ မလိုက်ချင် တော့ဘူး”

“အဆန်းလိုက်လို့ ငါ လှောင်တာပြောင်တာ၊ မင်း ခါတိုင်း ခံနိုင်ရက်သားနဲ့၊ ခု ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ဒရိုင်ဘာ ဆက်သာမောင်း”

“သူငယ်ချင်း ငါ စိတ်မကောင်းလာဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်၊ ငါ့ကို မလှောင်ပါနဲ့နော်၊ ငါ စိတ်ညစ်နေတယ်”

“ဘာလို့လဲကွ”

“နောက်မှပြောမယ်ကွာ”

“ကဲ ... ဒီနေ့ညတော့ စိတ်မညစ်နဲ့ ငါ့လူ။ ကဲ ... အလှ၊ အလှ ကိုကို စိတ်ညစ်နေတယ်။ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ် လုပ်ပါဦး”

လှလှသည် သီချင်းဆိုရန် မရဲသကဲ့သို့ရှိ၏။ ညွန့်မောင်သည် တကယ် စိတ်ညစ်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်ကို သနားသွား၏။ စံဖေ၏ နားနားသို့ကပ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ စိတ်ညစ်တာ တို့က လျှော်ပစ်ဖို့ဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတို့ တာဝန်ပဲ အလှရဲ့”

လှလှသည် သီချင်းဆို၏။

ညွန့်မောင်ကား များစွာ စိတ်မဝင်စားပေ။ မော်တော်ကားသည် အင်းလျားကန်ဆောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘေးပတ်လည် လှပသော မြင်ကွင်း၊ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သော လရောင်၊ ကားအပြေးမြန်သလောက် အကလိသန်သော လေဟုန်တို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် အနည်းငယ် သက်သာရာရလေ၏။

အကင်းပါးသော အလှမှာ ညွန့်မောင် တကယ်ပင် စိတ်ညစ် နေရာသည်ကို သိသဖြင့် သနားမိ၏။ အထူးငဲ့ညှာစွာ ဂရုစိုက်၏။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဝရန်တာတွင် သုံးယောက်သား ထိုင်ပြီး အစားအသောက် မှာကြလေ၏။ လှလှသည် ညွန့်မောင်ကို နောက်ခြင်း၊ ပြောင်ခြင်းမပြုဘဲ တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောဆို၏။ ယုယုယယ ပြုစု၏။ ညွန့်မောင်သည် မည်မျှပင် ခင်ထွေးကိစ္စ၌ စိတ်ဝင် နေသော်လည်း လှလှ၏ တည်ကြည်မှု၊ ယုယုမှု၊ အခြား မိန်းမရွှင်တို့နှင့် မတူမှုကို ဂရုပြုမိလေသည်။ ညွန့်မောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လရောင် ပက်ဖျန်းလျက်ရှိသော သစ်ပင်များဆီသို့သာ ငေးနေလေရာ လှလှက -

“ကိုကို ဘာတွေများ ငေးငေးပြီး တွေးနေတာလဲ ကိုကိုရဲ့” ဟု မေး၏။ ညွန့်မောင်သည် ဘာမျှမဖြေ။ သက်ပြင်းကြီးချပြီး ဝိုင်၍ သာ နေလေ၏။

“ကိုကို ကျွန်မတို့အလုပ်ဟာ သူများကို ဖျော်ဖြေရတဲ့ အလုပ် ပါ။ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကြည်လင်ပျော်ရွှင်လာအောင် ဖျော်ဖြေပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ။ အလုပ်ကိုက ဒီလိုဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျော်ဖြေပေးနိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

“မလှလှရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အို...ကိစ္စမရှိဘဲ နေပါ့မလားရှင်၊ ကိုကိုတို့က ကျွန်မကို အဖိုးအခ

ပေးပြီး ပျော်ဖြေဖို့ခေါ်လာတာ၊ ပျော်ဖြေတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ရရင် ကျွန်မ အဖိုးအခကို လက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်”

ညွန့်မောင်သည် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ် ကိုယ် ဤစကားမျိုးကို ဤအရပ်မျိုးမှ ဇာစ်ခါမျှ မကြားဖူးချေ။ မိန်းမ ရွှင်တို့မည်သည် ပိုက်ဆံကို လွန်စွာမက်၏။ သူတို့သည် အမဲမိန်းမ ရှိ ပိုက်ဆံကို ညှစ်ထုတ်မြူထုတ်ကြ၏ဟု သူ နားလည်ခဲ့၏။ ယခုကား ဤမိန်းမသည် သူယူပြီး ပိုက်ဆံကိုပင် ပြန်၍ပေးမည်ဟု ပြောချေပြီ။ တကယ်အကောင်းဆိုသော မိန်းမများစွာတို့သည်ပင် တန်ဖိုးတန်ရာကို မပေးဘဲ ပိုက်ဆံကို အလကား လိုချင်တတ်ကြသည်။ သူသည် ဤ မိန်းမငယ်ကို ကြည့်ညှိသလိုလို ဖြစ်လာလေ၏။

“ကဲ ... ပြောပါကိုကိုရဲ့။ လှလှတို့က ကိုကိုအကြောင်းကို သိပါ ရစေနော်။ သိတော့မှ ကိုကို စိတ်ပျော်လာအောင် လုပ်နိုင်မယ်။ ကိုကို ခုလို ငေးငေးမှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေတော့ လှရော၊ ကိုကိုစံတို့ရော မပျော်နိုင် မရွှင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး အကုန်ခံပြီး ပျော်ရွှင်ဖို့ လာကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညွန့်မောင်၊ မင်း ခုလို လင်းတကြီးလို မှိုင့်နေ တော့ ငါတို့ အနေခက်တာပေါ့ကွ”

“ကဲကွာ ပြောပါမယ်။ ငါ တကယ်စိတ်ညစ်တာကွ”

တရုတ်သည် ကြာဆံကြော်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ဘီယာတွေကို ယူ၍လာလေ၏။

“ဒီလိုကွ၊ အင်း... ငါက အလုပ်ကထွက်ပြီး ဦးဘဆင်ဆီမှာ လုပ်ကတည်းက ဘယ်သူငယ်ချင်းမဆို ဦးဘဆင့်သမီးကို ရမှာမို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲလို့ ထင်ကြတာချည်းပဲ။ ဟင့်အင်း... ငါ ကြာဆံကြော် မစားချင်ဘူး။ ကြက်ဥကြော်လောက်ပဲစားမယ်။ ငါဘာမှ ကောင်းကောင်း စားမရဘူး။ ငါကလည်း မငြင်းခဲ့ဘူးကွ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက သေချာပေါက်ရမယ် ထင်တာကွ။ သမီးလိုချင်လို့လည်း ဒီအလုပ်က

ထွက်တာပေါ့ကွာ။ ကောင်မလေးကလည်း အဖေ သဘောတူရင် ပြီး ရောတဲ့။ ငရုတ်ကောင်းမှုနဲ့ တောင်းလိုက်စမ်းပါဦးကွာ။ အဖေ လုပ် တဲ့သူကလည်း ပေးစားမယ့်လက္ခဏာ အမျိုးမျိုးပြတယ်။ ဒါနဲ့ တစ် နေ့က ခေ့စပ်ဖို့ လူလွတ်လိုက်တယ်။ ခုနက်ရက်တိုင်တိုင် စဉ်းစားပြီးမှ အဘိုးကြီးက အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မပေးစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက် တယ်။ သမီးကလည်း မချစ်ဘူးတဲ့ကွ”

“မိန်းမဆိုတာ မူလကျီလုပ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ကိုကို”

“မူလကျီလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူများပြောစကား မယုံလို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်မေးတယ်”

“ဪ... သူတို့က ‘ရန်ကုန်ကလား ကိုကို’

“မဟုတ်ဘူး ပျဉ်းမနားက။ ပျဉ်းမနားကို တယ်လီဖုန်း ဆက် မေးတော့ တကယ်မချစ်ဘူးတဲ့ လှရဲ့။ ဟိုတုန်းက ဖေဖေ သဘော တစ်ခုပါပဲလို့ ပြောတာဟာ ထမင်းရေပူလာ လျှာလွဲပြောတာတဲ့။ သိပ် ရက်ရက်စက်စက် ပြောတာပဲ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် ရက် စက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး။ ကျုပ် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အမျိုးမျိုးချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချစ်ဟာ တစ်ဖက်သတ်အချစ်၊ နောက်ပိုးရူး အချစ်ဖြစ်နေတာ ခုမှသိရတယ်။ တစ်ခုက ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန် ရိုးတယ်။ စကားတည်တယ်လို့ အထင်ကြီး ထင်စားလာခဲ့တာ ခုတော့ ချက်ချင်း စကားကို ပြောင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်စိတ်ဟာ သူ့ကိုချစ် လျက်နဲ့ မချစ်ရလို့ နာတာကတစ်မျိုး။ ဒီလောက် စောင့်အောင်ပြီး ချစ်ခဲ့ရပြီးမှ အချစ်ခံရသူက စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုလို့ အားမလို အားမရ ခက်တာကတစ်မျိုး။ စကားပျက်လို့ ကရုဏာဒေါသောတွေ ထွက်မိတာကတစ်မျိုး။ မျှော်လင့်ချက်ဟာပျက်တော့ မောတာကတစ်မျိုး။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ညစ်ချင်တိုင်း ညစ်နေတာဗျ”

ညွန့်မောင်သည် ကြေကွဲသောအသံကို ရပ်ထားပြီး ခက်ရင်းတွင် စိတ်ပါလာသော ဝက်အူချောင်းကို ကြည့်နေ၏။ စားကား မစား။

စံဖေ၊ လှလှတို့က ညွန့်မောင်ကို များစွာ သနားကြ၏။ လှလှသည် ဝိစကီကို ဆိုဒါဖြင့် ရောစပ်ပြီး ညွန့်မောင်ကိုပေး၏။

“သောက်လိုက်ကိုကို၊ သောက်လိုက်။ ကိုကိုကြည့်ရတာ သွေးအားနည်းနေတယ် ထင်တယ်။ ဒါသောက်ရင် အားတင်းလာမယ်၊ အမောပြေမယ်လို့ အလှထင်တယ်”

ညွန့်မောင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ယူကာ အမြန်သောက်ချလိုက်လေ၏။ စံဖေကား အနည်းငယ် ပီတိဖြစ်သွား၏။

“ကိုကို၊ အလှ တစ်ခုမေးမယ်၊ ဖြေမလား”

“ဖြေမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုကို ရည်းစားကလေးကို ထိထိရောက်ရောက် တွေ့ပြီးပြီလား”

“အို... ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့် သိပ်ချစ်နေတာ။ မရမနေနိုင် ဖြစ်နေတာ။ ထိထိရောက်ရောက် တွေ့ပြီးရင် ဒီလောက်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလှတို့ကိုယ်တွေ့ပါ။ သူတို့ အချစ်ကိုယုံလို့ ပုံပြီး ထိထိရောက်ရောက် အတွေ့ခံလိုက်တယ်။ ဘာသာချောတို့ အချစ်ပေါ့ပြီး စွန့်ပစ်သွားကြတာပဲ။ အလှဖြင့် ဒါနဲ့ ဒီဘဝကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်”

စံဖေကား ဝိစကီကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေလေ၏။ ညွန့်မောင်ကား ရှေးက မိန်းမရွှင်ဆိုသည်မှာ အအ၊ အထိုင်း၊ စာမတတ်ပေမတတ် အောက်တန်းစား မိန်းကလေးတွေ ထင်မိခဲ့၏။ ယခုကား ထိုအထင်တို့ ပျောက်လေပြီ။

“ဒါက တချို့ယောက်ျားတွေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ကိုကိုတို့ကတော့ ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်က ချစ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ဘယ်အဆင့်အတန်းရောက်အောင် ချစ်ရချစ်ရ ပျက်သွားတယ်တော့ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း တိုးပြီးသာ ချစ်နေတာပဲ”

“မယုံပေါင်”

“ယုံပါ လှရယ်”

“မယုံပေါင်၊ စမ်းကြည့်ပါလား”

နှစ်ယောက်သား ဝါးခနဲ ရယ်ကြလေ၏။ ဦးလေးသောင်း ပျဉ်းမနားသို့ သွားသောနေ့မှ ယနေ့တိုင် ညွန့်မောင်သည် ဤအကြိမ် ပထမရယ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရယ်ခြင်းသည် ညွန့်မောင်အဖို့ များစွာ အသုံးဝင်လေသည်။ ရယ်ခြင်းကြောင့် ဆွေးခြင်းဖြင့် လေးအပ်သော ရင်သည် ပေါ့သွားလေ၏။ အရက်၏တန်ခိုးကြောင့် အနည်းငယ် ထူပူလာလေရာ ခင်ထွေးက ထိုးသွင်းလိုက်သော လှဲဖျား၏ စူးရှမှုကို ခံနိုင်ရည် ရှိလာလေ၏။ လှလှ၏ ပျူငှာယုယခြင်းနှင့် ထိုညဉ့်၏ သာယာခြင်းတို့သည် ခင်ထွေးက ထိုးလိုက်သောလှဲဖျားကို ဆွဲနှုတ်ကြလေပြီ။

ညွန့်မောင်သည် စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် လှလှကို ကြည့်လိုက်၏။ လှလှက ထိုင်ရာမှထပြီး ညွန့်မောင်၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက် -

“ထ သွားကြစို့” ဟု ခေါ်၏။

ညွန့်မောင်သည် ထလိုက်မည် ရှိသောအခါ စံဖေက အကာအကွယ်အဖြစ် တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးလိုက်၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ညွန့်မောင်သည် ထိုအကာအကွယ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်၏။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ လှလှသည် ရည်းစားနှစ်ယောက် ဆက်တိုက် စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရပြီးနောက် ကော်မရှင်နာမင်းကြီးတစ်ယောက်၏ မယားငယ် ဖြစ်လာသည်။ မင်းကြီးက အိမ်နှင့်ယာနှင့်ထားလေရာ လှလှက ညီမလေးမြမြကို အိမ်သို့ ခေါ်ထားလေသည်။ မင်းကြီးက မြမြကို သိမ်းပိုက်ပြန်သဖြင့် လှလှနှင့် ကွဲကြသည်မှာ တစ်လမျှသာ ရှိသေးသည်ဟု ညွန့်မောင်သိရ၏။ တစ်လအတွင်း ဤဘဝသို့ ရောက်လာရပါသည်ဟု လှလှက သနားစရာ အစီရင်ခံ၏။ လှလှကား အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခုနစ်တန်းအောင်၏။ အလှ၊ အို... အလှ။ မင်းအဖြစ် အပျက်ကား ဆိုးရွားလှပါ၏။ မင်းကို မောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သနားပါဘိ၏။ ချစ်မိ၏။ ယခု လှလှ၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားသောတဆင်

မိသောအခါ လှလှ၏ ဖြူစင်လတ်ဆတ်ခြင်းကို မောင် ယုံမိ၏။ စံဖေ ကမ်းလှမ်းလိုက်သော အကာအကွယ်ကို သုံးခြင်းသည် လှလှ၏ ဖြူစင် လတ်ဆတ်ခြင်းကို မယုံရာရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် အကာအကွယ်ကို မသုံးတော့ပြီ။

သူများစကားကို ယုံတတ်သော ညွန့်မောင်သည် မာသည်မ၏ စကားကိုပင် ယုံကြည်ပြန်တော့သတည်း။

အေးမြသောလေသည် တဟူးဟူး တိုက်လျက်နေလေ၏။ ညွန့် မောင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ယခင်က စားကြသောက်ကြသော ဝရန်တာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် မိမိ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်ကို သိရလေ၏။ ဝရန်တာတွင် လှလှနှင့် စံဖေတို့ကားမရှိ။ အခန်းတွင်း မှာ ရှိလေသလော။ ညွန့်မောင်သည် အခန်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်လောကလုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိ၏။ အေးမြသောလေကား ထက်မြက်စူးရှစွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ညွန့်မောင်သည် မိမိရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်ကို သတိရပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးများ တပ်လေ၏။

“ငါ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ” ဟု စဉ်းစား၏။ ယခုကား သူ့ ဦးနှောက်သည် အေးနေပြီဖြစ်ရကား သူလုပ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းအစီအစဉ် သည် ရထားတွဲကြီး ဆိုက်လာသလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။ “ငါ မနေ့က တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်တယ်။ ညနေလည်း စိတ်ညစ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ ကြည့်မရလို့ ထွက်လာတယ်။ စံဖေတို့နဲ့တွေ့ပြီး ပါလာတယ်။ ငါ သောက်တောင် သောက်မိသေးတယ်။ လှလှနဲ့ ပျော် တယ်။ ပျော်ပြီး ငါ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။ တန်တော့ ဖိုးစံဖေ ငါ့ကို အခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ဒီမှာသိပ်ထားတာပဲ”

ညွန့်မောင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ တစ်ဝက်မျှရှိသော ရေကိုသောက် ၏။ နောက် စီးကရက်သောက်၏။ လေကား တဟူးဟူး တိုက်လျက်ပင်။

“အို ... အထွေးကလေး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီမကလေး” အရက်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

နှင့် မိန်းမတို့၏ အကူအညီကိုယူပြီး အထွေးစိတ်ကို တစ်ဆိတ်စာ အေးအောင် ကြံပေမယ့် အကြံပက်လက် စောက်မနက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ “ဘိုး ဘိုးအောင်ဟာ ဝတစ်လုံးက နှစ်လုံးဖြစ်အောင် တန်ခိုးရှိပေမယ့် အထွေး ကလေးကို အစ်ကိုကြီး အချစ် တစ်ဆကနှစ်ဆ၊ နှစ်ဆက လေးဆ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်တော့ မရှိပါဘူး၊ အထွေးက မဖြစ် နိုင် တအားကုန်ငြင်းခါမှ အစ်ကိုကြီးက အချစ်ပိုင် စကားစုံခင်းချင်ပြီ။ အို ... ကျွန်ုပ်အား ညှဉ်းဆဲသောလမင်း၊ အထွေး၏ ချစ်ငွေ့ကင်းသဖြင့် ထိုမျှချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ အို ... အသင်လမင်း၊ အသင်လမင်း သည် ပျဉ်းမနားမြို့ မှိုင်းညိုညိုသို့ ရောက်လိုရောက်ငြား သွားစမ်းပါ။ အသားပါပါနှင့် စကားမာသူ မခင်ထွေးအား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ငွေ့ကြိုက် ငွေ့ဖြင့် တစေ့စေ့ရွှေ့၍ တမြေမြေမွှေးပါစေ”

ညွန့်အချိန် တိတ်ဆိတ်သောကာလတွင် အိပ်မပျော်သူသည် မိမိ အသက်ရှူသံကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြားနေရသကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ် သော ဤညတွင် ညွန့်မောင်၏ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသမျှ၊ အသက် ရှူခြင်းနှင့်အတူ အမြဲတမ်း လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်။ ထိုလုပ်ငန်း ကား ညွန့်မောင်၏ အသည်းနှလုံးသည် အထွေးနှင့် ချစ်တင်းပြောသော လုပ်ငန်း ဖြစ်အံ့ထင်သည်။

ညွန့်မောင်သည် တွေးလေတွေးလေ ဆွေးမပြေ၊ တွေးသမျှ အထွေးတလျက် ရှိ၏။ အထွေးကိုတတိုင်း မရတော့ဘူးဟူသော ဘီလူး သည် သူ့သွေးသားကို သောက်၏။ အသည်းနှလုံးကို ဖဲ့စား၏။

“ငါ ဖျောက်ပစ်မယ်။ အထွေးအကြောင်း တွေးတာဟာ မကောင်း ဘူး။ ငါ ပင်ပန်းတယ်။ ခု ဖျောက်မယ်။ အထွေးကလည်းကွယ် ချစ် လိုက်ပါတော့လား။ ဘာလို့ ဒီလောက်မချစ်တာလဲ။ ကြည့်စမ်း ... ဘာ လို့ မချစ်ဘူးလို့လည်း မပြောဘူး၊ ဟော ... ပြောပြောဆိုဆို ရောက်လာ ပြန်ပြီ။ အထွေး က ... ဖျောက်မယ်”

ညွန့်မောင်သည် စံဖေကို နှိုးလေ၏။ လှလှက အရင်ထလာ၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ကိုကို အိပ်မပျော်ဘူးလား”

“နီးလာတာပဲ၊ စောစောက အိပ်ပျော်တာ ဘယ်လို အိပ်ပျော် သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ကိုကို အအိပ်တော်တော်ပျက်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု ကရုဏာသံဖြင့်ပြောပြီး ညွန့်မောင်၏ အနားတွင် ဒူးထောက်၍ထိုက်လျက် ညွန့်မောင်ကို ဖက်ထား၏။ ခေါင်းကို ညွန့်မောင်၏ ရင်ခွင်တွင် ချထား၏။

“ကိုကိုကြည့်ရတာ ခုထက်ထိ စိတ်ညစ်မပြေသေးဘူး ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် ညှိုးနေရတာလဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုညှိုးရင် လှ ငိုပစ်လိုက် မယ်နော်”

“ကဲဗျာ ပြုံးပါ့မယ်။ ပြုံးမယ် ရွှင်မယ်၊ ကဲ...”

ညွန့်မောင်သည် ပြုံးပြ၏။ ပန်းငုံကို လက်နှင့်ပွင့်စေသကဲ့သို့ သာ ဖြစ်၏။ လှလှသည် ညွန့်မောင်၏ မေးကိုကိုင်လျက် -

“ကိုကိုဟာ ရုပ်ဒီလောက်ချောရက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်း စွဲနေရသလား။ ကိုကို ရုပ်ချောပါတယ်။ သူက မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒီပြင် တစ်ယောက် ရှာယူပေါ့ကိုကိုရဲ့။ ကြိုက်မယ့်သူတွေ ပြည့်နေမှာပဲ” ဟု မသိမသာ မြောက်ပေးလေ၏။

“ကဲ ... အလှ စားစရာ သောက်စရာတွေ မှာပါဦး” လှလှသည် ညွန့်မောင်ပခုံးကို ကိုင်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထ၏။ နောက် ပြုံးပြုံး ကလေးကြည့်ပြီး ညွန့်မောင်၏ နဖူးကို နမ်းလေ၏။ လှလှသည် တရုတ် ထံသို့သွားပြီး အစားအသောက်များ မှာလေ၏။ ညွန့်မောင်ကား အလှကို နောက်ကကြည့်ပြီး “ဒီဟာမကလေး ကြည့်ရတာ ငါ့ကို တကယ်ချစ်နေသလိုပဲ” ဟု တွေး၏။

မကြာမီ စားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက် အများအပြား ရောက် လာလေ၏။ လှလှသည် စံဖေကို နှိုးခဲ့၏။ စံဖေသည် စလျင်စချင်း ပုလင်းဖြင့်စ၏။ ဖန်ခွက်တွင် ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါကို ထည့်ပြီးသောအခါ -

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ဟေ့လူ၊ ရော့... သောက်လိုက်” ဟု ညွန့်မောင်ကိုပေး၏။

“ကိုယ့်လူ၊ ငါ အရက်သောက်ရတာ ဇိမ်မတွေ့ဘူးကွာ၊ မသောက် ပါစေနဲ့”

“ဇိမ်ဆိုတာ ခုတော့ ဘယ်တွေ့ဦးမလဲ။ အသစ်ဆိုတာ ဘယ် တော့ ကောင်းဖူးသလဲ။ ဖိနပ်အသစ် ဝယ်စီးရင် ပေါက်တာပဲကွ။ အတော်ကြာစီးမှ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့လူတွေဟာ တစ်ခု လပ်တို့၊ မှုဆိုးမတို့ကို ကြံကြတာပေါ့ ဟား... ဟား...”

“ကြံကြဖန်ဖန် ပြောတဲ့ကောင်” သုံးယောက်သား ရယ်ကြ၏။ ညွန့်မောင်ကား စံဖေ၏ အလင်္ကာစကားကို များစွာ သဘောကျသွား လေ၏။

“လုပ်လေကွာ၊ သောက်ပါ”

“မသောက်ပါရစေနဲ့ကွာ”

“ကျွန်မတို့ ကိုကိုက ဒါမသောက်ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ တော်တာကို ကျွန်မပေးမယ်”

လှလှသည် ဘရန်ဒီ၊ နွားနို့၊ ကြက်ဥများကို ရော၍မွေကာ ညွန့်မောင်အား ပေး၏။ ညွန့်မောင်သည် ထိုအရသာကို များစွာသဘော ကျ၏။ ခေါင်းထဲတွင် ရီတီတီ ရစ်တစ်တစ် ဖြစ်လာ၏။ ဤသည် ဤသည်တို့ကား ငါ အူရိုင်းနှင့် တော်ပေ၏ဟု လှလှသိသည်။ တကယ် လှလှပါတကား။ အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လှလှပါ တကား။

“ညွန့်မောင်တို့များ သိပ်မကောင်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ငါနဲ့ တစ် သက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့တယ်။ ငါနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတယ်။ လှလှဆိုတာ ဒီနေ့ညမှ တွေ့ရတယ်။ ခုမှ ရင်းနှီးရတယ်။ ငါကတိုက်တော့ မသောက် ဘဲ အလှတိုက်တော့ သောက်တယ်။ တော်ကွာ၊ ငါမှားတာပဲ” ဟု စံဖေက တကယ် ဝမ်းနည်းချင်ယောင်ဆောင်၍ ပြောလေ၏။ လှလှက ညွန့်မောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ မိမိ၏ ရင်ခွင်သို့ ကပ်ထားရင်း -

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... ကိုကို သူ့ဟာ သောက်လိုက်ပါဦး။ တော်တော်ကြာ အလှနဲ့ သမုတ်နေပါဦးမယ်” ဟု တောင်းပန်၏။ ညွန့်မောင်သည် ဝိစကီနှင့် ဆော်ဒါကို မျိုချလိုက်ရပြန်လေ၏။

“လှလှက ကိုကိုစံကိုတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့ ကိုကိုညွန့်ကို ချည်း ယုယနေတာပဲ။ အမယ်လေး... ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်သူရဲ့၊ တစ်ကိန်းထွင် ကြင် မချစ်တော့ဘူးတဲ့လား။ တောက် တောက်၊ အမလေး... ငါ မနာလိုလှချည်ရဲ့လေး။”

စံဖေက သီချင်းသံလိုလို မင်းသားကြီး ငိုချင်းလိုလို သီဆိုပြီး နောက်လိုက်သောအခါ ညွန့်မောင်သည် တဟားဟား ရယ်လေ၏။ သို့ဖြင့် သောက်ကြ၊ စားကြ၊ ရယ်ကြဖြင့် ဆူနေ၏။ ညွန့်မောင်နှင့် စံဖေသည် ပြိုင်တူသောက်ကြလေပြီ။ စတုတ္ထခွက်သို့ ရောက်မည်ရှိ သောအခါ လှလှက ညွန့်မောင် အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်တော့မည် ကို သိသဖြင့်-

“တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့ ကိုကို၊ လှတိုက်တာ တစ်ခွက်ရယ်၊ ကိုကိုစံတိုက်တာ သုံးခွက်ရယ်၊ ပေါင်း လေးခွက်ရှိသွားပြီ။ တော်တော့ နော်။ ဟိုသစ်ခေါင်းကြီးနဲ့ မတုနဲ့” ဟု ဆွဲထား၏။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့မယားပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ့မယား၊ ဟောဒီက မယားအလှက အနားက ဆုံးမတာကိုခံမယ်။ ကဲ... ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဟေ့... မင်းတို့လင်မယား ရှုပ်တယ်။ ငါကိုယ်တော်မြတ် သောက်ရာမှာ ဇိမ်ပျက်တယ်။ ငါ့အနား မနေကြနဲ့။”

“သွားမယ်ကွ၊ သွားတော့မယ်ဆိုသလေ၊ နေတယ်လို့ဖြစ်ဖူး။ အလှ၊ မယားအလှရေ။ မယားအထွေးရေ၊ အထွေးရေ”

“ဘာလဲကိုကို”

“သွားတော့မယ်ဆိုသလေ၊ နေတယ်လို့ဖြစ်ဖူး။ ဟောဒီအရက် သမား စံဖေအနားမှာ နေတယ်လို့ဖြစ်ဖူး။ ရွှေဟံသာဖိုမက၊ ငွေဟံသာ ဖိုမက။ အလို... ဆရာရယ် ငိုတယောင်ကြူး။ အထွေး... အထွေး။”

ကဲ... ကိုကိုကို ခေါ်သွားတော့လေ။ ဟိုထဲသွားမယ် အထွေးရဲ့” လိမ္မာ သော လှလှသည် အထွေးယောင်ဆောင်ကာ ဖေးမယုယစွာဖြင့် ညွန့် မောင်ကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားလေ၏။

၅

နောက်တစ်နေ့တွင် ညွန့်မောင်သည် နံနက်စာမစား။ နေ့လယ်စာမစား။ တစ်နေ့လုံး သူ့အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်၍နေ၏။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကား အိပ်၍မပျော်။ မိုးအလင်း ပွဲကြည့်ထားသူသည် ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ သီချင်း သံတို့ကို ကြားယောင်ယောင် ရှိနေသကဲ့သို့ ယမန်နေ့ညက ဟိုတယ် တွင် ပျော်ပါးသံ၊ လှလှ၏ အသံတို့ကို ကြားနေလေ၏။ ခဏတဖြုတ် အိပ်ပျော်သွားပါသော်လည်း အတန်ကြာလျှင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် နိုး လာပြန်၍ ထိုအသံတို့ကိုသာ ကြားနေရလေသည်။ မျက်စိမှာ ဖွင့်ထား လျှင် အိပ်ချင်၏။ စပ်၏။ ပိတ်ထားလျှင် မအိပ်ချင်။ အတော်ခွတိုက် သော မျက်စိပေတည်း။ မှေးခနဲ ပျော်သွားရာ၌လည်း ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တို့သည် နှောင့်ယှက်သေး၏။ ခင်ထွေးသည် ဘီလူးမကြီးအဖြစ် ဖြင့် သူ့ကိုလိုက်၏။ သူသည် ပြေးရသည်မှာ မောနေ၏။ မောလျက် အိပ်ရာမှ နိုးပြန်၏။ နိုးလျှင် လှလှ၏အသံကို ကြားရပြန်၏။ ဇွတ် မှိတ်၍ အိပ်ပြန်၏။ ခင်ထွေးသည် ဘီမလိုဝတ်ပြီး မူးနေသော စံဖေ နှင့် လက်တွဲ၍ လျှောက်သွား၏။ ခင်ထွေးနှင့် ဦးဘဆင်တို့သည် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ကောင်းကင်သို့ တက်ကြပြန်၏။ ညွန့်မောင်သည် လေယာဉ်ပျံကို နောက်မြီးခိုလျက် တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် လိုက်၏။ မကြာခင် ညွန့်မောင် ပြုတ်ကျ၏။ လေထီးကြီးတစ်ခုကို ဆွဲခိုမိ၏။ မြေကြီးသို့ ရောက်သောအခါ လေထီးကြီးမှာ လှလှ၏ ထဘီဖြစ်နေ၍ လေထီးရိုးကြီးမှာ လှလှ၏ ကိုယ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နှစ် ယောက်သား ဝါးခနဲ ရယ်ကြ၏။

ညနေစောင်းတွင် ညွန့်မောင်သည် ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်၏။ ဦးလေးသောင်းလည်း ရှိနှင့်၏။

“မင်း မနေ့ညက ဘယ်သွားသလဲ”

“ပျင်းတာနဲ့ လျှောက်လည်တာပဲ”

နှစ်ယောက်သား ဤတွင် စကားရပ်သွားလေသည်။ ညွန့်မောင်သည် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အား များစွာအသုံးဝင်စေသော တယ်လီဖုန်းကြီးသည် ယခုအခါ အမင်္ဂလာ ဖြစ်လေပြီ။ အမင်္ဂလာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော စကားတို့ကို ပျင်းမနားမှပင် တမင်တကာ ယူဆောင်လာသော တယ်လီဖုန်းကြီးတည်း။ အထွေးရယ်၊ မှင်းဒီလောက် အစ်ကိုကြီးပေါ်မှာ ရက်စက်တာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။ ဒီလောက် လိမ်လည်ပြီး ဒီလောက်ရက်စက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာအငြိုးနဲ့များ လုပ်လိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုကြီးမှာ အပြစ်ရှိရင် ပြောပါလား။ အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီအပြစ်၊ ဒီအပြစ်ရှိတယ်လို့ အထွေးက ပြောပြရင် အစ်ကိုကြီးက ဒီဟာ ဘယ်လို ဘယ်သို့လို့ ဖြေနိုင်တယ်။ အပြစ်မှန်ရင် အစ်ကိုကြီး ပြင်နိုင်ပါတယ်။ အထွေးအလိုကျ ဖြစ်လာအောင် အစ်ကိုကြီး နေနိုင်တာပဲ။ ဘာလို့မချစ်တာလဲ အထွေး” ညွန့်မောင်၏ လန်းဆတ်သော မျက်နှာသည် ညှိုးသွားပြန်၏။ ဦးလေးသောင်းသည် ညွန့်မောင်၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို သတိပြုမိလေ၏။

“သူ့အဖေက ဘာလို့ မပေးစားနိုင်တာလဲ ဦးလေးသောင်း”

“အကြောင်းမပြ ဘာမပြနဲ့ ငြင်းတယ်ဆိုတာ အခက်ဆုံးပေါ့ကွာ။ သူတို့ဆီက မင်းအကြောင်း ဘယ်သူ ကုန်းချောကြလို့မှန်းမှ မသိဘဲ”

“ကုန်းချောမယ့်သူ မရှိဘူးထင်တယ် ဦးလေးသောင်းရယ်။ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတဲ့လူ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းဘူး။ ဘယ်သူ့ အကျိုးပျက်ပြားအောင်မှ မလုပ်ဖူးတဲ့အပြင် သူများတွေ အကျိုးရှိဖို့ အမြဲလုပ်နေတဲ့လူပဲ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှလည်း စေတနာ မယုတ်မာခဲ့ပါဘူး ဦးလေးသောင်းရဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို မုန်းမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“အေး... မင်းက မင်းကောင်းတိုင်း ထင်လိုက်။ လူတိုင်း မင်းလို ချည်းများ ထင်နေသလား။ အကြောင်းရှိရှိ မရှိရှိ မုန်းတဲ့လူတွေ မုန်းတတ်တယ်။ မနာလိုတဲ့သူတွေ မနာလိုတတ်တယ်။ အကျိုးပျက်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ မင်းမှာ ခက်နေတာက သူများကို သိပ်ယုံတာ ခက်နေတာပဲ။ ငါတော့ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်မျက်တယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ထင်လိုက်မရဘူး။ ထင်ရမယ့်လူလည်းမရှိ၊ အကြောင်းလည်းမရှိဘူး ဦးလေးသောင်းရဲ့”

ညွန့်မောင်သည် တွေဝေနေလေ၏။ နောက် သည်းထန်စွာ သမ်းလိုက်၏။ မျက်ရည်များပင် ဝေလာ၏။ ဦးလေးသောင်းကား ညွန့်မောင်ကိုကြည့်လျက် အကဲခတ်နေ၏။ ညွန့်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ခင်ထွေး၏အရေးကြောင့် ဗလောင်းဗလဲ ကွဲကွဲပြဲပြဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ညွန့်မောင်၏ မျက်နှာ၌ အရိပ်နိမိတ်ပေါ်နေ၏။

“မင်းဟာယောက်ျား၊ ဒီလိုကိစ္စလေးတွေမှာ စိတ်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ မာနထားစမ်းပါ။ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ရရ ကိုယ်က လုပ်ကျွေးရမှာပဲ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်မရ တစ်ယောက်ပေါ့ကွ။ ဘာ... ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမလဲ။ လူရေးလူရာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတိုင်း ဒီလိုဖြစ်နိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဦးဘဆင်ကိုယ်တိုင်က အားကိုးရာဖြစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်သေးရင် မင်းက ဘာလို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ရမလဲ။ မင်းက သူတို့ကို အားကိုးရမှာထက် သူတို့က မင်းကို အားကိုးရမှာက များတာပဲကွ။ မင်း အခု လုပ်ဖို့က သောက်ဖို့၊ စားဖို့၊ မိန်းမလိုက်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကို ဆက်လက်ပြီး သူတို့နဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလို လုပ်သွားရမယ်။ ဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ မင်းက သဘောကြီးကြောင်းပြရမယ်”

“ကျွန်တော် သူတို့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ထွက်မယ်”

“အို... ဒီလိုဆိုရင် ရှက်စရာဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ အလုပ်ကို ဝါသနာ

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ပါလို့ စိတ်ရှိလို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးလိုချင်လို့ လုပ်တာလို့ ထင်စရာဖြစ်မှာပေါ့”

“ထင်ချင်ထင်ပါစေ ဦးလေးသောင်းရယ်။ အမှန်ကတော့ အလုပ်ကို ဝါသနာပါတာရယ်။ သမီးကို လိုချင်တာရယ် အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့် လုပ်တာအမှန်ပဲ။ ဒီနှစ်ခုမှာ ချစ်တာကိုမရတာ သာပြီးအရေးကြီးတယ်။ ဝါသနာပါတာ မပါတာဆိုတာကတော့ အကြောင်းသိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ခုကာလမှာ ဘယ်သူများ ဝါသနာရှိတာကို လုပ်နိုင်ကြလို့လဲ။ အကြောင်းသင့်တာကိုသာ လုပ်ကြရတာ များတယ်မဟုတ်လား။ ဝါသနာမပါလည်းဘဲ အကြောင်းရှိတော့ လုပ်ကြရတယ်။ ဘုရားလောင်းတောင် ယသော်ဇရာကို လိုချင်တာနဲ့ ဝါသနာမပါတဲ့ လေးတင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဦးလေးသောင်းကား တိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ယခုလောလောဆယ်ကား ညွန့်မောင်အား ဘာမျှပြောမရသေးသည်ကို သိလေသည်။ ညွန့်မောင်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး လက်ပိုက်လျက် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ အသံဝါကြီးဖြင့် -

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဘိုးကြီးက ဘာလို့ မပေးစားချင်တာတဲ့တုံး” ဟု မေးလေသည်။

“ဒါတော့ သူ့သမီးကို သူ ပေးစားချင်မှ ပေးစားမှာပေါ့”

“ဘာလို့ မပေးစားချင်ရမလဲ။ ပေးစားရမယ်၊ ပေးစားရမယ်။ ကျုပ်ကို မပေးစားဘူးဆိုတာ မခံနိုင်ဘူး။ အဘိုးကြီးကို ကျုပ်သတ်မယ်”

ဦးလေးသောင်း အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ ညွန့်မောင်၏ မျက်စိတွင် မျက်ရည်များ ဝေလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကား နီမြန်းနေ၏။ “ပေးစားရမယ်၊ မပေးစားရင် အဘိုးကြီးကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး အိပ်လိုက်ပြန်၏။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော ညွန့်မောင်ကို ဝင်၍ကြည့်ပြီး ဦးလေးသောင်းသည် “ဪ... ညွန့်မောင် ညွန့်မောင်၊ သနားစရာ

ပဲ။ စိတ်အားပျော့လှပါကလား။ ဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ရှာဘူး” ဟု သနားလေ၏။

ညရှစ်နာရီထိုးလျှင် ညွန့်မောင်သည် သူ့ကား သူ့မောင်းပြီး လှလှတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ လှလှအား ဟိုတယ်သို့ စံဖေနှင့် အတူခေါ်၍ ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ အချိန်ဖြုန်းလေ၏။ နောက်ဆုံးညတွင်လည်း လှလှနှင့်ပင် အချိန်ဖြုန်း၏။ စံဖေကား ထိုနေ့ညတွင် မလိုက်ပါတော့ပေ။ “စံဖေက ဒီဟာကြီးတော့ ထပ်မခေါ်ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြော၏။ “ငါက အပြောင်းအလဲ ကြိုက်တယ်ကွ။ တစ်ခါလာ မဲပြာပုဆိုး မကြိုက်ဘူး” ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ညွန့်မောင်ကား လှလှ၏ အမူအရာ အပြုအစုများတွင် ဖျော်ဖြေမှု၊ သာယာမှုတွေ့နေလေပြီ။ လှလှသည် သူ့အား တကယ်ချစ်နေသည်ဟု ထင်စပြုလေပြီ။ လှလှ၏ သီချင်းသံကလေးများကို နားထောင်နေရခြင်းအားဖြင့် စိတ်ညစ်ခြင်း၊ မယားတရားခြင်းတို့၏ ဘေးမှ ကင်းလွတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ လှလှသည် အလိမ္မာ အပါးအနပ်ဖြစ်သဖြင့် ညွန့်မောင် စိတ်ပျော်ရွှင်နေအောင် ဖျော်ဖြေတတ်၏။ ညွန့်မောင်သည် အရက်အရသာအမှန်ကို ခံစားနိုင်အောင် စီမံတတ်၏။ အရက်မှာ အရမ်းကာရော ဒလဟောသောက်လျှင် မကောင်း။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် အနည်းငယ် မူးရုံသောက်လျှင် အရသာရှိ၏။ မိမိရှိ၏။ စား၍ကောင်း သောက်၍ကောင်း၊ ပျော်၍ကောင်း၊ မွေ့၍ကောင်းရုံသာ ဖြစ်၏။ လှလှသည် ညွန့်မောင် ပိုမသွားအောင် ထိန်းနိုင်၍ လိုမသွားအောင် ဖြည့်နိုင်၏။

နောက်ညတို့တွင် စံဖေမပါသဖြင့် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ညွန့်မောင်ထင်၏။ တစ်ယောက်ချင်း မိန်းမလိုက်ခြင်းသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းမလိုက်စားခြင်း ဝါသနာပါသော မိတ်ဆွေတို့ကို ရှာလေ၏။ မိတ်ဆွေအမျိုးမျိုးတို့တွင် မိန်းမလိုက်စားခြင်း၌ ရည်ရွယ်ချက် အမျိုးမျိုးရှိကြ၏။ စံဖေကား မိန်းမမယူတော့ဘဲ အပျော်လိုက်ရင်း လှပျိုကြီးလုပ်မည် ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဝါဒက မိန်းမယူရင် ဒုက္ခများမယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမလိုက် တာပဲ။ မိန်းမယူရင် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကျေနပ်နေရမှာ ပျင်းစရာ ကြီးကွာ။ ခု မယူဘဲနေတော့ အမျိုးမျိုး တွေကြုံနေရတာပေါ့။ မိန်းမ ယူထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေတဲ့လူ အရှားသားပဲ။ အဲဒီတော့ မိန်းမ မယူတဲ့လူမှာ မိန်းမဒုက္ခကင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရောဂါဥပဒ် ရဦးတော့ မိန်းမကို ကူးဖို့မရှိဘူး။ ကလေးတွေကို ရောဂါအမွေပေးဖို့ မလိုဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံရုံပဲ။ ငါ့လိုလူကတော့ ထိဖို့ခဲယဉ်း ပါတယ်။ ငါက သိပ်ဂရုစိုက်တာ။ အကာအကွယ်အမျိုးမျိုး အမြဲဆောင် တာပဲ။

ကိုမြသောင်းကား လိုက်စားမှု၌ ကျူးလွန်သူဖြစ်၏။ မိန်းမ အတည်လည်း ရှိ၏။ မယားငယ်တွေလည်း အများအပြားထား၏။ အပျော်လည်း လိုက်သေး၏။ “ကျုပ်ဝါဒကတော့ လောကဟာ ကာမ လောက၊ ကာမဘောင်။ ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်အရသာကို ခံစားနိုင်သမျှ ခံစားရမယ်” ဟု ပြောသူဖြစ်၏။

စန်းအောင်ကား ဆိုရှယ်လစ်ခေါ်သော နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်သည်။ သူ့ အယူအဆအားဖြင့် နိုင်ငံရေး တကယ်လုပ်မည့်သူကို ကြိုက်သော မိန်းမ မြန်မာပြည်၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ မိန်းမ မရနိုင်။ ကိလေသာ စိတ်ဆိုသည်မှာ ချိုးနှိမ်၍မရ။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဓမ္မတာတရားတစ်ခု၊ လို လားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုဓမ္မတာတရားအတွက် ထွက် ပေါက်ရှိရမည်။ မိန်းမရွှင်များသည် လွယ်လင့်တကူ ကြောင့်ကြမဲ့ဖြင့် ထိုဓမ္မတာတရား၏ စီးဆင်းရာဖြစ်ကြသည်။

စာရေးဆရာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ထွန်းမြင့်ကား မိန်းမလည်း မရနိုင်သေး။ သူ့ကို ယူလိုသောမိန်းမ နည်းသည့်ပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဇီဇာကြောင်၏။ သူလည်း စန်းအောင်နှင့်အတူ ကိလေသာ စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဓမ္မတာတရားတစ်ခုဟု ယုံကြည်၏။ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာအဖြစ်ဖြင့် အချောင်ဖျော်ဖြေစရာ ရှာမှုသည် အလုပ်ကို

များစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ အလုပ်ကို အခြေပြု၍ ကိုယ်ကျိုးမရှာပေ။ မိန်းမပျိုများကို ပိုးပန်း၍ ခန္ဓာကိုယ် အလိုကို ဖြည့်ရန်လည်း နောက်ဆံငင်လျက်ရှိ၏။ မိမိ အပျိုရည် ဖျက် ဆီးခဲ့သော မိန်းမပျိုသည် ဖာသည်မဘဝတိုင် ပျက်စီးသွားမည်ဆိုက သွားနိုင်သည်။ သူတို့ အထိုက်အလျောက် လင်ကောင်းသားကောင်း မရအောင် အကျိုးပျက်စေနိုင်သည်။ တစ်ခါတရံ မိမိကိုယ်တိုင် မယူ မနေရသော အခြေသို့ ဆိုက်မည်ဆိုက ဆိုက်နိုင်သည်။ “မိန်းမရွှင်တွေ နှင့် ဆက်ဆံရတာက ရောပတ္တမြား၊ ရောနဂါးဆိုတာလို အင်မတန် ရှင်းတယ်။ ဘာမှ တွေးပူနေဖို့မလိုဘူး။ ကလေးမွေးမှာလားလို့လည်း စိုးရိမ်ဖို့မလိုဘူး။ ဒီတော့ ဒီအကြောင့်အကြံ တွေ့ရမှာထက် ရောဂါ ရချင်ရပြီး ပြည့်တန်ဆာမတွေဆီသွားရတာ ပိုကောင်းတယ်။ ဒုက္ခအေး တယ် ထင်တာပဲ” ဟု တရားဟောလေ့ရှိသည်။

အသီးသီးသော အပျော်လိုက် ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့က အသီးသီး သော ဝါဒများကို ရှင်းပြသောအခါ ညွှန်မောင်ကား သူ့ဝါဒကို ရှင်း မပြရဲချေ။ အကြောင်းမူကား ခင်ထွေးအတွက် စိတ်သောကရောက်မှုကို မေ့ပျောက်စေ၍ စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းရဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိန်းမလိုက် စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမကြီးရှိပြီး အိမ်ထောင်သည် ဖြစ် ပါလျက် အပျော်အပါး ကြူးခြင်းကိုကား ညွှန်မောင် သဘောမတူချေ။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်တွင် ခိုင်မာဖူလုံခြင်းကို မတွေ့ရချေ။ “ကျွန်တော်တို့တော့ မိန်းမများရရင် ဒီဟာမျိုးမလုပ်ပေါင်” ဟု ပြော သောအခါ မိန်းမရှိပြီးသား သူငယ်ချင်းများက ပညာရှိပြီးလျက် “ဟာ... မိန်းမ မရခင်တော့ ပြောသေးတာပေါ့။ ရတော့သိမှာပဲ” ဟူသော ချေပချက်ကိုလည်း ညွှန်မောင် နားမလည်။ မိန်းမ မရသူ၊ မိန်းမ မယူသူတို့၏ ဝါဒကိုကား သဘောတွေ့၏။ သူလည်း မိန်းမ မယူ တော့ဘဲ နှောင့်တော်နှောင့်တော်များထံ နှလုံးပိုက်၍ ပြုံးကြိုက်ချမ်းမြေ့ ပျော်မွေ့နေတော့အံ့ဟု ကြံလေ၏။

ညွန့်မောင်သည် လှလှ၏ ဖောက်သည်ဖြစ်နေ၏။ ညွန့်မောင် ကား လှလှ၏ ဧည့်ခံမှု၊ ဖျော်ဖြေမှု၊ ယုယမှု၊ တီတာမှု၊ ပြောဆိုမှု တို့တွင် ရိုးခြင်း၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းခြင်းတို့ကို မတွေ့။ အကြောင်း မူကား လှလှသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော မာယာအပလီတို့ကို အခါ ခါ အလီလီ သုံးနိုင်သောကြောင့်တည်း။ လောကကြီးသည် အမြဲအား ဖြင့် လှည့်စား၏။ မကောင်းမှုသည် ပျော်ရွှင်စရာ၊ ချမ်းမြေ့စရာဖြစ် သည်ဟု လောကကြီးက လှည့်စားလေ့ရှိ၏။ ပဲရိုက်တတ်စ၊ မြင်းလောင်း တတ်စလူကို နိုင်အောင်၊ နိုင်သဖြင့် ပျော်ပါးလာအောင် လှည့်စား ပေးလေ့ရှိ၏။ လောကသည် ယခု ညွန့်မောင်အား လှည့်စားပြန်ပြီ။ အတွေ့အကြုံများသော၊ မာယာဉာဏ် အကင်းပါးသော၊ လှပစိုပြည် သော လှလှနှင့် ညွန့်မောင်တို့ တွေ့အောင် ဖန်တီးပေးပြီး ညွန့်မောင် သည် လှလှကို စွဲနေစေပြီ။ ညွန့်မောင်သည် အပျော်လိုက်ခြင်းဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ် အမြဲတေ အရသာ အနှစ်သာရတို့ကို သိစေထိစေ ငြိစေလေပြီ။

“ဦးလေးသောင်းရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရင် ရနိုင် တာပဲ”

“ညွန့်မောင်၊ မင်းတော့ မှားကုန်ပြီ။ မင်းစိတ်ဟာ အင်မတန် ပျော့ပါလား”

“ကျွန်တော် စိတ်မပျော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အခုမှ အမှန်သိရ လို့ စိတ်မာလာပြီ။ မိန်းမတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အချစ်ခိုင်းရင် သိပ် ချစ်ကြတာပဲ။ သူတို့ချစ်တာကို ခံရတာဟာ အင်မတန် အရသာရှိတယ်။ အင်မတန် ပျော်တယ်”

“အေးကွယ်၊ ပျော်ရင်လည်း ပျော်နေပေါ့။ အလုပ်ကို ဆက် လက်ပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်စေချင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် ပျော်နိုင် တာပဲ”

“ကျွန်တော် သူ့အလုပ် မလုပ်တော့ဘူး ဦးလေးသောင်း၊

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ကို မဆုံးမပါနဲ့နော်။ သူ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်လို့ သူ့မှာ ငွေတွေဝင်မယ်၊ ဒီငွေတွေ ဘယ်သူသုံးမလဲ၊ အထွေးယူမယ့်လင်က သုံးမယ်။ ကျွန်တော့်လုပ်စာ ကို ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ယူသူကသုံးမယ်။ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်သဘောမကြီးနိုင်ဘူး။ အထွေး၊ သိပ်မိုက်တဲ့ အထွေး ကလေးပဲနော်။ ကျွန်တော့် အနီးအနားမှာများ ရှိရင်လေ အထွေးကို လည်စေညှစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ထုတ်ယူချင် တယ်။ အထွေး၊ အထွေးကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာ”

ဦးလေးသောင်းသည် လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။ ညွန့်မောင် လုပ်ချင်တာလုပ်အောင် ခွင့်ပြုထားလျှင် ကောင်းဦးမည်ထင်၏။ ညွန့် မောင်သည် လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရက သူ့အသည်းနှလုံးကို မီးဖိုထိုး၍ မီးရှို့နေသော အထွေးပြဿနာကို မေ့ကောင်း မေ့သွားလိမ့်မည်။

ညွန့်မောင်သည် ထိုနေ့အဖို့ တစ်နေ့လုံး ခင်ထွေးနှင့် ဦးဘဆင် တို့အကြောင်းကို သတိရနေပြန်၏။ ဖျောက်၍မရသဖြင့် လှလှထံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ လှလှကား အော်ဒါလိုက်သွားသည်ဟု သိရ၏။ ညွန့် မောင်သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်၏။ “ဒီကောင်မ ဘာ ကြောင့် တခြားလိုက်သွားရတာလဲ။ ငါ့ကို ဒင်းက ချစ်တယ်ဆို။ ခုတော့ တွေ့ကရာလူနဲ့ လိုက်သွားပြီ။ ဒင်းဟာ တကယ် ဖာသည်မ ကြီးပါလား” ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပြီးနောက် ကိုမြဆောင်ထံသို့ သွား လေ၏။

ကိုမြဆောင်နှင့် ညွန့်မောင်တို့သည် ထိုနေ့အဖို့ အတင်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပျော်ကြ၏။ အတင်ကား စကားမတတ်၊ သီချင်းမဆိုတတ်၊ မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းဖြင့်သာ ဖျော်ဖြေတတ်၏။ ကိုမြဆောင်ကား အတင်ကို များစွာ သဘောကျ၏။ အကြောင်းကား အတင်၏ မသိမလိမ္မာခြင်းသည် အတင်၏ ဖာသည်ဝါနခြင်း၊ လတ် ဆတ်ခြင်းကို သက်သေထူသောကြောင့်တည်း။ ညွန့်မောင်သည်ကား

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

လှလှကိုသာ သတိရနေ၏။ လှလှသာ သူ့စိတ်ပျော်အောင် တတ်နိုင်သည်ဟု ယူဆလေ၏။ လှလှ သူများနောက်မလိုက်အောင် စိမ့်လို၏။

“ကိုညွန့်မောင် မလုပ်နဲ့၊ လှလှက ဝါရင့်လှပြီ။ တော်တော်ကြာ ခင်ဗျား ထိနေဦးမယ်။ ခင်ဗျား ‘ကိ’ လုပ်ထားချင်ရင် ကျွန်တော် ရှာပေးမယ်”

ထိုအတောအတွင်း ညွန့်မောင်သည် မိန်းမအမျိုးမျိုးကို တွေ့၏။ အချို့ကား အလုပ်ဝတ္တရားကို နားလည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အမျိုးမျိုး ပျော်ဖြေနိုင်စွမ်း၏။ အချို့ကား ငှက်ပျောတုံးကြီးနှင့် ဆက်ဆံရသည်နှင့် တူ၏။ အချို့ကား ခေါ်ရာလိုက်လာပြီး ငိုယိုကာ ၎င်းတို့၏ ဒုက္ခကို တိုင်တန်းပြောဆိုသဖြင့် မိမိကပင် ချောလိုက်ရသေး၏။ တွေ့သမျှ မိန်းမရွှင်တို့၏ ရာဇဝင်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ကာ တစ်ခုသောအကြောင်းသည် ထင်ရှား၏။ အားလုံးလိုလို ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းသဖြင့် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖာအလုပ်၏ ရေသောက်မြစ်မှာ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမရွှင်တို့သည် များသောအားဖြင့် သူတို့၏ လတ်ဆတ်ကြောင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လိမ်လည်ပြောဆိုကြ၏။ အကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးကား အပျိုအစစ်ဘဝမှ ချက်ချင်း မိန်းမရွှင် ဖြစ်လာသည်ဟုဆို၏။ သူ့ကို မိဘများက သူ မကြိုက်သော ယောက်ျားနှင့် ပေးစားလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်သောညတွင် ထိုယောက်ျားအား ပေါင်ကိုခားနှင့်ထိုးပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်ပြေးလာသည်။ ရန်ကုန်တွင် အရီးလေး တစ်ယောက်နှင့်နေရာ များစွာ ချို့တဲ့ဆင်းရဲသည်။ လွတ်တော် အတွင်းဝန်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ညလိုက်သွားလျှင် ငွေခြောက်ဆယ် ရမည်ဆိုသည်။ ငွေလိုချင်သဖြင့် လွတ်တော်အတွင်းဝန် အိပ်ခန်းတွင် ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လန့်နေခဲ့သေးသည်။ အတွင်းဝန်နှင့် သုံးလေးခါလိုက်ဖူးသည်။ ဒုတိယ တွေ့ဖူးသူသည် ညွန့်မောင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် အကြည်၏ သန့်စင်

လတ်ဆတ်ခြင်းကို ယုံပြန်လေ၏။ အကြည်ကား အယုအယတွင် လှလှလောက် နီးနီးတော်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် အကြည်ကို လခပေး၍ အမြဲတမ်း ငှားရမ်းထားလိုက်လေ၏။ ဆက်ဆံသော အခါ၌ အကာအကွယ်မသုံးဘဲ မိန်းမကောင်းကို ဆက်ဆံသကဲ့သို့ ဆက်ဆံလေ၏။ ညွန့်မောင် အကြည်ထံမှ ယူထားသောကတိမှာ သူတစ်ပါးနှင့် မလိုက်ပါဟူသော ကတိဖြစ်၏။ အကြည် ညွန့်မောင်ထံမှ ယူထားသောကတိမှာ လစဉ် ငွေမှန်မှန်ပေးပါမည်ဟူသော ကတိဖြစ်၏။ ညွန့်မောင်ကား ကတိတည်၍ အကြည်ကား ကတိမတည်။ ညွန့်မောင်သည် တစ်ညသော် အကြည့်ထံသွား၏။ အကြည်ကိုမတွေ့။ အကြိမ်ကြိမ် ထိုညတွင် ဆက်သွား၏။ အကြည်ကိုမတွေ့။ ညွန့်မောင်သည် လှလှအိမ်သို့ သွားလေတော့၏။ လှလှကား စိတ်ပါလက်ပါ ကြိုဆို၏။ ညွန့်မောင် သူ့ထံမလာသည်ကို အပြစ်ဆို၏။ ညွန့်မောင်အား မည်သို့ သတိရကြောင်း သက်သေသက္ကာရ ထုတ်၍ပြ၏။ ညွန့်မောင်ကို တွေ့သဖြင့် လှလှသည် များစွာ ပျော်သွားပုံရလေ၏။ ညွန့်မောင်လည်း လှလှအား အမြဲသတိရကြောင်း၊ ချစ်ကြောင်းပြောပြီး ထိုနေ့ည လှလှတို့အိမ်တွင် အိပ်လေ၏။ လှလှထံမှ အကြည့်အကြောင်း သိရလေသည်။ အကြည်သည် နာမည်ကျော် မိန်းမရွှင်ကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ ညွန့်မောင် သူ့အား လခပေးထားသည်ကို အရပ်ထဲတွင် လျှောက်ကြားကြောင်း၊ ညွန့်မောင်မသိအောင် အခြားလူများနှင့် အော်ဒါလိုက်ကြောင်း၊ လှလှပင် အကြည်ကို ခေါ်၍ ထည့်ရသေးကြောင်းများကို စုံလင်စွာ သိရလေသည်။ ညွန့်မောင်သည် ထိုသို့ဖြင့် လှလှနှင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ရလေသည်။ လှလှကို လခပေး၍ အပျော်မယားအဖြစ်ဖြင့် ထားပြန်လေသည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘဆင်ထံမှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး ညွန့်မောင်သည် ပြည့်တန်ဆာတို့လက်တွင်း မိမိ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာရေးကို အပ်ထားလေ၏။ သို့သော် ရွံ့ညွန့်နှင့်တူသော ပြည့်တန်ဆာမတို့နှင့် ချစ်ရေး

ကြိုက်ရေး ပျော်မြူးရေးကြားမှ ပွင့်ရွက်စေတာသည့် ကြာပန်းပွင့်သကဲ့သို့ အထွေးကိုချစ်သော ဖြူစင်စွဲမြဲသည့် အချစ်ပန်းသည် ပွင့်လန်းမြဲ ပွင့်လန်းလျက် ရှိပေသည်။ “အို... အထွေး၊ အသားပါပါနှင့် စကားမာသော အထွေးကလေး။ ဖေဖေ သဘောတူပါလျှင် ကြည်ဖြူနိုင်ပါသည်ဟု ပိုင်ပိုင်ညာလျက် ထမင်းရည်ပူလာ လျှာလွှဲသော အထွေး။ ပြည့်တန်ဆာ ပင်လယ်ကြောတွင် နစ်မျောလျက်ရှိသော မောင့်ကို သဘောဖြောင့် ကရုဏာဖြင့် ယုပါ၊ ယပါ၊ ကယ်တင်ပါ”

၆

ညွန့်မောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပဲ့မကိုင်နိုင်ဘဲ ပြည့်တန်ဆာ ပင်လယ်ကြောတွင် နစ်မျော၍နေသည်မှာ ခြောက်လတိုင်ခဲ့ပြီ။ ဂရုစမ္မဖြင့် ယုယကယ်တင် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပေး ချစ်ရေးဖြင့် ပဲ့ပြင်မည့်သူကား မပေါ်လာ။

ပေါ်လာသည်မှာကား ဆစ်ဖလစ်ပိုးတို့သာ ဖြစ်၏။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးများသည် ပြည့်တန်ဆာမတို့ကဲ့သို့ပင် မာယာဉာဏ် အကင်းပါးကုန်၏။ ရှေးဦးစွာ မထင်ရှားလှသော ရှန်ကာ အနာသွင်ကိုဆောင်၍ ပေါ်လာ၏။ ကာလသားရောဂါနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော အပွန်းအပဲ့၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်ရာ စသည်တို့နှင့်သာတူသဖြင့် ပစ်ထား၏။ ပထမသော် သူ့ဘာသာသူ ပျောက်၏။ နောက် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ရှန်ကာသည် ဆေးမြီးတို့ အမှုန့်ကလေးတို့ကို မြင်လျှင်ပင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် လွင့်ပြေး၏။ ၎င်းနောက် ညောင်းကျဟူသော ဂနိရိယာသည် စစ်သည် တပ်သား အလုံးအရင်းနှင့် ကျဆင်းလာပြန်လေ၏။ သို့သော် ဆီးဆေးကောင်းကောင်း သုံးခွက်လောက်ဖြင့် ခုခံလိုက်သည်၌ တပ်ထောင်သော ဗိုလ်ထုနှင့် လူစု၍ နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

ညွန့်မောင်သည် ဆစ်ဖလစ်ရောဂါကား ကြောက်ဖွယ်ဘာမျှမရှိ။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဤသည် ဤမည်သော ဆေးကလေးတို့ကို သုံးလိုက်လျှင်ပင် ဒင်းတို့ရန်ကို တော်လှန်နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိ၏။ ညောင်းကျခြင်း ရပ်စဲလေလျှင် သူ့ကိုယ်သူ စင်ကြယ်ပြီဟု ထင်နေလေ၏။

သို့သော် ညွန့်မောင်တွင် ဝေဒနာတစ်ခုကား ကပ်လာ၏။ သူ့အဆစ်အရင်းတို့သည် ကိုက်၏။ နာ၏။ ခဏခဏ ထိုး၍ကိုက်တတ်၏။ ညောင်းညာခြင်း၊ သွေးမလျှောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆရာယောင်ယောင် တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် ထိုဝေဒနာကို ကုနေရ၏။

တစ်ညနေစောင်းတွင် ညွန့်မောင်နှင့် ဒါရိုက်တာ ထွန်းမြင့်တို့သည် လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ ညွန့်မောင်ကား မလျှောက်နိုင် လျှောက်နိုင် အားခဲ၍ ချညှိနဲ့စွာ လျှောက်နေ၏။ သူတို့သည် လမ်း၏ဘယ်ဘက်မှ ညာဘက်သို့ ကူးကြ၏။ နောက်မှ ကားဇာစ်စင်း ပြေးလာသဖြင့် ညွန့်မောင်သည် လမ်းကို အပြေးကူးလိုက်ရာ လမ်း၏ညာဘက်တွင် ဒူးထောက်၍ လဲလေ၏။ ထွန်းမြင့်ကား ညွန့်မောင်၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ရယ်လေ၏။ ညွန့်မောင်ကား ရှဲ့့မဲ့ကာ မြေတွင် လက်ထောက်လျက်နေ၏။ ထွန်းမြင့်ကား ညွန့်မောင်သည် သူ့ဘာသာသူ မတ်တတ်ရပ်နိုင်လိမ့်မည် အထင်နှင့် မကူညီဘဲ ရယ်၍သာနေလေ၏။ ညွန့်မောင်သည် စုပ်တသပ်သပ်ဖြင့် လက်ဖြင့်ပင် မထောက်နိုင်တော့ဘဲ ပုံလျက်လဲသွား၏။ ထိုတွင်မှ ထွန်းမြင့်သည် ပြေးပွေ့ရာ ညွန့်မောင်က -

“နာလိုက်တာ ကိုထွန်းမြင့်ရာ၊ ကျွန်တော့်ဖြင့် မျက်စိထဲ မီးပွင့်သွားတယ် မှတ်တယ်။ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွန်တော် မထနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလျှင် ထွန်းမြင့်ကား အံ့အားသင့်သွား၏။ ညွန့်မောင်၏ရုပ်ကိုကြည့်သဖြင့် တကယ်မထနိုင်သည်ကို တွေ့လေ၏။ ညွန့်မောင်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် မီးစနှင့် အထိုးခံရသူကဲ့သို့ မဲ့ကာရွဲ့ကာ ကော့၍ကော့၍ ထိုးလေ၏။ ဒူးဆစ်ထဲမှ ကိုက်သည်ဟု ညည်းညူရှာ၏။ ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက် မော်တော်ကား အတိုက်ခံရပြီဟု ပြောပြီး

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

လူအများ ဝိုင်းလာလေ၏။ “တိုက်တဲ့ကား ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးသူက မေးကြ၏။

တချို့ကား “မော်တော်ကားတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ လဲသွားတာ” ဟု ရှင်းလင်းရင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြပြန်သည်။

ထွန်းမြင့်သည် လူများကိုရှင်းပြီး ညွှန်မောင်ကို ဆိုက်ကားတစ်စီး ပေါ်သို့ ပွေ့တင်၍ အိမ်သို့ပြန်၏။ ဆိုက်ကားသမားက အကျိုးအကြောင်း မေးပြီးနောက် “ဟာ... လဲရုံဖြင့် ဒီလောက်ဘယ်မှာမလဲ ဆရာ။ မြေကိုင်သွားတာပဲ ဆရာ” ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးလေ၏။ မြေကိုင်လျှင် မြေနတ်ကို မည်သို့မည်ပုံ ပူဇော်က ပျောက်မည်ဟု ဆိုက်ကားသမားက အကြံပေးလျှင် စိတ်အားငယ်နေရှာသော ညွှန်မောင်လည်း ယုံရှာ၏။

“ကိုထွန်းမြင့်၊ မြေနတ်ကို ပသပေးပါလားဗျာ။ အမလေး... သိပ်နာတာပဲ။ ဆိုက်ကား ဖြည်းဖြည်းနင်းဗျာ။ ဆောင့်ရင် မခံနိုင်ဘူး”

“ပူဇော်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဆေးရုံခေါ်ရမယ်”

ထွန်းမြင့်သည် ညွှန်မောင် ကျေနပ်စေရန် ဆိုက်ကားသမားကို ငွေတစ်မတ်ပေးပြီး မြေနတ်ပူဇော်ပေးပါဟု တောင်းပန်လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထွန်းမြင့်သည် ညွှန်မောင်အား ကားပေါ် ပွေ့တင်၍ ဆေးဆိုင်သို့ မောင်းသွားလေ၏။ ဦးလေးသောင်းလည်း ပါလေ၏။ တစ်လမ်းလုံး ညွှန်မောင်ကား ကိုက်တယ် ကိုက်တယ်နှင့် ညည်းလာလေ၏။ ဆေးဆိုင်ရောက်သော် ညွှန်မောင်က ဒူးမှာ အတော် ရောင်၍ နေလေပြီ။ ဆရာဝန်မလာခင် အနည်းငယ် သက်သာရအောင် ရေနွေးကျပ်ထုပ် ထိုးကြရ၏။ ဒူးမှာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ရောင်လာရာ ခြေသလုံးသို့ပင် ကူးပြန့်သွား၏။

ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ ညွှန်မောင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လေ၏။ ဆရာဝန်တို့၏ အဆောင်အယောင် နားကျပ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခေါက်တံကလေးဖြင့်လည်းကောင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရှု၏။ ဆရာဝန်သည်

၎င်းညနေက ညွှန်မောင်တို့ အဖြစ်အပျက်ကို မေးကြည့်လေ၏။ ဆရာဝန်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက် -

“ညောင်းကျဖူးသလား” ဟု မေး၏။

“ကျဖူးတယ်” ဟု ထွန်းမြင့်က ဝင်၍ဖြေ၏။

“ဆေးထိုးသလား”

“မထိုးဘူးဆရာ” ဟု ညွှန်မောင်က ဖြေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်က ညွှန်မောင်၏ ရောဂါသည် ကာလသားရောဂါဖြစ်သည်ဟု စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်လေ၏။ ဆေးရုံတက်မှ ရောဂါကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်မည်၊ သွက်ချာပါဒ လိုက်မသွားလေမည်ဟု သိရလေ၏။ ဦးလေးသောင်း၊ ထွန်းမြင့်နှင့် ညွှန်မောင်တို့သည် အံ့အားသင့်လျက်ပင် အိမ်သို့ပြန်ကြလေ၏။ သုံးဦးသား ညွှန်မောင်၏ ရောဂါအခြေအနေကို လေးဖက်လေးတန် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြပြီးနောက် ဦးလေးသောင်းက ရောဂါဖြစ်သည့်အတွက် ဘယ်သူ့မှ အပြစ်မတင်ရ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ မိမိ အပြစ်တင်ရမည်ဟု ညွှန်မောင်အား ဆုံးမလေ၏။

“ပထမဆုံး အကြီးဆုံးအပြစ်ကတော့ မင်းစိတ်ဟာ ပျော့တာပဲ။ အားငယ်တတ်တယ်။ စိတ်ပျော့တယ်။ ဦးဘဆင်ရဲ့သမက် မတော်ရဘူး၊ ခင်ထွေးနဲ့ မညားရဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဒုက္ခကို ယောက်ျားပီပီ တင်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒင်းမရ ဒင်းထက်သာတာ ရှာယူမယ်ဆိုတဲ့ မာနမရှိဘူး။ ဒါဟာ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပြစ်၊ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ထွန်းမြင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မရလည်း ဘာအရေးလဲဗျာ၊ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်ဟိုဟာရရ ကိုယ်က လုပ်ကျွေးရတာချည်းပဲ။ သူ့ငွေးသမီးရတော့ သူ့ငွေးလောဘနဲ့ ပိုပြီး အလုပ်လုပ်ရပြန်တာပဲ”

“ကျွန်တော်က ချစ်တာကို လိုချင်တာကိုဗျ”

“အေး... မင်းချစ်နေ ချစ်နေ၊ ဟိုကမှ မချစ်ပါဘူးဆိုနေတာပဲ။ မင်း ဒီလိုရူးလို့ ခုလိုလာဖြစ်ရတာ” ဦးလေးသောင်းတွင် မဖြစ်စဖူး

ဒေါသဖြစ်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ညွန့်မောင် ညှိုးငယ်စွာ ဘာမှပြန် မပြောဘဲ ကြည့်နေ၏။

“နောက်တစ်ချက်က ဦးလေးသောင်းရဲ့၊ ကိုညွန့်မောင်ဟာ ဖာသည်မတွေ ပြောတဲ့စကားကို သိပ်ယုံစားတာပဲဗျ။ အကောင်းတွေ စင်စင်ကြယ်ကြယ်တွေ ထင်ပြီး အကာအကွယ် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကိုယ် ပိုင်မယား ဆက်ဆံတာလို ဆက်ဆံတယ်ဗျ”

“ပြီးတော့ မောင်ထွန်းမြင့်ရဲ့၊ မောင်သူငယ်ချင်းက ခေတ်ပညာ တတ်ဆိုပြီး ဗရတ်သုတ်ခဆေးတွေ သိပ်ယုံတာပဲ။ စောစောက ရောဂါ နုစဉ်က ဆရာဝန်ဆီ မသွားဘူး။ ရောဂါဖြစ်တာကို ဖုံးလွှဲကွယ်လို့ တောင် ထားသေးတယ်။ ခု သူ့ကြည့်ပါဦး၊ အရင်တုန်းကနဲ့များ မကွာလား။ ပိန်ချုံးလို့၊ ဒီစိတ်ချည်းစွဲနေတော့ ကောင်းကောင်းမအိပ်၊ မှန်မှန်မအိပ်၊ ကောင်းကောင်းမစား၊ မှန်မှန်မစားနဲ့နေလာတာ ခြောက် လကျော်ပြီ။ ဒီတော့ ပိန်တာပေါ့။ ပိန်ပြီဆိုတော့ ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ရောဂါပိုးတွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖြိုဖျက်နိုင်တဲ့အား မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကဲ ... ခုလာဖြစ်ပြီ။ ဒီပြင်ဟာ ဘာပျက်ပျက် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျန်းမာရေး ပျက်တော့ ခက်ပြီ။ မောင်ထွန်းမြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဆေးရုံကို ပို့တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်တက်နေမယ်”

“ဆေးရုံတက်ရင် ရှက်စရာကြီး ကိုထွန်းမြင့်ရယ်”

“ရှက်တာနဲ့ သွက်ချာပါဒဖမ်းပြီး နာတာရှည် ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသွားမယ်။ လုပ်တုန်းကမရှက် ခုမှမရှက်နဲ့ ကိုညွန့်မောင်။ ကျုပ် ရော ဆေးရုံတက်ပါ့မယ်”

စာရေးဆရာ ထွန်းမြင့်တွင် အယ်လဆာခေါ် အနာကြီးတစ်ခု ရင်ဘတ်တွင်ရှိ၏။ သွေးမသန့်ရှင်းသဖြင့် ထိုအနာသည် နာတာရှည် ဖြစ်နေ၏။ ဆေးရုံတွင် အနားယူ၍ ကုသပါလျှင် မကြာမီ ပျောက်မည် ကိုသိလျက် ဆေးရုံမတက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ယခုမူ မိတ်ဆွေညွန့်မောင် အားရှိစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ အဖော်အလှော်နှင့် ဆေးရုံတွင် ပျော်

ရွှင်စွာ နေနိုင်မည်ကို တွေးထင်မိသဖြင့်လည်းကောင်း ဆေးရုံတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။

“ကိုထွန်းမြင့်၊ ခင်ဗျား မရှက်ဘူးလား”

“ဘာရှက်ရမလဲဗျ။ သူများ သားပျို သမီးပျိုတွေ၊ သူများ သား မယားတွေကို ကျူးလွန်ပြီး အချောင်စံနေတဲ့ လူတွေထက်တော့ ကျုပ် တို့အပြစ်က သက်သာပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တွေ့တဲ့လူတိုင်း မေးကြည့်၊ တစ်ရာမှာ ၉၀ ဟာ ဒီရောဂါရှိဖူးသူများ ဖြစ်တာတွေ့ရ မယ်။ တချို့က ပုန်းကုတယ်။ တချို့က မြောင်ကုမယ်။ မြောင်ကုတာက ပိုပြီး ပျောက်လွယ်တယ်။ တက်ရမယ်။ နက်ဖြန် ဆေးရုံတက်ရမယ်။ ကိုညွန့်မောင် ခင်ဗျား မှားခဲ့လှပြီ။ ဒီတစ်ခါ မမှားရဘူး၊ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယုံနဲ့။ ဘယ်သူမှ စကားအမှန်မပြောဘူး။ မိန်းမကောင်း ဖြစ်ဖြစ် ဖာသည်မဖြစ်ဖြစ် အမှန်မပြောဘူး။ ဒါမှတ်ထား၊ ဒါစွဲထား”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုညွန့်မောင်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ ဆာကူလာဝဒ်ခေါ် ကာလသားရောဂါ ရပ်ကွက်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ညွန့်မောင်သည် ဆေးရုံတက်ရသော အချိန်ကစ၍ အသိဉာဏ်သစ် တစ်ခုကို ရထားလေ၏။ ထိုအသိဉာဏ်ကား မိန်းမတို့၏ စကားကို မယုံထိုက်ဟူသော အသိဉာဏ် ဖြစ်သတည်း။

?

မိုးဖွဲကလေးသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်ရှိ၏။ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိခဲ့၏။ နေမင်းသည် နေခင်းကြောင် တောင်၌ပင် အရောင်ထွက်ပြု မျက်နှာမူ၍ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့အား ပြစားခြင်း မပြုနိုင်ရှာ။ မိုးအုံ့သည်။ မိုးဖွဲကျသည်။ မိုးပြင်းထန်စွာ ရွာသည်။ မိုးသည် အသွင်သုံးမျိုးဖြင့် အဆက်မပြတ် ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ အေးမြစိုထိုင်းသော လေသည်လည်း ဖြည်းစွာဆော်သွင်းလျက် ရှိခဲ့သည်။

ထိုနေ့၏ ရာသီဥတုသည် ဆာကူလာဝဒ်ခေါ် ဆောင်ပိုင်းသား လူနာများအား အပျင်းဓာတ်ကိုပေးလေ၏။ ဆေးရုံဆိုသည်မှာ နဂိုကပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း၏။ မိတ်ဆွေသားချင်းတို့နှင့်လည်း ကွဲနေရသည်။ ဟိုဟိုသည်သည်လည်း မသွားနိုင်။ ထိုအချိန် ထိုအချိန်တွင် ထိုအစာ ထိုအစာကို စား၍ ဤအချိန် ဤအချိန်တွင် ဤဆေး ဤဆေးကို သောက်ရသည်။ အပြောင်းအလွဲမရှိ၊ အထူးအဆန်းမရှိ၊ တစ်ရောင် တစ်သွေးတည်းရှိသော လောကတည်း။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဖြူသော ဘောင်းဘီ၊ ဖြူသောအင်္ကျီကိုဝတ်လျက် မည်းသောစောင်ကို ခြုံသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း ပန်းကန်တူ ခွက်တူဖြင့် စားသောက်ကြရသည်။ လူနာများမှာ လောကဓာတ်ဥတု၏ အရှိန်နှင့် ဆေးရုံ၏ အရှိန် ဟပ်သဖြင့် နှစ်ထပ်နှစ်လီ အပျင်းဆီဝင်နေ၏။

လူသစ်ဖြစ်သော ညွန့်မောင်တို့အဖို့ သာ၍ဆိုးလေ၏။ ညွန့်မောင်သည် စောင်ခြုံလျက် အိပ်ရာတွင်ကွေးရင်း စာအုပ်ထဲသို့ အပျင်းများ ထုတ်လေ၏။ အတန်ကြာသော် မျက်စိမှေးလာပြီး မှေးခနဲ မှိန်းသွား၏။

ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည် လှေနှင့်မြင်းလို မယွင်းဘဲ တူညီ၊ ပဲကိုင်ရာလူနောက် စီးရာကိုသာ ပါတတ်သည်။ ရှေးအခါတုန်းဝယ် တိုင်းဗာရာဏသီ၊ သုရောနန္ဒီဒေဝီ မိဖုရားတို့လို သူတို့စိတ်မတည်၊ ချစ်သူတွေ့သော် ထင်ရာပြုလို့ ဒီလင်ကြီးကို ပစ်၍သာ စုန်ကန်ထွက်သွားပြီး စိမ်းကားရက်စက်ပါလှသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် သီဆိုသလောက် သာယာကြည်လင် နားဝင်ပီယဖြစ်လှသော သီချင်းသံသည် ညွန့်မောင်အား မှိန်းရာမှမှိုင်၊ မှိုင်ရာမှထိုင်၊ ထိုင်ရာမှမြူး၊ မြူးရာမှချို၊ ချိုရာမှအေး၊ အေးရာမှ ဆွေးတော့သည်။ ထနောင်းပင်တွင် ချိုးညီနောင် ကူခွဲသံသည် လျှောက်ပတ်၏။ ရွက်ဟောင်းတွေကြော့ ရွက်သစ်တွေဝေသော တပေါင်းတန်ခူးတွင် ကျူးရင့်သော ဥဩသံသည် လျှောက်ပတ်၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

မှိုင်းမှိုင်းညိုညိုနှင့် တစို့စို့နေသော ဥတုတွင် ဤသီချင်းသံသည် လျှောက်ပတ်၏။

မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီ၊ အတွင်းသဘောတွေ မတည်၊ ပြောင်းလဲတတ်သည်။ မောင့်အချစ်ဆုံး မြဟာ အဖိုးမထိုက်ပြီ ဖြစ်ပြန်ရတော့သည်။ ယခုဘဝအတည်း၊ ခင်မောင်ရင် တစ်ကိုယ်တည်း အရူးကြီးပမာဖြစ်ကာ ဇာတ်သိမ်းမည်။

ထိုသီချင်းကို သီဆိုသူကား နံပါတ်ရှစ်ခုတင်မှ အောင်ကင်းဖြစ်သည်။ အောင်ကင်းသည် သူ့ခုတင်တွင် ပက်လက်လှန်၍ လှဲရင်းဆိုသည်။ သူသည် ခြေတစ်ဖက်ကို တွဲလွဲချလျက် သမံတလင်းတွင် ခြေဖျားဖြင့်တို့ကာ စည်းလိုက်သည်။ ညွန့်မောင်သည် သူ့အား ကြည့်နေရာက သူက သီချင်းအပြီးတွင် ပြုံးလိုက်သည်။ ညွန့်မောင်သည် စိတ်မပါဘဲ ပြုံးမြဲလိုက်ရင်း ညွန့်မောင်၏စိတ်ကား သီချင်း၏သဘောတွင် နစ်သွားလေပြီ။

“မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီ၊ အတွင်းသဘောတွေမတည် ပြောင်းလဲတတ်သည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဆောင်းတွင်းလေများ ဟိုကလာချည်၊ ဒီကလာချည်နဲ့။ တောင်ကတိုက်မယ်ထင် မြောက်ကလာ၊ မြောက်ကတိုက်မယ်ထင် တောင်ကလာနဲ့။ တယ်ကောင်းတဲ့ ဥပမာ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီသဘောပဲပေါ့။ သူတို့ကို ယုံစားပြီးလုပ်ရင် လုပ်သူမှာ အရူးဖြစ်တာပဲ။ အထွေး၊ ထမင်းရည်ပူလာ လျှာလွဲတယ်ဆိုတဲ့ အထွေးရဲ့ အစ်ကိုကြီး အရူးဖြစ်ပြီ။ အထွေးက ချစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချ ယုံခဲ့မိလို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ကျွမ်းပြီ။ အထွေးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ ရဲရင့်ပုံတွေကြောင့် အထွေးကို ဒီလောက်ယုံပြီး ဒီလောက်ချစ်မိတာ။ အစ်ကိုကြီးမှာ ရှိသမျှ အချစ်ဓာတ်၊ အစ်ကိုကြီး ထုတ်နိုင်သမျှ အချစ်အားတွေနဲ့ အထွေးကို ချစ်မိတာပဲ။ အချစ်ကြီးသလောက်၊ အယုံအကြည်ကြီးသလောက်၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးသလောက် အကျနာပြီ အထွေးရေ။”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ညွန့်မောင်သည် စောင်ကို ပြင်၍ခြုံကာ ဘေးစောင်းအိပ်ပြန်၏။ တရွဲရွဲ တပျောက်ပျောက် ကျနေသော မိုးသံနှင့်အတူတူ အထွေး၏ ငြင်းပယ်စကားတို့သည် သောတအကြည်ဓာတ်အတွင်းသို့ တစ်မိမိမိ ဝင်နေလေ၏။

“နံပါတ်ရှစ်၊ သူများတွေ အိပ်နေတယ်နော်၊ သီချင်းမဆိုနဲ့ဦး။ ဟုတ်လားနော်၊ ၂ နာရီထိုးတော့ ဆိုတာပေါ့။ ဟုတ်လားနော်” ဟု ကြည်လင်ညင်သာသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ညွန့်မောင်သည် နံပါတ် ရှစ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်လိုက်၏။ ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော၊ နှုတ်ကောင်းကြော့ရှင်းသော ဆရာမလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ဆရာမသည် ဖြူသောခေါင်းစည်း၊ ဖြူသောအင်္ကျီ၊ ဖြူသောခြေအိတ်၊ ဖြူသောဖိနပ် တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။ ဆရာမကလေးသည် ဝါဝင်းသော အသားရှိ၏။ များစွာသော ကပြားမတို့၏ ဖြူနီသော အသားနှင့်မတူ။ နဖူးပြင်မှာ ရွှေလွင်ပြင်နှင့်တူ၏။ ကွေးကွေးကလေး ရေးရေးကလေး မျက်ခုံးတို့မှာ မဟူရာ ကျောက်လမ်းကလေးများနှင့် တူ၏။ ဝိုင်းစက် ကြည်လင်လင်ဖြစ်သော မျက်လုံးမှာ ပယင်းတွင်းများနှင့်တူ၏။ ပေါ် လွင်မြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် ချွန်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်၊ ငေါ့သည် ဟုလည်း မရေးနိုင်၊ ပွသည်ဟုလည်း မတွေးနိုင်ဘဲ အချိုးကျသည်၊ လှသည်ဟုသာ ဆိုနိုင် ရေးနိုင် တွေးနိုင်သော နှာဝတို့သည် ရွှေတောင် ရွှေဝူတို့နှင့်တူ၏။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖြူစင်ညီညွတ်သော သွား တို့သည် ပတ္တမြားတောင်ကြားတွင် ပုလဲတွေ စီထားသည်နှင့်တူ၏။ ဆရာမကလေးသည် နံပါတ်ရှစ်ကို ချောမော့၍ ငြိမ်စေပြီး ဖိနပ်သံ မပေါ်အောင် ဖြည်းဖြည်းကလေးလျှောက်၏။ အဖြူဝတ်သည့် ဒေဝစွရာ နတ်မယ်လှသည် ပန်းမျိုးစုံပေါ်သည့် ပန်းတော ပန်းမွေ့ရာတွင် ရွှေ ကလေးလျှောက်ကာ ဝမ်းစာရှာနေကြသော လိပ်ပြာကလေးများကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ ဆရာမကလေးသည် လူနာများ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုနေသည်။ ညွန့်မောင်သည် မျက်စိကိုမှေးပြီး

အတွေးနယ်ချဲ့ပြန်သည်။ “သူများတွေ အိပ်နေတယ်တဲ့။ တယ်ထောက် ညာတဲ့ ဆရာမကလေးပါလား။ အင်းလေ၊ သူ့ဝတ္တရားမို့ ပြောတာပေါ့။ မိန်းမတွေကို အပြောနဲ့ အထင်ကြီးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ပါးစပ်နဲ့ အကဲမခတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့လို အမျိုးမမှန်တဲ့ ကပြားမတွေ မပြောနဲ့၊ အမျိုးစစ်တဲ့ အထွေးကိုတောင် မယုံရဘဲဟာ။ အထွေး... အထွေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက်ရပါ့မလဲ။ အချက်ရတိုင်း သူကလေးဟာ ပေါ်ပေါ်လာတာပဲ။ မလာနဲ့၊ မပေါ်နဲ့၊ ငါ မစဉ်းစားတော့ဘူး” ညွန့် မောင်သည် မျက်စိကို တအားကုန် စုံမှိတ်ပြီး အိပ်လေ၏။

“နံပါတ်သုံး၊ နံပါတ်သုံး၊ ရှင့် အပူဒီဂရီတိုင်းမလို့” ဟု ခေါ် သံကြောင့် ညွန့်မောင်သည် နိုးလာ၏။ ယခင် ဆရာမကလေးသည် ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ဆရာမသည် ညွန့်မောင် ပါးစပ်ထဲတွင် ပြဒါးတိုင်ကို ထည့်ပေးပြီး ညာဘက်လက်ကို ယူ၍ သွေးစမ်း၏။ ဆရာမသည် နာရီကိုကြည့်လျက် သွေးခုန်သည်ကို ရေ တွက်၏။ ညွန့်မောင်ကား ဆရာမမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေ၏။ ညွန့် မောင်သည် မိမိ၏ နှလုံးသွေးခုန်သံကို ကြားနေရသည်ဟု ထင်၏။ တစ်မိနစ်ကြာလျှင် ဆရာမလေးသည် နာရီမှ ညွန့်မောင်၏ မျက်နှာသို့ ကူးပြောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ စိန်သည် လှုပ်ရှားသွားလျက် အလင်း ရောင်ဖြင့် ဟပ်မိသောအခါ ဖျတ်ခနဲလက်သွား၏။ သို့လက်၍ ထွက် လာသော စိန်ရောင်ကြောင့်ပင် လူတို့သည် စိန်ကို အာရုံတပ် မက် မောကြ၏။ ထိုအတူ ဆရာမကလေး၏ မျက်လုံးများသည် နာရီဆီမှ ညွန့်မောင် မျက်နှာဆီသို့ ကူးပြောင်းသွားသော တစ်ခဏ၌ ဆရာမ အား စိုက်၍ကြည့်နေခဲ့သော ညွန့်မောင်၏ မျက်လုံးအရှိန်နှင့် ဟပ်မိ သောကြောင့် လက်ခနဲ ဝင်းခနဲ အရောင်ထွက်လာ၏။ ထိုလျှပ်တစ် ပြက်သော တစ်ခဏအတွင်း ဝင်းလက်၍သွားသော မျက်လုံးအရှိန် ကြောင့် ညွန့်မောင်သည် ဆရာမ၏ အလှဓာတ်ရူပါရုံတွင် အာရုံကွန် မြူးမိလေသည်။

ဆရာမကလေးကား အခြားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မှမပျက်ဘဲ ပြဒါးတိုင်ကို ယူ၍ကြည့်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းရှိ ဇယားကွက်တွင် ရေးမှတ်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီ သူ့ခုတင်သို့ ဒါရိုက်တာထွန်းမြင့် ရောက်လာပြီး “ကိုညွန့်မောင်၊ ခုနင်က ဆရာမလေး သိပ်ချောတာပဲဗျ။ ရုပ်ရှင်ထဲ သုံးရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“အို ... ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲသွင်းပြီး ပျက်ဆီးမလို့လား။ ခင်ဗျားတို့ ဒါရိုက်တာတွေဟာ သိပ်ဉာဏ်များတယ်”

“ကျုပ် ဒီလိုမပျက်ဆီးတတ်လို့ ဒီဆေးရုံ ရောက်တာပေါ့ဗျ။ အမှန်ကတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဒီအကျင့် ကျင့်ချင်တဲ့သူတွေအဖို့ စားလမ်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တကယ်ပြောတာ။ သိပ်ချောတာပဲ။ မြန်မာလို ဆင်လိုက်ရင် တော်တော်လှမယ့် ဟာကလေးဗျ။ ခုနင်က သီချင်းဆိုတဲ့အကောင်လည်း အတော်ကောင်းတယ်။ အသံရော ရုပ်ရော”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်သဘောကျတာပဲ။ ခင်မောင်ရင့် အသံအတိုင်းပဲဗျ”

“ကျုပ်သွားပြီး အသိဖွဲ့လိုက်ဦးမယ်”

ထွန်းမြင့်သည် နံပါတ်ရှစ်မှ စောစောက သီချင်းဆိုသူထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုသူနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ထိုသူကိုပါခေါ်၍ ညွန့်မောင် ခုတင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ နံပါတ်ရှစ်သည် ခုံရှည်ကလေး ပေါ်တွင် ထိုင်၏။ ထွန်းမြင့်ကား ညွန့်မောင်၏ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၏။ ညွန့်မောင်က ခေါင်းရင်းတွင်မှီ၍ ထိုင်ရင်း-

“ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ။ ခင်ဗျားရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဟု မေး၏။

“နှစ်လကြာပြီဗျ”

“ဟင် ... ကြာလှချည်လား။ ခင်ဗျားရောဂါက ဘာဖို့လို့ ဒီလောက် ကြာသလဲ”

“ဒီလိုကိုးဗျ။ ကျုပ်ဟာ ဖြတ်ပစ်ရတယ်”

“ဖြတ်ပစ်ရတယ်။ တယ်ခက်တာပဲ” ဟု ထွန်းမြင့်က ဝင်၍ အံ့ဩလိုက်၏။ ညွန့်မောင်ကား ခစ်ခဲနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ဖြတ်ပစ်ရဆို ဒီလိုကိုးဗျ။ ကျုပ်ကိုက ရမ်းပါတယ်။ ကျုပ် မိန်းမသေတော့ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ အပျော်လိုက်တာပဲ”

“မိန်းမသေလို့ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု ညွန့်မောင်က မေး၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့လင်မယား သိပ်ချစ်တာ။ ငယ်ငယ်လေးက ခိုးပြေးပြီး အတင်းချစ်ကြတဲ့ လင်မယား။ သူသေတော့ ကျုပ်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ကျန်ရစ်တာကိုး။ ဒါနဲ့ အပျော်လိုက်တာပဲ။ မနားတမ်းဆိုသလိုကိုဗျ။ ပထမတော့ ရှန်ကာအနုကလေး နည်းနည်း ရတာပါပဲ။ ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ဘူး။ ရှန်ကာရှိရက်နဲ့လည်း လိုက်တာပဲ။ ဆေးမြီးတို့နဲ့ ပျောက်အောင်ကုပြီး လိုက်မြဲ လိုက်ပြန်တာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ရှန်ကာအကြမ်းဆိုတာ ရတာပဲဗျ”

“ဘာဆေးထည့်သလဲ”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဖန်ရည်ဆေး။ တရုတ်ဖယောင်းချက်တွေထည့်။ ပျောက်ပဲ မပျောက်နိုင်ဘူး။ ကြီးကြီးသာ လာလိုက်တာ အားလုံး စားကုန်ရောဗျ။ တစ်ခြမ်းကုန်အောင်စားတော့ ဆေးရုံလာတာပဲ။ ဆရာဝန်က ဆေးရုံတက်ရမယ်ဆိုတာ မတက်ချင်တာနဲ့ အိမ်ပြန်ကုန်ပြန်ရော။ ကုလို့မပျောက်ဘူး။ ဆိုးသာလာတယ်။ ဒါနဲ့ ဆီးတောင်သွားလို့ မရတော့တဲ့ဘဝ ရောက်တာပဲဗျ။ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ယောက်ျားကိုယ်ပေါ်မှာ ခြစားထားသလိုပဲ အပေါက်အပေါက် ဖြစ်နေတာဟာ ကျုပ်ဖြင့် ကြည့်မိရင် ခေါင်းကြီးကြီးသွားတာပဲ။ ဆေးရုံပြေးလာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုမရတော့ဘူး။ ဆေးထိုးရုံနဲ့လည်းမရ၊ ဆေးထည့်ရုံနဲ့လည်းမရ၊ ဆီးပိတ်ပြီး သေမှာစိုးရလို့ မြန်မြန်ဖြတ်ပစ်ရတော့တာပဲ”

ညွန့်မောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့သည် ဖိန်းရိန်းသွားကြလေ၏။ သူ

တို့မှာ ထိုသို့မဖြစ်သဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ဘုရား... ဘုရားဟု မြည် တမ်းကြ၏။

“တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ။ ဒီအမှုအတွက် နောက်ထပ် ကိစ္စမများရတော့တာပေါ့” ဟု ထွန်းမြင့်က နှစ်သိမ့်စေ၏။

“ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်အလုပ်နဲ့တော့ သိပ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဒီပြင် မင်းသားတွေတော့ ထိန်းမရဘူး။ ဒီလို မင်းသားမျိုးကိုတော့ ထိန်းရမှာပဲ” ဟု ညွန့်မောင်က ပြောလိုက်၏။ ထွန်းမြင့်လည်း ပြုံးလျက်ရှိ၏။

“ခက်တယ်။ ရုတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်တော့ ပြတ်နေတာပဲ ကောင်းသလိုလိုပဲပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တဏှာဆိုတာ ဒီနေရာကချည်း စဖြစ် ပွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်လောကက ရူပါရုံ သဒ္ဒါရုံ စတဲ့ အာရုံတွေနဲ့ အာရမ္မဏပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက စက္ခုသောတ စတဲ့ အကြည်ဓာတ်တို့ ထိတွေ့မှုကစပြီး ပေါ်လာတာကလား။ အသက် နဲ့ကိုယ် မြဲနေသရွေ့ ဒွာရငါးဖြာကနေပြီး အာရုံငါးပါးကို ဖမ်းယူမယ်။ ဖမ်းယူတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တဏှာဆိုတဲ့ဟာပေါ်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အဖြစ်က စိတ်ကသာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် မလုပ်နိုင်ဘဲနေမှာပဲ။ မကြာခင်က ဆင်းသွားတဲ့ လူတစ် ယောက်ဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ အနာပေါက်တယ်။ အစာစားလို့ မရဘူး။ ဝမ်းကတော့ သိပ်ဆာတယ်။ သိပ်ခက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အာခေါင်ထဲက နေပြီး ကြက်ပေါင်ပြန်သွင်းပြီး အစာကို သွန်ချတယ်။ ဒီတော့ အာဟာရ ဆိုတာ ပြည့်တင်းတယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဒီလိုအစားထိုးပြီး သောင်းကျန်းတဲ့ စိတ်ကို ဖြေလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ထင်တာ စိတ်ကို နှိမ်ရင်း နှိမ်ရင်းနဲ့ ပိန်ချုံးပြီး ဘဝတုံးရမှာပဲ။ စိတ်ဆိုတာကလည်း ထားရာမှာ နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တွန်းကန်တော် လှန်တတ်တယ်” ညွန့်မောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့ကား ထိုသူကို သနားသွားကြလေ၏။ ငိုငိုသွားကြ၏။

“ခုနင်က ပါးစပ်ထဲမှာ အနာပေါက်တယ်ဆိုတာက ဘာဖြစ် တာလဲ” ဟု ညွန့်မောင်က ကြားဝင်၍မေး၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“အဲဒါလည်း ဖာကျိုးတာ တစ်မျိုးပဲဗျာ။ အဲဒီဟာမျိုးက တတိ ယအဆင့် ရောက်သွားပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှောက်လည်ပတ်နေတဲ့ ဆစ်ဖလစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အတော်ယုတ်မာတယ်။ ဂျာမန် ရေငုပ် သင်္ဘောတွေထက် ဆိုးသေးတယ်။ သွေးထဲသားထဲမှာ ငုပ်သွားနေပြီး ပေါ်ချင်တဲ့နေရာ ပေါ်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လည်ဝင်းမှာပေါ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချိုင်းကြားမှပေါ်တယ်။ ခုနင်ကလူမှာတော့ အာခေါင် ထဲမှာ ပေါ်တာပဲဗျ”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြော ဘူး။ အော်ချည်းနေရတာ။ ကျုပ်ဖြင့် သနားလို့မဆုံးဘူး။ ရေသောက် ရင်လည်း ကြက်ပေါင်ပိုက်နဲ့ပဲ သွင်းရတာပဲ။ ဆေးသောက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ပြီးတော့ ဆေးတို့ ရေတို့ကို ဒီအတိုင်း သောက်ချရင် ဝင်တော့ ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနာကို ဖြတ်သွားရတော့ ဆေးထဲ ရေထဲမှာ အနာက ပြည်တွေ၊ ပိုးတွေ ပါသွားရော။ ပါသွားရင် အစာအိမ်ကို ချက်ချင်း ဥပဒ်ပေးမယ်။ ဆေးရုံမှာသာမကရင် သေဖို့များတယ်ပေါ့။ အပြင်မှာတော့ ကြက်ပေါင်ပိုက်တွေ ဘာတွေနဲ့ သောက်မှာမဟုတ် ဘူး။ ဒီအတိုင်း သောက်ချကြမှာ”

“နို့... နေစမ်းပါဦး။ ဟိုဘက်ကသူငယ်လေးက ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ရှိဦးမယ်”

“ဒီသူငယ်က သူ့အဖေဆီက အမွေရတဲ့ အနာပေါ့ဗျာ။ မွေး ကတည်းက ဆစ်ဖလစ်ပိုး ပါလာတာပဲ။ ငယ်ငယ်မွေးစကလည်း အနာကြီး ပေါက်ဖူးသတဲ့။ အနာပျောက်သွားလို့ ကင်းပြီရှင်းပြီ ထင် နေရာတယ်။ ခု လူပျိုဖြစ်မယ် ကြံခါရှိသေး ရင်ဘတ်နို့အုံကြားမှာ အနာကြီး ပေါက်လာပြန်တယ်။ လက်သီးဆုပ်လောက် မကဘူး။ ငါး လရှိပြီ။ မပျောက်သေးဘူး။ သူငယ်ကလေးဟာ အနာက ကိစ္စမရှိဘူး။ လူတကာမြင်လို့ ဖာကျိုးတယ်ထင်မှာစိုးလို့ သိပ်ရှက်နေတယ်။ ဘယ်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သူနဲ့မှ စကားမပြောရဲဘူး။ ရှက်တာက အလွန်ပဲဗျာ။ သနားစရာပဲ”
 သို့ဖြင့် စကားပြောနေကြရာ ညွန့်မောင်၏ ဒူးဆစ်အနာမှာ ကိုက်ခဲ၍
 လာပြန်လေသည်။ မိုးလည်း သည်းထန်စွာ ရွာကျလာ၏။ မိုးသည်းထန်
 သဖြင့် မှောင်မည်း၍လာလေရာ ဓာတ်မီးများကို ဖွင့်ကြရလေ၏။
 မိုးသံက ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူတို့သည် အချင်းချင်း စကားပြောသည်ကို
 မကြားနိုင်ဖြစ်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် စကားရပ်ပြီး လူစုခွဲကြသည်။
 ညွန့်မောင်သည် စာဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။ သို့ရာတွင် စာ
 ဖတ်၍ မဖြောင့်နိုင်ရှာပေ။ အနာသည် တိုး၍တိုး၍ ကိုက်နေလေသည်။
 ထို့ကြောင့် “ဆရာမ၊ ဆရာမ” ဟု အော်ခေါ်၏။

အတန်ကြာသော် ကရင်မကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ
 သည်။ သူသည် အင်္ကျီဖြူ၊ လုံချည်နီ၊ ပဝါဖြူတို့ဖြင့် ဆင်ထားသည်။
 မျက်နှာမှာ စူအောင့်လျက်ရှိ၏။

“ဘာလဲ၊ ဘာလို့ သိပ်အော်တာလဲ”

“သိပ်ကိုက်တယ်”

“ကျွန်မတို့ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဆရာဝန်လာမှ ဆရာဝန်ကိုပြော”
 ထိုဆရာမသည် ပြန်သွားလေ၏။ ညွန့်မောင်သည် မခံချိမခံသာ
 ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေ၏။ အတန်ကြာသော် “ဆရာမ၊ ဆရာမ” ဟု အော်ဟစ်
 ခေါ်ပြန်၏။ ပထမဦးဆုံးတွေ့ခဲ့သော ဆရာမကလေး ခပ်သုတ်သုတ်
 ပြေးလာ၏။ မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်ပျူငှာရှိ၏။

“ဘာအလိုရှိသလဲ နံပါတ်သုံး။ ကိုယ်ကိုမလှုပ်နဲ့လေ၊ ငြိမ်ငြိမ်
 ထား”

“ကျွန်တော် ကိုက်တယ်”

“ကိုက်တယ်၊ နေလေ လုပ်ပေးမယ်။ အေးလာရင် ကိုက်တာ
 ပေါ့။ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်” ဟု ချောမော့ကာ ပြောလိုက်သံကို ကြားရုံဖြင့်
 ပင် ညွန့်မောင်တွင် များစွာ သက်သာရာရလေ၏။ မကြာမီ ညွန့်မောင်
 ၏ ဒူးကို ရေဒီယန်ဟိတ်ခေါ် အပူဓာတ်ဖြင့် သက်သာအောင်လုပ်ပေး၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သို့ဖြင့် သုံးနာရီခွဲလေ၏။ အစားအစာ ကျွေးလေ၏။ ညွန့်မောင်
 နှင့် ထွန်းမြင့်ကား တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ပေးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သား
 အစားအစာကို ရလေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ သူတို့သည် စားသောက်၍ မြိန်
 ရှက်ကြ၏။ လေးနာရီခွဲလောက်တွင် ကရင်ဆရာမနှင့် အခြား ကပြား
 ဆရာမကလေး တစ်ယောက်တို့သည် ဆေးလိုက်၍ တိုက်ကြ၏။ ညနေ
 ငါးနာရီထိုးလျှင် ဧည့်သည်များ လာရောက်၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

စံဖေသည် သစ်သီးအိတ်ကလေးကိုင့်၍ ရောက်လာ၏။

“အိုင်ဆေး၊ ကိုယ့်ကောင်းမှုကြောင့် ယူတော့ ဆေးရုံရောက်လာ
 တာပဲကွ။ မင့်အပြစ်လည်း ပါသေးတယ်။ မင်းက တယ်ပြီး အတင့်
 ရဲတာပဲ။ ဖာကောင်မတွေကို မိန်းမကောင်းကြီးတွေ ထင်တာကိုးကွ”

“အေးကွာ၊ ယုံမိတာထားပါတော့။ နောက်များဆိုရင် ဘယ်
 မိန်းမကိုမှ မယုံဘူး”

“လှလှက ဆေးရုံလိုက်မေးချင်ပါတယ်တဲ့ ကိုယ့်လူ။ ခေါ်ခဲ့ရ
 မလား”

“ဒါထက် လှလှက ငါ့ကို တကယ်ချစ်နေတယ် ထင်တယ်
 ကိုယ့်လူ”

“မင့်တော့ သိပ်နတဲ့လူပဲ။ လှလှတို့လိုလည်တဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ
 မင်းကလည်း မင်းကိုအချစ်ဆုံး၊ ငါကလည်း ငါ့ကိုအချစ်ဆုံးထင်အောင်
 လုပ်တတ်တယ်။ မင်းကျတော့ မင်းတစ်မျိုး၊ ငါ့ကျတော့ ငါ့တစ်မျိုး၊
 မှတ်ထား”

သူတို့ထံသို့ ထွန်းမြင့်လည်း ကူးလာ၏။

“ကိုစံဖေ၊ ကျုပ်တို့ဆီကို ဘယ်တော့လာမလဲ” ဟု ထွန်းမြင့်က
 မေးရာ စံဖေက -

“အခု လာတာပဲဗျ” ဟု ဖြေ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူနေဖို့ပြောတာ”

သုံးယောက်သား ဝါးစနဲ ရယ်ကြ၏။ ရယ်သံကြောင့် နံပါတ်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ခြောက်တွင် လူနာမေးနေကြသော မိန်းမများက လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။
ခပ်ချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၏။

“ဟေ့ ... ဟိုကောင်မလေးက ခပ်နိပ်နိပ်ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲဗျ။
မိန်းကလေးတွေက အကျိုးတွေလာမေးနေတယ်။ ရှက်စရာကြီးဗျာ”
ဟု စံဖေက ညွှန်မောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့အား မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူစိမ်းဆိုရင်ဖြင့် ရှက်စရာကြီးပဲ။ ဟာ ... အဲဒီ
ခုတင်က လူနာကလည်း အဘိုးကြီးပါလားဗျ။ ကောင်မကလေးက
မယားကလေးများလား၊ ကြည့်ကြပါဦးဗျာ”

ညွှန်မောင် ကြည့်ရာဘက်သို့ သုံးယောက်လုံးလိုက်၍ ကြည့်
ကြ၏။ ထွန်းမြင့် ပြုံးပြီး -

“မဟုတ်ဘူး၊ သမီးထင်တယ်။ အရမ်းလည်း မပြောကြနဲ့လေဗျာ၊
ကျုပ်တို့ ငရဲကြီးနေဦးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ကြံကြံစည်စည် အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအရွယ်ကျမှ ကျိုး
နေပါလိမ့်မလဲ။ ကျိုးရင်လည်း သမီးတွေကို အသိပေးဖို့ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ သမီးတွေကိုလည်း ရှက်ဦးမှပေါ့” ဟု ညွှန်မောင်က
မှတ်ချက်ချလေ၏။

“ကျုပ် စောစောက မေးထားလို့ ဒီအဘိုးကြီးအကြောင်း သိ
ပြီဗျ။ အဘိုးကြီး ပေါင်ချန်မှာ ကျုပ်ထွက်နေတာကိုးဗျ။ ဆရာဝန်တွေ
ကစော့ လူပျိုနာပဲလို့ ပြောတာပေါ့။ အဘိုးကြီးက ခုထက်ထိ ငြင်း
နေတဲ့နဲ့။ သူ့ဟာ စက်တန်ပါတဲ့။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းတဲ့
မိန်းမ မသွားမလာဖူးပါဘူးလို့သာ အဘိုးကြီးက တွင်တွင်ငြင်းနေတယ်။
ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့အဘိုးကြီး အမှန်ဖွင့်ပြောအောင် ညကျမှ
ညှစ်ထုတ်မယ်”

နောက် ဦးလေးသောင်း ရောက်လာလေ၏။ စံဖေ ပြန်သွား၏။
ထွန်းမြင့်သည် သူ့အိပ်ရာသို့ သူပြန်လေ၏။

“ပျဉ်းမနားက ဘာသတင်းများ ရသေးသလဲ ဦးလေးသောင်း”

“ဘာသတင်းမှ မရဘူး၊ မင်း အလုပ်ထွက်ကတည်းက ဦးဘဆင်
ကြီးမှာ ရန်ကုန်တိုက်ခွဲဖြုတ်ပြီး ရန်ကုန်မှာ လုပ်စရာရှိသမျှကိုလုပ်ဖို့
ဘုံဘေဘားမားကို လွှဲလိုက်တယ်။ သမီးကို လင်ပေးစားမယ်၊ ဘာမယ်
ဆိုတဲ့ စကားမျိုးလည်း ဘာမှမကြားရဘူး၊ အစဉ်းစားတော့ အကျပ်
သားပဲ ညွှန်မောင်ရာ”

“ဟုတ်တယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မပေးစားမှာကတော့
သေချာပြီပဲ။ နောက် သူတို့ဘာလုပ်လုပ် ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့။
သိတောင် မသိချင်တော့ဘူး”

“ဟေ့ ... ဒီလိုစိတ်ပြတ်ရင် ငါက သိပ်သဘောကျပေါ့ကွယ်”

“ပြတ်တယ်။ ဘာမပြတ်နိုင်စရာ ရှိသလဲ။ သူ့မပြတ်နိုင်လို့
ဒီလောက် ဒုက္ခတွေရောက်ရပြီ။ ဒါမှမပြတ်ရင် ကျုပ် လူမဟုတ်တော့
ဘူးပေါ့”

ဦးလေးသောင်းသည် များစွာ ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။ ကြမ်း
ကြုတ် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းနောက်မှ ငြိမ်သက်သာယာသော
ဥတုသည် ဝင်လာတော့မည်။ ညွှန်မောင်၏ အတွင်းဓာတ် ဂနာငြိမ်သော
အခါသည် ညွှန်မောင် ကြီးပွားထွန်းကားမည့် အချိန်တည်း။ သူတို့ကို
မင်းစိတ်ကပြတ်ရင် သူတို့လောက် ဟန်ကျတဲ့မိန်းမ ရှာယူတာပေါ့ကွာ”

“ဦးလေးသောင်း၊ ကျွန်တော် မိန်းမ မရှာတော့ဘူး။ မိန်းမရှာတာ
ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ။ အချိန်စေ့ပြီ၊ ဦးလေးသောင်း ပြန်တော့”

ဦးလေးသောင်း ပြန်သွားလေသည်။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ
ရွာလာပြန်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ငါ မိန်းမ မရှာတော့ဘူး၊ ငါမိန်းမ
ရှာမိလို့ အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာ။ သစ်တောဝန်ထောက် လုပ်နေတုန်း
က မိန်းမ မရှာဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းထားတော့ ချမ်းသာလိုတဲ့ အထွေးတို့နဲ့
တွေ့လို့ မိန်းမရှာချင်စိတ် ပေါက်ကတည်းက ငါ ဒုက္ခရောက်ရတာပဲ။
အထွေး၊ မင်းဟာ ငါ့ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ ဟာမကလေးပဲနော်။ သံ
ယောဇဉ်မီး၊ အချစ်မီး၊ မယားမီးဆိုတာတွေ တယ်မှန်ပါကလား။ ဒီမီး

တွေ လောင်ကျွမ်းလို့ ကိုယ်တွေလည်း ရောင်ရမ်းကုန်ပြီ” ညွန့်မောင်သည် စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ အထွေးကလေးနှင့် ပတ်သက်သော တွေးရေးတော့ရေးများကို ဖြတ်တောက်၏။ အထွေးပျောက်၍ စာအုပ်တွင် စိတ်ရောက်လျှင် မျက်စိမေးလာ၏။ နောက် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

ညတွင် ညွန့်မောင်သည် အမလေးဟူသော စူးရှသံနှင့် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသံတို့ကြောင့် လန့်နိုးလေသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ည သူနာပြုရသော ကရင်ဆရာမကလေး နှစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ညွန့်မောင်တို့အခန်းမှ ရုံးခန်းသို့ ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဆရာမကလေးတို့သည် မေတာကုလား၊ ဘွိုင်ကုလားများကို ခေါ်နေသံကြားရသည်။ သူ အခန်းတွင်းသို့ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေလိုက်ရာ နံပါတ်ကိုးရှိ သူနာသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ သူသည် ဗလာရှင်းရှင်း ဝတ်လစ်စလစ် ကျင်းလျက်နေသည်။ သူ၏ မဖီးမလိမ်း မကိုက်မညှပ်ဘဲ ပစ်ထားသော ဆံပင်တို့သည် လူရိုင်းများ၏ ဆံပင်ကဲ့သို့ ထောင်၍နေသည်။ ဖွာ၍နေသည်။ သည်လူ ဆရာမများကို ဘာလုပ်သနည်း။ သည်လူ ကုလားလော၊ မြန်မာလော။

ချက်ချင်းပင် မေတာကုလားနှင့် ဘွိုင်ကုလားတို့သည် နံပါတ်ကိုးသို့ ပြေးလာကြသည်။ ထွန်းမြင့်လည်း နိုးသဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ နံပါတ်ကိုးဆီသို့ လာလေသည်။ ဘွိုင်ကုလားက “ဟေ့ ... နင်ဘာလို့ အဝတ်ချွတ်ပစ်သလဲ” ဟု အော်ဝေါက်ကာ မေးလေသည်။ မေတာကုလားက “ပက်ကလား၊ ဆာလား၊ ဘောင်းဘီဝတ်လိုက်” ဟု အမိန့်ပေးရင်း ခုတင်ပေါ်ရှိ ဘောင်းဘီကို ဆွဲလိုက်သည်။ ဆွဲလိုက်သော် ဘောင်းဘီတွင်းမှ မစင်များသည် ခုတင်ပေါ်သို့ တစ်စွပ်စွပ် ကျလာလေ၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“နင် ဘာလို့ ဘောင်းဘီထဲ ချိုးယိုသလဲဟင်”

ထွန်းမြင့်သည် နှာခေါင်းပိတ်လျက် အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆစ်ဖလစ်အနာများသည် ပွနေလေ၏။ အမြုပ်တစ်စီနှင့် အချဉ်ပေါက်၍နေသော နှမ်းဖတ်ချဉ်၏ မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ထိုသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အားလုံးသည် အဖောင်းအဖု၊ အထစ်အငေါ့၊ အတွန့်အရှုံ့တို့ဖြင့် ပိန်းနေလေ၏။ ပေါင်တွင် မစင်တွေ လူးနေသေး၏။ ထွန်းမြင့်ကား ကြည့်၍ မသတိလှသဖြင့် ညွန့်မောင် ခုတင်ဆီသို့လာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နံပါတ်ကိုးကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

ကရင်ဆရာမကြီးသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားနေသည်။ “နံပါတ်ကိုးဟာ ဘိပ်ဆိုးနေတယ်။ အဝတ်အစားလည်း မဝတ်၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဘူး။ စကားတွေ တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့။ ကျွန်မတို့ သွားကြည့်တော့ သူအိပ်ရာက ဗြုန်းခနဲထတာပဲ။ ဒီတော့ အဝတ်အစား ဘာမှမပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရတယ်။ ရယ်မနေနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အသည်းတုန်လှပြီ။ မြန်မြန်လာပါ”

မေတာကုလားသည် ဘောင်းဘီအသစ်တစ်ခုကို ယူပြီး ထိုသူအား ပေး၏။ ထိုသူသည် ကိုင်ပြီးကြည့်နေ၏။ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

“ဝတ်လေ၊ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားရမယ်”

“ငါ့ ပူတယ်ကွ၊ မဝတ်ဘူး။ ရိုး ... ရိုး ... ပူလိုက်တာ”

“ပူပေမယ့် ဝတ်ရမယ်၊ လာဝတ်” ဟု မေတာသည် ဘောင်းဘီ ဇွတ်ဝတ်ပေးလေ၏။ နံပါတ်ကိုးသည် အမလေးဟု အော်၏။ အကြောင်းမူကား အနာတို့နှင့် ဘောင်းဘီထိရာ များစွာစပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘွိုင်ကုလားသည် အိပ်ရာကို လဲပေးရသည်။ နောက် ဘွိုင်နှင့် မေတာသည် ထိုသူကို အတင်း အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ သိပ်ရသည်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲမိလျှင်ပင် ငန်းဖမ်းတော့၏။

‘ဟဲ့’ ဖမ်း၊ ‘ဟဲ့’ ဖမ်း၊ ဖမ်း။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

နောက်ခဏတွင် “ကြောက်ပါပြီဘုရား၊ ကြောက်ပါပြီ”

နောက်အချိန်တွင် “မြင်းထုတ်ခဲ့ဟေ့”

နောက်အတန်ကြာတွင် “သောက်လိုက်ရင်ချို၊ မျိုလိုက်ရင်ခါး”

ဆရာဝန် ရောက်လာ၏။ ဆရာဝန်သည် ထိုသူကို အိပ်ဆေး ထိုးပေးလိုက်၏။ နောက်မကြာခင် ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်သံသည် ပေါ်လာ၏။ ဆရာဝန်က ရယ်ပြီး ထွန်းမြင့် ထိုင်နေသော ညွန့်မောင် ခုတင်သို့ လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေတော့ အအိပ်ပျက်ကုန်ကြတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ လန့်နိုးတာပဲ။ ဆရာမလေးတွေလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ပြေးကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာရဲ့”

“ဆစ်ဖလစ်ဖြစ်တာပဲ။ အတော်ကြာပြီ ထင်တယ်ဗျ။ အနာတွေ က အားကြီးတော့ အဖျားကလည်း သိပ်တက်နေတာပဲ။ ၁၀၃၊ ၁၀၄ တောင် ရှိတယ်။ ငန်းလည်း ဖမ်းတာပေါ့”

“သိပ်ဖျားလို့ထင်ပါရဲ့ ဆရာ၊ ပူတယ်တဲ့။ ဘောင်းဘီလည်း မဝတ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဖျားရုံတင်မကဘူး၊ နည်းနည်းလည်း ရူးနေပြီ။ သူ့ကြည့်ရတာ အကဲမလှဘူး။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးဟာ ကြာရင် ကျောမှာရှိတဲ့ အကြောမကြီး တွေအတွင်း ဝင်မိတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဦးနှောက်ကို သူတို့ ဝင်နိုင်ကြ ရင် ရူးတာပဲ။ ကုလို့ခက်တယ်”

“တယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ဆရာ”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းတာကတော့ မပြောနဲ့တော့။ ခဏဖြစ်လာပြီး ချက်ချင်းသေသွားရင် ကောင်းတယ်။ ခက်တာက ဖာကျိုးလို့ ချက်ချင်း မသေဘူး။ နာတာရှည်ရောဂါ ဝင်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းသေတာက ခက် တယ်။ ကျုပ်တို့တော့ ဖားတယ်ဗျ။ ညဆရာဝန်ကလည်း နှစ်ယောက် တည်းရှိတယ်။ ဆေးရုံကြီးတစ်ဝင်းလုံး ဟိုအဆောင်ကခေါ်၊ ဒီအဆောင်

ကခေါ်နဲ့ ပြေးနေကြရတာပဲ။ ဆောင်းအခါတောင် ချွေးကျလောက်အောင် ဖြစ်တယ်။ ခုနစ်ကပဲ ဟိုအဆောင်ရှစ်မှာ လူနာတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ရသေး တယ်။ စဖြစ်တာက ညောင်းကျတာပဲ။ နောက် ညောင်းကျတာပျောက် အောင် ဒီအဆောင်မှာကုတယ်။ ညောင်းကျပျောက်တော့ ဟောဒီက သွေးကြောပြတ်ကျန်ရစ်လို့ သွေးဒလဟောဆင်းတယ်။ သွေးဆင်းလွန်ပြီး အိပ်မပျော်ကိုက်ခဲ အားနည်းသေမှာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကဲ ... အိပ်ကြဗျ”

ဆရာဝန်သည် ထွက်သွားလေ၏။ နံပါတ်ကိုးမှ ဟောက်သံ သည် ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းနေ၏။ ထွန်းမြင့်နှင့် ညွန့်မောင်တို့၏ ရင်များသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေ၏။ ကာလသားရောဂါမှာ နာမည် ယဉ်သလောက် အဖြစ်ကြမ်းတမ်းလှ၏။ နံပါတ်ရှစ်ကား ကြီးစွာသော ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံရှာပြီးနောက် ယောက်ျားအဖြစ် ရှုံးရှာပြီ။ ဤနံပါတ်ကိုးကား ရူး၍ လူဖြစ်ရုံတော့မည်။ ဟုတ်သည်။ ချက်ချင်း သေလျှင် တော်ပါသေး၏။ ချက်ချင်းကား မသေ။ တပေပေ ခံစား ပြီးမှ သေကြရသည်။

ထွန်းမြင့်သည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ပြန်၍အိပ်၏။ ညွန့် မောင်ကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိ၏။ သူရဲတစ်ကောင်ကို လူ လယ်ကောင်တွင် တွေ့လျှင် သင်ကြောက်သည်ထက် လူသူမရှိ ဆိတ် ငြိမ်သော အခန်းကြီးထဲတွင် သူရဲကိုတွေ့လျှင် သင် ကြက်သီးတဖြန်း ဖြန်းနှင့် ကြောက်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ဤမျှတိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်တွင် ကာလသားရောဂါတည်းဟူသော သူရဲကို တွေ့ရသော ညွန့်မောင်သည် ကျောစိမ့်၍ တဖိန်ဖိန်တုန်အောင် ကြောက်လာလေ၏။ သူသည် အိပ်၍မပျော်။

“သူ့ခမျာ ရူးရတော့မယ်။ ငါတော့ကော မရူးနိုင်ဘူးလား။ ငါ့သွေးထဲမှာလည်း ဆစ်ဖလစ်ပိုးတွေဟာ ဝင်နေပြီ။ ဪ ... အထွေး မရရင် ရူးမှာပဲလို့ ပြောမိခဲ့တဲ့စကားဟာ မှန်ချင် မှန်နေမှာပါလား။ ချစ်သူကို မချစ်ရရင် ရူးမှာပဲဆိုတာဟာ မှန်တယ်။ ချစ်သူမရရင် စိတ်

မွန်ပြီး မှန်တာ မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ စဉ်းစားဉာဏ်တွေ ဖောက်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါဟာ ရူးတာပေါ့။ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်သူသောက်၊ အပျော်လိုက်သူလိုက်၊ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်တော့လည်း ရူးသွားတာပဲ။ အပျော် အလွန်အကျွံလိုက်တော့ လည်း ရူးသွားတာပဲ။ အချစ်နဲ့ အရူးဟာ တစ်ဆက်တည်းပဲနော်။ အထွေး... အထွေးကို မချစ်ရလို့ အစ်ကိုကြီး အရူးတို့သွားရာ ခရီးကို တစ်ဝက်ကျော်ကျော် နင်းခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့လေ ရှေ့တော့ ဆက်မရတော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရူးတာကို အစ်ကိုကြီးသိပြီ။ ဒီတွင်ပဲ စခန်းရပ်ပြီး ရူးတာတွေ ပြင်တော့မယ်။ အထွေးက မချစ်သော်လည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တနဲ့ ကျန်းမာရေးကို ပျက်စီးခွင့် မပေးတော့ဘူး။ အထွေးကိုလေ ခုနေခါ အထွေးက မချစ်ဘူးဆိုလို့ အစ်ကိုကြီး ရူးပြီဆိုရင် အထွေး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ မယုံပါနဲ့လေ၊ မယုံပါနဲ့။ ယုံရင် အထွေးမှာ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်။ အထွေးဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာ စွာ နေချင်တယ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောခဲ့တယ်နော်။ နေရစေမယ်”

ညွန့်မောင်ကား တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ အထွေးကလေး ကိုသာ တစ်မိမိနဲ့ လွမ်းဆွတ်သွတ်ရနေ၏။ တစ်မိမိနဲ့ လွမ်းဆွတ် သတိရပြီး အထွေးကို ချစ်နေမိပြန်၏။ တရေးရေး သတိရ၍ တစ်မိ မိနဲ့ လွမ်းဆွတ်ပြီး တနွေးနွေး ချစ်ရသည်မှာ အချစ်သမားများအဖို့ စည်းစိမ်အရသာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ညွန့်မောင်သည် ထိုစည်းစိမ်အရသာကို ခံစားနေခိုက် အခန်းမီးအားလုံး လင်းလာလေရာ စိတ်ပျက်၊ အရသာပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

နံနက် လေးနာရီခွဲသဖြင့် အခန်းမီးများ လင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ညသူနာပြုဆရာမတို့သည် လူနာများကို အပူဒီဂရီ တိုင်းကြလေသည်။ ဆရာမတို့ အပူတိုင်းခြင်း၊ သွေးစမ်းခြင်းများကို သုတ်ချီတင်ကြ၏။ အခြားအခန်းဘက်သို့ ၎င်းတို့ ကူးသွားသောအခါ ထွန်းမြင့်က -

“ကိုညွန့်မောင်၊ သူတို့လုပ်သွားပုံ သတိထားသလား။ လူတစ်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ယောက်ကို တစ်မိနစ် အပူတိုင်းရ၊ သွေးစမ်းရတယ်။ ခုတော့ လူအားလုံး ကို တစ်မိနစ်နဲ့ အပြီးနဲ့သွားတယ်” ဟု ညွန့်မောင်အား လှမ်းပြောလိုက် လေ၏။ ထိုတွင်မှ သူသည် မနေ့က ဆရာမချောကလေး ဒီဂရီတိုင်းပုံကို အမှတ်ရလာ၏။ ထိုဆရာမလေးသည် သူ့ကို တစ်မိနစ်တိုင်အောင် သွေးစမ်းခဲ့၏။ ညွန့်မောင်သည် စိန်ခေါင်လက်သကဲ့သို့ လက်သွားသော ဆရာမ၏ မျက်လုံးလေးများကို သတိရလာလေ၏။ “သူများတွေ အိပ်နေတယ်၊ သီချင်းမဆိုနဲ့ဦး” ဟု ထိုဆရာမလေး ပြောစကားကို အခုမှ ဆင်ခြင်မိ၏။ ဆရာမလေးသည် အများအတွက် ထက်ညှာလှ ပေ၏။ ယနေ့ည အဖြစ်အပျက်မျိုးတွင် ဆရာမကလေး၏ ဝါက အသို့ ပြုမည်နည်း။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကိုယ်တုံးတာကို ကြောက်ခြင်းနှင့် လူ အများ အအိပ်မပျက်အောင် ထောက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် အသို့ ပြုမူရာအံ့နည်း။ ညွန့်မောင်သည် ဆရာမကလေး၏ ရုပ်နှံသဘောကို မနှောအာရုံ ဇောငွေနှင့် သဘောတွေ ချီးကျူးနေစဉ် ကုလားလူနာ တစ်ယောက်က ဆေးလာတိုက်သဖြင့် ဆေးသောက်လိုက်ရလေသည်။ ကပြားဆရာမလေး တစ်ယောက်သည် လူနာများကို ကိုယ်တိုင် ဆေး မတိုက်ဘဲ ဆေးကို ဖန်ခွက်တွင် ထည့်ခြင်းကိုသာပြုလျက် ကုလား လူနာအချို့ကို အတိုက်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းနောက် ဘွိုင် ကုလား လာ၍ပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ကို စားသောက် ပြီးသော် ညွန့်မောင်သည် စာကိုဖတ်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် မီးထိန်ထိန် လင်းခဲ့၏။ နေမင်းကား မပေါ်လာ။ တိမ်လွှာ တိမ်လိပ်တို့က ဖုံးပိတ် လျက် ရှိသေးသည်။

မကြာမီ စတင်နာရီခေါ် ပထမဆရာမသည် ရောက်လာလျက် မေတာများ၊ ဘွိုင်များကို တညည တစာစာနှင့် ဩဇာပေးလျက်ရှိသည်။ ပထမဆရာမသည် လူနာများကို လျှောက်ကြည့်ရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ညွန့်မောင်က လက်ပြု၍ခေါ်သည်။ ဆရာမက သူ့ထံလာပြီး -

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ဘာအလိုရှိသလဲ” ဟု လက်ပိုက်ကာ ရပ်၍မေး၏။

“မျက်နှာသစ်ချင်တယ်”

“ဒီအဆောင် နံပါတ် ၂၀ မှာ လူနာတွေကို ဆရာမတွေက မျက်နှာသစ်မပေးဘူး”

“ကျုပ် လမ်းမှမလျှောက်နိုင်ဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မေတာကုလားကို ခိုင်းရုံပဲ”

“မေတာကုလားက ရွံစရာကြီး”

“ဆရာမတွေ မလုပ်ရဘူး။ ကုသရေး ခိုင်းရမယ်”

ဆေးရုံအရာရှိ ဂေဇက်ဝန်၊ ဆေးရုံအရာရှိ၊ ဆရာမသည် ညွန့်မောင်ထံမှ ခွဲခွာခဲ့၏။ ညွန့်မောင်က အသစ်ခိုင်းရမည်ကို ရွံစရာအင်အားပေးခဲ့၏။ စိတ်ညစ်နေစဉ် ထွန်းမြင့်သည် မျက်နှာသစ်အင်အား လည်တွင်စည်းလျက် သူ့ထံ ခပ်သုတ်သုတ် လာလေ၏။ ထွန်းမြင့် မျက်နှာသည် ကြောက်သွေးအနည်းငယ် သန်းနေသည် ထင်ရ၏။ နှာခေါင်းလည်း ရှုံ့လျက်၊ ပါးစပ်လည်း ရှုံ့လျက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာကို မြင်ခဲ့ရလို့ ကျုပ်တော့ အော့ချင်သလို၊ အန်ချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ကြက်သီးကို ထလာတာပဲ” ဟု ထွန်းမြင့်က ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောလေသည်။ ထိုအတွင်း နံပါတ်ရှစ်ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုအနာလဲ ကိုထွန်းမြင့်ရဲ့” ဟု ညွန့်မောင်က မေး၏။

“မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကျုပ်က ရေချိုးမယ်လို့ ရေချိုးခန်း ဝင်တာပဲဗျ။ တံခါးကလည်း စေ့ရုံစေ့ထားတော့ ဝင်မိတာပေါ့ဗျာ။ လားလား အထဲမှာ အဲဒီလူကြီးက တုံးလုံးချွတ်ပြီး အနာရေဆေးနေတာကိုးဗျ။ အနာက ဗိုက်တစ်ဗိုက်လုံး အပြည့်ပဲဗျ။ အပြည့်ဆိုတာ အနာတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြည့်နေတာပြောတာ။ သေးသေးကလေးတွေ ပြည့်နေတာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ညာဘက်ဘေးက ဘယ်ဘက်ဘေးအထိ ရှည်

တယ်။ ချက်အထက် ဟောဒီလိုနေရာကနေပြီး အောက်ပေါင်ကြား နှစ်ဖက်အထိ ကျယ်တယ်။ ဟာ... တစ်ပြင်လုံး သွေးတွေ၊ ပြည်တွေ ရွဲနေတဲ့ အနာကြီးပဲ။ မီးလောင်တဲ့အနာက ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး အရည်လောက်သာ လန်တာတဲ့။ ပြီးတော့ ခြောက်ပြီးမည်းနေတယ်။ ခု သူ့အနာကြီးက ကြီးလည်းကြီး၊ အသားတွေ အဆီတွေလည်းလန်၊ ရဲလည်းရဲ၊ စိုလည်းစို။ ဟာ... ဘယ်လိုများဖြစ်တယ်လို့”

ထွန်းမြင့်ကား ခေါင်းထခါခါ၊ ပါးစပ်တရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်နေ၏။ ညွန့်မောင်သည် ကြက်သီးမွေးညင်း ဖျဉ်းခနဲ ထလာ၏။

နံပါတ်ရှစ်က -

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကိုးဗျ။ မထမဆုံး ဒီလူမှာ ဗျူတိုခေါ်တဲ့ ကျပ်ပေါင်ခြံမှာ ပေါက်သတဲ့။ ဗာရှတ်ပုလဲအင်္ကျီကို ကပ်သတဲ့။ ကပ်တော့ နည်းနည်းပေါက်ပြီး သွေးလေးပြည်လေး ထွက်တာပေါ့။ အကျိတ်ကတော့ ကျန်နေတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ မြန်မာနည်းဖြစ်တဲ့ ခြိမ်းခံရာတဲ့ဗျာ။ ပေါင်ခြံ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အနာဖြစ်လာရော။ ဂရသိပ်မစိုက်ဘဲကိုး။ ဆေးရုံလည်း မတက်ဘူး။ အနာတွေဟာ ကြီးသထက် ကြီးလာတာ။ ဟိုဘက်ပေါင်ခြံနဲ့ ဒီဘက်ပေါင်ခြံ ဆက်မိလာသတဲ့။ အနာဖေးတွေက အထူးကြီးတွေဆိုပဲ။ အဲဒီ အနာဖေးတွေဟာ ပက်ကျိကောင်တွေလို တွန့်တွန့်ပြီး အထက်တက်၊ ဘေးချဲ့နဲ့ သိပ်ကြီးလာတာပဲတဲ့။ ကြီးလာမှ ဆေးရုံတက်တာကိုးဗျ။ လေးလရှိပြီ မသက်သာသေးဘူး။ ဆေးထိုးဖို့ ဆိုတာကလည်း ခက်တယ်ဗျ။ ကာလသားရောဂါ ပျောက်မယ့်ဆေးကို ရိုးရိုးထိုးလိုက်ရင်လည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အနာက သိပ်ကြီးတော့ သူ့မှာ သွေးအားနည်း၊ ခံနိုင်ရည် နည်းနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် အားဖြစ်စေတဲ့ဆေး နှစ်ခါလောက်ထိုး ပြီးမှ ပိုးသေတဲ့ဆေး တစ်ခါသာ ထိုးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လောက်မှ ဆေးတစ်ခါလောက် ထိုးရကျတာပေါ့။ ဒါထက် ခက်ပုံက ဒီလောက်ကြီး သည့်အနာက ဆစ်ဖလစ်ပိုးတွေကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတိုးနေအောင်

မွေးပေးတော့ အသစ်ဖြစ်တဲ့ပိုးနဲ့ သတ်တဲ့ဆေး၊ သတ်တဲ့ဆေးက ရှုံးရ တော့တာကိုး။ ပြီးတော့ အနာပေါ်မှာ မီးရောင်တစ်မျိုး ထိုးနိုင်ရင်တော့ ပျောက်စရာလမ်းရှိသတဲ့။ ခု စစ်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဒီမီးရောင်ကိုဖြစ်စေတဲ့ ကိရိယာတန်ဆာကို ရန်ကုန်မှာ မရနိုင်လို့ ခု သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မကု နိုင်ဘူး။ ဖန်ဆေးရုံပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ဆရာဝန်ကပြောတော့ ဒီအနာဟာ ကုလို့မရတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ နာပြီးသေမှာပဲတဲ့။ လူနာကတော့ မသိ ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ့ကို နာတာရှည်အခန်း ပို့ချင်တယ် ဆိုပဲ”

“နာတာရှည်အခန်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ” ဟု ထွန်းမြင့်ကမေး၏။

“ဟိုဘက်ဟာလေ” ဟု နံပါတ်ရှစ်က ညွှန်ရာ အားလုံးလှည့် ကြည့်ကြသည်။ နာတာရှည်အခန်းကား ဆာကူလာဝဒ်ခေါ် တိုက်ဝိုင်း ကြီး၏ ဝိုင်းသော အဆောင်တစ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ ညွှန်မောင်တို့၏ အကျိုးဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။

“ဒီလူဟာ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု ညွှန်မောင်က မေးလေသည်။

“ဘာကြီးဦးမှာလဲ၊ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိဦးမှာပဲ” ခက်လေပြီ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ဟူသော အရွယ်ကား သူတစ် ပါးအား မှီခို၍နေသော အရွယ်မဟုတ်။ သူတစ်ပါးတို့ကသာ သူ့အား မှီခိုရသော အရွယ်ဖြစ်သည်။ သားသမီးက သူ့ဆည်းကပ်မည်။ မယား၊ ခယ်မ၊ နှမတို့က သူ့အား အားထားမည်။ မိအို၊ ဖအို၊ ဘိုးအို၊ ဘွားအို တို့က သူ့အား မှီခိုမည်။ ယခုကြည့်ပါလော့။ အများတကာ အား ထားစရာဖြစ်သော သူသည် ရောဂါဆိုးကြောင့် အလုပ်အကိုင် မလုပ် နိုင် ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ အညွှန်တုံး၍ လူဖြစ်ရှုံးလေပြီ။ မှီခိုအားထားသူအများ အား ဖရိုဖရဲ လိမ့်လဲစေလေပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် တသွေ့သွေ့ကြေ၍ တရွေ့ရွေ့ သေတော့မည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် မှိုင်တွေကျသွားလျက် အဖော်ခွဲကာ

မိမိတို့အိပ်ရာတွင် အသီးသီးလှဲ၍ ဆစ်ဖလစ်၏ နှိပ်စက်ပုံကို အနုလုံ ပဋိလုံ စိပ်နေကြပေ၏။ ညွှန်မောင်သည် မျက်နှာမသစ်ရသည်နှင့် စိတ်ညစ်နေလေ၏။ ထိုအခိုက် အချောအလှ ကပြားမကလေးသည် စာရင်းစာအုပ်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူ့ကို မြင်ရသောအခါ လမ်းပြတိုင်ကို မြင်ရသော လမ်းမှားနေသူ ကဲ့သို့ ညွှန်မောင်သည် အားရှိသွား၏။ “ငါ၏ အားကိုးမှီခိုစရာ ဆရာမကြီး လာပြီ။ ထောက်ထားညှာတာ ကရုဏာရှေ့ထားသော သူတော်ကောင်းမကြီး လာပြီ”

“ဆရာမ”

“ရှင်... ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါသလဲ” ဟု ပြောကာ ဆရာမသည် ညွှန်မောင်၏ ခုတင်ဆီသို့ လာ၍ရပ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် စာအုပ်ကို ပိုက်ထား၏။ ညှာဘက်လက်မှာ ခဲတံ ကလေးကိုင်ကာ ယိုးဒယားအက ဟန်ချီသလို ခပ်မမကလေးထား၏။

“မျက်နှာသစ်ချင်တယ်၊ ထလည်း မထနိုင်ဘူး”

“ခက်တာပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တော့ မျက်နှာသစ်ပေးချင်မိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်မှာ လုပ်မပေးရဘူး။ မေတာကိုသာ ခိုင်းရတယ်”

“အို... ရွံစရာကြီး”

“ဒါလောက်တော့ သည်းညည်းခံမှာပေါ့ နံပါတ်သုံးရယ်။ ဒီလို လုပ်၊ ရွံစရာမရှိလေအောင် မေတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လက်ဆေးခိုင်း မယ်။ ဟိုအခန်းက ဆပ်ပြာယူပြီး အဆေးခိုင်းမယ်။ စလံတို့ ဘာတို့ လည်း အဆေးခိုင်းမယ်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာသစ်စေမယ်။ မကောင်း ဘူးလား” ဟု ပြုံးကာရွှင်ကာ သွက်လက်စွာဖြင့် အကြံပေး၏။ ညွှန် မောင်ကား မျက်စိသူငယ်ကလေးဖြင့် ပြုံးကြည့်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေ၏။ ဆရာမသည် မျက်စိကို ပေါ့ပေါ့ကလေးချီ၍ မေးကို ငြိမ်ငြိမ် ကလေး ငေါ့ကာ ခဲတံကိုင်ထားသောလက်ကို သာသာကလေး ဆတ် တဲ့ပြီး-

“ကြည့်ပါလား၊ မေးတာပြောလေ။ ဆရာမပြောတာ မကောင်းဘူးလား။ ဒီလိုသစ်နော်။ မျက်နှာကြီး ညစ်ပတ်နေရင် အရုပ်ဆိုးတယ်။ အဲဒီလိုသစ်နော်။ နော် နော်၊ ဟုတ်လားနော်” ဟု ပြောလေ၏။ ညွန့်မောင်ကား ငယ်စဉ်က မိခင်ရင်ခွင်တွင် အချောခံရသည့် အရသာမျိုး တွေးမိလေ၏။

“ဆရာမနာမည် ဘယ်သူတဲ့တုံး”

“အို... နာမည်ကို ဆေးရုံမှာ မမေးရဘူး၊ နာမည်ကို မခေါ်ရဘူး။ ဒုတိယဆရာမလို့ခေါ်ရင် ကျွန်မပဲ။ မျက်နှာသစ်မှာသာ သစ်ပါ”

ဆရာမကလေးသည် ပြုံးလျက် အဆောင်မှ ထွက်သွား၏။ ညွန့်မောင်သည် နာမည်ကို မသိသောကြောင့် မချင်မရဲ ပြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ မကြာမီ မန်းကီးဟု ခေါ်တွင်သော မေတာကလေးသည် ညွန့်မောင်ကို မျက်နှာသစ်ပေးလေ၏။ နံနက်ပိုင်းတွင် သတင်းစာဖတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သွားလေ၏။ ဆယ်နာရီခွဲသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာ၏။ လူနာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ရောဂါသက်သာသူများကို အိမ်ပြန်ရန် တိုက်တွန်း၏။ အချို့ကား အလွယ်တကူ ပြန်ကြသော်လည်း အချို့ကား မပြန်ချင်ကြပေ။ အနုလုံးဝပျောက်မှ ပြန်လိုကြသည်။ အချို့ ကုလားလူနာများကား ပျောက်သလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း မှန်မှန်စား၊ မှန်မှန်အိပ်၊ စင်ကြယ်ကြယ် ဝတ်၍နေရသော ဆေးရုံတွင် ဆက်လက် နေလိုကြသေးသည်။ မပြန်နိုင်သေးဟု ငြင်းဆန်နေကြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် သက်သာပြီဖြစ်လျှင် ပြန်ရမည်။ ရှင်းရှင်းပျောက်ရန် ပြင်ပလူနာဌာနသို့ လာ၍ ဆေးထိုးကြရမည်။ ဆေးထည့်ကြရမည် စသည်ဖြင့်ပြောပြီး အတင်းတိုက်တွန်း၏။ အကြောင်းမူကား ခုတင်အားများ မရှိသဖြင့် ခုတင်လိုလေသည်။ အပြင်တွင် ခုတင်မရသဖြင့် စောင့်နေသူ အများအပြားရှိနေသည်။ ရောဂါသည်းထန်ပါလျက် ခုတင်မရသဖြင့် စောင့်ရသူတွေ အများအပြား အမြဲတမ်းရှိနေသည်။ စစ်မြေပြင်ရှိ ဆေးရုံများတွင် ခုတင် အမြဲလိုနေသဖြင့်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

မျှော်လင့်ချက်မရှိအောင် အသက်ငွေ၊ ငွေ၊ ကျန်နေသော ဒဏ်ရာရသူများအား အတင်းဖယ်၍ သင်္ချိုင်းပို့ရသည်နှင့် များစွာမခြားတော့ပေ။ ငွေလုံလောက်စွာမရသော ဆေးရုံတွင် ခုတင်အများအပြား မထားနိုင်။

ထိုနေ့တွင် ညွန့်မောင်သည် လက်မောင်းကြောတွင် ဆေးထိုးရမည်ဖြစ်၏။ ဒုတိယဆရာမနှင့် ဆရာဝန်ကလေးသည် လာကြ၏။ ဆရာဝန်ကလေးကား ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ သူ့လက်တွင် ဆေးထိုးသောအပ် ပါလာသည်။ အပ်ဖျားကား ရှည်လှ၏။ အပ်နောက်က ဖန်ပြန်တွင် ဆေးတွေများလှသည်။ အပ်နှင့် အကြောကိုဖောက်၍ထိုးကာ ထိုးဆေးကို သွင်းရမည်မှာ မည်မျှ ကြာမည်နည်း။ မည်မျှနာမည်နည်း။ ညွန့်မောင်သည် ရင်ဖိုလာ၏။ ကျောချမ်းလာ၏။ ဒုတိယဆရာမကလေး ပါလာသေး၍ တော်သေးသည်။ ဒုတိယဆရာမကလေးသည် ကြက်ပေါင်ကြီးနီကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ လက်မောင်းရင်းကို ထိုကြက်ပေါင်ကြီးဖြင့် စည်းလိုက်သည်။ လက်မှာ ထုံသွားသဖြင့် နာသည်ကို ကောင်းကောင်း သိမည်မဟုတ်။ ထောင်ထလာသော အကြောတွင် ဆေးကလေးတို့လိုက်ရာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုးလိုက်သော အပ်သွား၏ ရှုမှုကို တုံးသွားအောင် ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးထိုးလိုက်သောအခါ ညွန့်မောင်သည် အနံ့တစ်မျိုးကို နှာတွင် ခံစားမိ၏။ မွန်လာ၏။ မျက်စိလည်း ဝေခနဲဖြစ်သွား၏။ ဆရာမကလေးသည် ဆေးထိုးတံ အနုတ်လိုက်တွင် အပ်စိုက်သော နေရာတည့်တည့် ဝှမ်းစဖြင့် ပိတ်လိုက်၏။ ညွန့်မောင်၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး ကွေးခေါက်ထားလိုက်၏။

“မဆန့်နဲ့နော်။ လှုပ်လည်း မလှုပ်နဲ့။ မူးနေဦးမယ်”

ဆရာဝန်ကား နှလုံးတုန်စရာလူ။ ဆရာမကား နှလုံးအေးစရာလူ။ ညွန့်မောင်သည် ခပ်ဆာဆာရှိသဖြင့် စံဖေပေးခဲ့သော ပန်းသီးများကို စားလေ၏။ စားပြီး၍ မကြာမီ ပျို့၍ပျို့၍လာပြီး ရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက်နှင့် ဖြစ်လာ၏။ နောက် အန်ချ၏။ ဒုတိယဆရာမကလေးသည် ပြေးလာပြီး-

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်